

अथानुसंगप्रबन्ध

अथ

अथानुसंगप्रबन्ध

अथ

શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી ગ્રન્થમાલા, ગ્રન્થાંક-૨૧.

ભજન કવ્વાલિ કાવ્યસંગ્રહ.

ભાગ છઠ્ઠો.

કર્તા

યોગનિષ્ઠ મુનિરાજ શ્રીબુદ્ધિસાગરજી.

મુંબાઈ ઝવેરી મંડળની મદદથી.

પ્રાપ્તિ સંસ્થા

શ્રી અધ્યાત્મજ્ઞાનપ્રસારક મંડળ, મુંબાઈ.

(ચંપાગલી)

હા. શા. લલ્લુભાઈ કરમચંદ દલાલ.

પ્રત ૧૦૦૦.

વીરસંવત્ ૨૪૩૮.

વિક્રમ સં. ૧૯૬૮.

મુંબાઈ:—નિર્ણયસાગર પ્રેસ.

ક્રિ. ૦-૧૨-૦

Printed by B. R. Ghanekar, at the "Nirnaya-sagar" Press,
23, Kolbhat Lane, Bombay.

and

Published by Lallubhai Karamchand Dalal for Adhyatma
Genanaprasarak Mandal, Champagalli :

BOMBAY.

ભજન કવ્વાલિ કાવ્યસંગ્રહ.

ભાગ છઠ્ઠો.

ગુણદૃષ્ટિ, એ, મોક્ષમાર્ગની નિસ્સરણી છે.

જ્ઞાન, એ, સર્વોત્તમ લક્ષ્મી છે.

પ્રસ્તાવના,

ભજનકંવાલિકાવ્યસંગ્રહ ભાગ છઠ્ઠો અને તત્સંબંધી વિચારો.

શ્રીમદ્ સદ્ગુરુરાજ મુનીશ્રી યુદ્ધિસાગરમહારાજરચિત ભજન (કંવાલિ) કાવ્યસંગ્રહ ભાગ છઠ્ઠાનું મનન કરીએ છીએ ત્યારે તેમાં અનેક બાબતો સંબંધી હૃદયોદ્ધારના ઉભરાઓ પ્રતિભાસે છે. હૃદયકવિથીજ સરસ કાવ્ય અને છે. કાવ્યોના તે તે વિષયના અધિકાર અને પ્રસંગને લેઈ અનેક ભેદો પડે છે. કેટલાક કવિયો શ્રુક્ષારસમય કવિતાઓને રચવામાં સ્વયુદ્ધિ કૌશલ્યનો ઉપયોગ કરે છે. કેટલાકો વીરરસમય કવિતાઓમાં મશગુલ અને છે. પણ મનુષ્યોની ઉન્નતિ કરવામાં કયા કયા વિષયોની આવશ્યકતા છે, તેનું જ્ઞાન ધરાવનારા મહાત્માઓના હૃદયમાંથી તો સ્વાભાવિકરીત્યા તે તે વિષયના ઉભરાઓના પ્રવાહો વહે છે. જગત્કલ્યાણ કરવામાં તત્પર થએલા મહાત્માઓના હૃદયમાંથી જે સરસ અને તાત્ત્વિક ઉદ્ધારો નીકળે છે તેને વાંચનાર મનુષ્યો તે તે દિશા તરફ પ્રવૃત્તિ કરીને સ્વક્રીયોન્નતિ કરે છે. જ્ઞાનિ મહાત્માઓના મનમાં જે ઉભરાઓ પ્રગટે છે તે વૈખરી વાણીદ્વારા, બહિર્-કાવ્યરચનારૂપે જગત્માં પ્રકાશે છે; માટે તત્તત્ વિષયસંબંધી કાવ્યો, ખરેખર ઔપધીઓ, નદીઓ, મેઘો, અન્ન, જલ અને પ્રાણવાયુની માફક જગત્માં અનેક પ્રકારના ઉપકાર કરવા સમર્થ અને છે. “હૈયે તેવું હોંટે” આજ કહેવત પ્રાયઃ જ્યાં ત્યાં ખરી દેખવામાં આવે છે. શ્રીમદ્ના રચિત કાવ્યોમાં પણ આ પ્રકારે હૃદયોદ્ધાર કાવ્યની ઝાંખી જ્યાં ત્યાં અવભાસે છે. તેમના હૃદયમાં તે તે વિષયોની કેટલી રમણુતા હશે અને તે તે વિષયોને તેઓ કેટલાબધા જડા ઉતરીને અનુભવે છે અને તેને તે તે રૂપે હૃદયવીણારૂપ મુખદ્વારથી બહાર પ્રકાશે છે તે, આ કાવ્યોથી સૂત્રોને સમજાશે, સુસ વાચકોના હૃદયમાં પ્રકાશ અને અસર કર્યાવિના આ કાવ્યો રહેશે નહિ.

આ કંવાલિ કાવ્યસંગ્રહને સ્થિર ચિત્તથી જેમ જેમ જડા ઉતરીને વાંચવામાં આવે છે તેમ તેમ વાચકના હૃદયપર શબ્દોની દઢ અસર એવી સરસ થાય છે કે તેનું સ્વરૂપ દર્શાવવાને કયા શબ્દો વાપરવા તેની પણ સમજ પડતી નથી. સાક્ષર વર્ગને આ કાવ્ય અભિનવ આવશ્યક, સરસ

(૨)

પ્રતિભા અર્પે છે. તેઓ શ્રીકૃત અમારી સેવા એ નામનું પ્રથમ કાવ્ય વસ્તુતઃ અવલોકતાં અવબોધાય છે કે, તે સેવાદ્વારા ઉન્નતિક્રમ આ પ્રમાણે સાધી શકાય છે. તેની થોડી કડીઓ અત્ર વિચારીએ.

દડં ઉપદેશ જીવોને, પ્રતિફલની નથી દૃષ્ટા ।

ફરજ મ્હારી અદા કરવી, પડે જો પ્રાણ તો પળ શું ? ॥

બધાંને બોધ દેવાને, હલાવીશું મલી જિવ્હા ।

દયામક્તો બનાવાને, પડે જો પ્રાણ તોપણ શું ? ॥

જીવોની શાન્તિનામાટે, મલા લેશ્વો લલ્યા લલ્લશું ।

ઘરો ઉપદેશ દેતાં રે, પડે જો પ્રાણ તોપણ શું ? ॥

શ્રીમદ્ કથે છે કે હું ઉપદેશ દઉં છું પણ મારે તેનો અલ્લો લેવાની ઇચ્છા નથી; આ ઉપરથી તેઓ નિષ્કામ સેવાને સ્વીકારે છે અને અન્યોને પણ નિષ્કામ સેવાનું ઉત્તમ રહસ્ય આ કાવ્યથી અવબોધે છે. સાધુઅવસ્થામાં ઉપદેશ દેવો એ પોતાની ફરજ છે એમ હૃદયથી ખુલ્લું પ્રકાશે છે. સર્વને પ્રસંગોપાત્ત બોધ અર્પવા ભલી ગિઁહા હલાવીશું. આ કડીથી તેમના આત્મામાં ઉપકારબુદ્ધિ કેટલી બધી જાય છે તે સહેજે પ્રકાશિત થાય છે. સર્વને દયાના સિદ્ધાંતના ભક્તો બનાવવાને તેમનું મન દૃઢ સંકલ્પ કરે છે. સર્વ ધર્મસ્ય મૂલં દયા, અર્હિસા પરમોધર્મઃ ॥ આજ સિદ્ધાંત શ્રીમદ્દના હૃદયમાં રમી રહ્યો છે. સર્વને દયાદષ્ટિમય કરી દેવાની અત્યુત્તમ ભાવના તેમની અત્યન્ત પ્રશંસનીય છે, એમ આ વાક્યોથી માન્યા વિના છૂટકો થતો નથી. મનુષ્યો, પશુઓ, પંખીઓ અને અન્ય જીવોની શાંતિમાટે દયા, પ્રેમ અને બ્રાતૃભાવવાળા સરસ લેખો લખ્યા છે અને લવિષ્યમાં લખીશું. આવી તેમની હૃદયભાવના કેટલી બધી ઉચ્ચ છે તેનો વાચકો ખ્યાલ કરશે. કેમકે, ઉપદેશ દેવો અને લેખ લખવા, તેમજ સર્વને દયામય બનાવવા, આવા પ્રકારની ઉત્તમ ભાવના ધરવી, ઇત્યાદિમાં જો ત્રાણ પડે તોપણ તેનો હિસાબ નથી; આજ તેમની સાધુતાનું ઉત્તમ લક્ષણ છે. મનુષ્યની વાણીના ઉદ્ધારથી, ઉત્તમતા અવલોકી શકાય છે. સર્વ જીવ કંઈ શાસન રસી, એસી ભાવદયા મન ઉદ્ધારી, આવી ભાવના થતાં તીર્થંકર નામકર્મ બંધાય છે. તેમ શ્રીમદ્દની પણ સર્વ જીવોને દયાભક્તો બનાવવાની અત્યુત્તમ ભાવના છે, તેથી તેમનો આત્મા, શ્રીતીર્થંકરપદની યોગ્યતાને પાત્ર ચઢતે ભાવે કોઈ ભવમાં થાય તો તેમાં કશું આશ્ચર્ય નથી. તેઓ શ્રી અમારો પ્રેમ એ કાવ્યમાં પોતાના શુદ્ધ પ્રેમનો ઉત્તમ ચિતાર વાચકની દૃષ્ટિ આગળ ખડો કરે છે.

“ અમારો પ્રેમ સર્વત્ર, જરા નહિ સ્વાર્થનો છાંદો.”

“ સંજીવન પ્રેમથી સઘળા, નવું જીવન જણાતું રે.”

(૩)

**મહેને તો સર્વ જીવોપર, હૃદયમાં પ્રેમ વહુ થાવે ।
જગત્નો બાગ જીવોનો, બની માલી વધો સિઝું. ” ॥**

શ્રીમદ્ કથે છે કે આમારો પ્રેમ સર્વ, સર્વ જીવોપર છે, સ્વાર્થનો છાંટો પણ તેમાં નથી. જે પ્રેમમાં સ્વાર્થ હોય છે તે ઉચ્ચ પ્રેમ ગણાતો નથી. સ્વાર્થનો પ્રેમ મલીન અને ક્ષણિક છે. પ્રેમથી સઘળા સજીવન લાગે છે અને શુદ્ધ પ્રેમથી મનુષ્યજીવન અભિનવ પ્રકારનું જણાય છે. પ્રેમ વિનાનું જીવન શુષ્ક છે. પોતાના હૃદયઉદ્ધાર કાઢી જણાવે છે કે મહેને તો સર્વ જીવોપર શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટે છે અને તેથી જગત્ના જીવોના આગને શુદ્ધ પ્રેમ મૂર્તિમય માળી બનીને તેને સિઝું અને સર્વ જીવોના ગુણોનો વિકાસ કરે; એવી લાવના થાય છે. અહા!!! આ વાક્ય કેટલું બહુ ઉત્તમોત્તમ છે. મહાત્માના હૃદય વિના આવા ઉદ્ધાર અન્યત્ર ક્યાંથી પ્રગટી શકે ? તેઓ શ્રી પુનઃ ઉચ્ચ શુદ્ધ પ્રેમનું સ્વાનુભવથી સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે પ્રગટાવે છે.

**હૃદયપ્રેમાદ્રિથી જ્ઞરતાં, દયા જ્ઞરણાં મલાં મ્હારાં ।
કરાવું જ્ઞાન જીવોને, શીતલતા આપવી નક્કી ॥**

હૃદયના પ્રેમરૂપ પર્વતમાંથી ભલાં એવાં દયાજલનાં ઝરણાં ઝરે છે, તેમાં જગત્જીવોને જ્ઞાન કરાવીને તેઓને નક્કી મહારે શીતલતા આપવી છે. આ વાક્યથી શ્રીમદ્નું હૃદય કેટલા ઉત્તમ દયાના ઉદ્ધારોથી સરોવરવત્, છલાં છલાં થઈ રહ્યું છે, તે વાચકો અવગોધી શકશે. કલાપી પોતાના કાવ્યોથી એક વ્યક્તિમાં સાંસારિક પ્રેમ સ્થાપે છે. નરસિંહ અને દયારામ કવિ, તેમના માનેલા કૃષ્ણપરમાત્મામાં જ મુખ્યતાએ પ્રેમની સ્થાપના કરે છે. પણ શ્રીમદ્ સદ્ગુરુ તો સર્વત્ર, સર્વ જીવોપર પ્રેમની વૃદ્ધિ વર્ધાવે છે. એમસંનના કાવ્યમાં તેનો પ્રેમ સર્વત્ર સર્વ જીવોપર લાસે છે અને શ્રીમદ્નો પ્રેમ તો તેનાથી પણ ઉત્તમોત્તમ, સર્વ જીવોપર વર્ષે છે. વિશાળ દયા અને પરોપકારમય પ્રેમ જેનામાં હોય છે તેજ મહાત્માના પદને પાત્ર થાય છે. શ્રીમદ્ના ઉદ્ધારોથી તેઓ શ્રી મહાત્મા સિદ્ધ કરે છે. કેમકે તેઓ શ્રીનો શુદ્ધ પ્રેમ સર્વ જીવોપર વર્તે છે; પ્રેમ વાણીમાં એકલો ન હોવો જોઈએ પણ ચારિત્રમાં દેખાવો જોઈએ-સાધુ થઈને સર્વ જીવોની દયા પાળે છે તેથી કહેણીમાં અને રહેણીમાં પ્રેમની બરાબર સલતા, તેમનામાં અવલોકાય છે. જેને સર્વ જીવો પોતાના આત્મસમાન લાગે છે, તેને આખું જગત્ એક હૃદયમયસમાન લાસે છે. આવા પ્રેમની અવધિ હોતી નથી. કેટલાક લોકો પોતાના દેશીય મનુષ્યોપર જ પ્રેમ રાખે છે અને ધતર દેશીયને અરિભૂત કદાપીને તેઓનું ઈષ્ટિત્વ સુસવા પ્રયત્ન કરે છે, કિન્તુ શ્રીમદ્ને સર્વત્ર આત્મલાવના પ્રગટ-

(૪)

વાથી, સ્વદેશીય અને વિદેશીય મનુષ્યોમાં (સ્વાર્થનો ભેદ અપસરવાથી) ઐક્યભાવ લાગે છે તે નીચેની કડીથી સિદ્ધ થાય છે.

हृदयना प्रेमी बंधुओ, स्वदेशी के विदेशी सह ।

जरा नहि भेद हूं तुंनो, बंधामां ज्ञाननी ज्योति ॥

એ સરોવર વચ્ચે પાળ હોય અને તે પાળના ભેદે એ સરોવરો દેખાતાં હોય, કિન્તુ જો વચ્ચેની પાળને તોડી નાખવામાં આવે તો બન્નેનું ઐક્ય થાય છે, તદ્વત્ સ્વદેશીય અને વિદેશીયની જે જે ઉપાધિ હોય છે તે શુદ્ધ પ્રેમના બળ આગળ ટકી શકતી નથી. અને તેથી તેમાં, શુદ્ધ પ્રેમીને હું તું નો અંશમાત્ર પણ ભેદ લાગતો નથી. આવી શુદ્ધ પ્રેમની લહેરી જ્યારે હૃદયમાં પ્રગટે છે ત્યારે હૃદયવીણા અભેદ ભાવનાના સ્વર કાઢે છે. બધામાં જ્ઞાનની જ્યોતિ. આ વાક્યથી સકલમાં જ્ઞાનની જ્યોતિ છે તેથી સર્વ એકસરખા છે, એ હેતુથી શ્રીમદ્ધથી સર્વત્ર પ્રેમ ધારણ કરવામાં આવ્યો છે તે યથાયોગ્ય સત્ય ઠરે છે. આવો અપૂર્વ શુદ્ધ પ્રેમનો પ્રાદુર્ભાવ જેના હૃદયમાં થાય છે, તે મનુષ્ય અન્યોને આત્મદૃષ્ટિથી દેખી શકે છે. કહ્યું છે કે આત્મવત્ સર્વ જીવેષુ યઃ પश्यति स पश्यति. અર્થાત્ પોતાના આત્માની પેઢે જે અન્યને દેખે છે તેજ દેખનાર ધારવો. શામળ, દલપતરામ અને પ્રેમાનન્દે આવી રીતે શુદ્ધ પ્રેમનું સ્વરૂપ સ્વાનુભવોદ્ધારે બહિર પ્રકાશ્યું હોય, એવું તેઓના કાવ્યોથી પ્રાયઃ જણાતું નથી; જે કાવ્યોમાં હૃદય રેડવામાં આવ્યું હોય તે સરસ કાવ્ય ગણાય છે. શ્રીમદ્ ગુરુશ્રીના કાવ્યમાં 'નૂતન કાવ્યરચના પદ્ધતિ અવલોકાય છે. વસ્તુતઃ વિચારીએ તો હૃદયનો સ્કુરણારસ જેમાં રેડાય છે તે કાવ્યનેજ કાવ્ય તરીકે ઉલ્લેખી શકાય. આધુનિક કવિયો કલાપીને અને મસ્તાન કવિને કવિ તરીકે ઉપર્યુક્ત પદ્ધતિએ ગણે તો તે યથાયોગ્ય છે. કિન્તુ કલાપી અને બાળાશંકરની કવિતામાં એક મર્યાદિત, -સાધ્યબિન્દુમાં પ્રેમનો પ્રવાહ રેડાયો છે; પણ શ્રીમદ્ધનો શુદ્ધ પ્રેમપ્રવાહ તો સર્વત્ર અમર્યાદિત વહો છે; તેથી વાચકોની પ્રેમની સંકુચિત મર્યાદા ટળી જાય અને સર્વત્ર, સર્વ જીવોપર અનવધિ દયામય પ્રેમ પ્રગટે; એ વિશાલ પ્રેમભાવનાનો ઉદ્દેશ આ કાવ્યથી સિદ્ધ થાય છે. આ કાવ્યના મનનથી જો સર્વત્ર, સર્વ જીવોપર શુદ્ધ પ્રેમ ધારણ કરનારા મનુષ્યો પ્રગટે તો રાજ્યકલહ, ગૃહકલહ, દેશયુદ્ધ, સ્વાર્થદૃષ્ટિ અને હિંસકયુદ્ધિ, વગેરે દોષોને રહેવાનું સ્થાન ન મળે એ બનવા યોગ્ય છે.

શ્રીમદે “ મ્હારો જન્મ જ્ઞા સારુ ” એ હેડીંગવાળું કાવ્ય રચ્યું છે તેની કેટલીક કડીઓ નીહાલીએ.

जगत्मां जन्म शामाटे, थयो शा पुण्यथी म्हारो ।

विचारि सत्य परस्त्रायुं, घणुं छे कार्य करवानुं ॥ ૧ ॥

(૫)

મહ્યં જે જે વધામાંથી, વધાને આપવું પાછું ।**સકલને આત્મવત્ લેખી, યથાશક્તિ મહ્યં કરવું ॥ ૨ ॥**

આ એ કડીઓમાં સ્વાત્મોન્નતિ અને અન્ય આત્માઓના શ્રેયઃસાધારો મનુષ્યજન્મ છે, એમ તેમના હૃદયનો સમુચ્ચયાર્થ લાસે છે. મનુષ્યજન્મ પામીને જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્રની પ્રાપ્તિરૂપ, અન્યોને સુખનું સ્વરૂપ બતાવવું, અન્યોના દોષ ટાળવા, ઉપદેશ દેવા, અન્યોના ઉપકારને પાછા વાળવા; અને ઉન્નતિક્રમના પગથીયાપર ચઢવું ઇત્યાદિ ઘણું કાર્ય કરવાનું છે. ખાવું, પીવું, એશઆરામ કરવો, પેશાબ કરવો, ઝાડે જવું, બેસવું અને સુઈ રહેવું આટલામાટે કંઈ મનુષ્યજન્મ નથી. કેમકે પશુઓ કરતાં મનુષ્યનો આત્મા અનન્તગણો ઉત્તમ છે. વ્યાપાર, હુન્નર કરવા અને પોતાના હુકુમ્બનું રક્ષણ કરવું એટલામાત્રથી મનુષ્યજન્મની સાર્થકતા સિદ્ધ થતી નથી, -પણ શ્રીમદે મનુષ્યજન્મના જે જે ઉદ્દેશો પ્રકાશ્યા છે તે પ્રમાણે આત્માની ઉચ્ચતા માટે પ્રવૃત્તિ કરવાથી મનુષ્યજન્મની સફલતા થાય છે. “યદ્વાચરતિ શ્રેષ્ઠઃ તત્તદેવેતરો જનઃ” ॥ શ્રેષ્ઠ જે પ્રમાણે આચરણ કરે છે તે પ્રમાણે ઇતર મનુષ્ય પણ આચરણ કરે છે. ॥ શ્રેષ્ઠ મનુષ્ય, જન્મની સફળતા અર્થે જે જે ઉદ્દેશોને ધારી પ્રવૃત્તિ કરે છે, તે પ્રમાણે અન્ય મનુષ્યો પણ પ્રવૃત્તિ કરે છે. શ્રીમદ્ના જન્મઉદ્દેશ કાવ્યને વાચકો પણ અંગીકાર કરી તે પ્રમાણે આચરણ કરે તો તેથી જગત્ને શ્રીમદ્નું કાવ્ય કેટલું હિતકર થાય તે વાચકોજ અવબોધી શકશે.

સદ્ગુરૂ મહાત્મા સ્વરેખર ત્યાગ વૃ ક્યાંથી એ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ત્યાગનું ખરેખરું સ્વરૂપ પ્રગટ કરે છે. મમતાનો ત્યાગ કરવાથી ખરેખરો ત્યાગ કથી શકાય છે. સંસારનો ત્યાગ કરતાં પૂર્વે મનમાંથી સર્વ વસ્તુઓની તૃષ્ણા ટળવી જોઈએ. જગત્ના પદાર્થોમાં અહંવૃત્તિ પ્રગટવી ન જોઈએ અને મનમાં ઉત્પન્ન થતા દોષોનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. ઇત્યાદિ ત્યાગીની ઉત્કૃષ્ટ દશા છે તે તેમાં વર્ણવી છે. જે જે અંશે દોષાદિકનો ત્યાગ કરવામાં આવે છે તે તે અંશે ત્યાગીપણું અવબોધવું. આ કાવ્ય મનુષ્યમાત્રને ત્યાગની આવશ્યકતા છે, એમ સુચવનારું છે. સાધુઓપર આક્ષેપ કરવા આ કાવ્ય નથી. નથી લેવું નથી દેવું આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય નિર્લેપ જ્ઞાનની ઉદાસીન વૃત્તિથી રચાયું છે. તેમાં કથેલો ભાવાર્થ ઉદાસીન અને સમતા-ભાવપ્રદ છે.

ગુરૂશ્રી મહ્યં લેવું મહ્યં દેવું એ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ભહું લેવું અને ભહું આપવું એ વિષયમાં ખહુ ઉંડા ઉતરીને હૃદયવાદ વગાડે છે. તેમાંની થોડીક કડીઓ નીચે આપીએ છીએ.

(૬)

“ મહાનાં સહુ પગથીયાં છે, જીવો નાનહા અને મોટા ।

સકલ છે આત્મવત્ પ્યારા, મહું લેવું મહું દેવું. ”

“ પરસ્પર મદદ જીવોને, પરસ્પર સર્વ ઉપકારો ।

શરો સિદ્ધાંત પ જ્યાં ત્યાં, મહું લેવું મહું દેવું ”

“ શુભાર્થ સર્વ હિન્દ્રિયો, શુભાર્થ દેહ આ ધાર્યો ।

ચઢ્યા ચઢશું ચઢાવીશું, મહું લેવું મહું દેવું ”

ઉપર આપેલી કડીઓમાં અપૂર્વ ભાવાર્થ સમાયો છે, તેનું વિશેષ વિવેચન કરતાં, એક અન્ય થઈ જાય એમ જાણી સામાન્યતઃ અલ્પ શબ્દોમાં તેનું રહસ્ય વિચારતાં ઘણું જ્ઞાન મળે છે. પરસ્પરોપગ્રહો જીવાનામ્ આટલું લઘુસૂત્ર શ્રીમદ્ભિમાસ્વાતિ વાચકે બનાવ્યું છે, તેનો ભાવાર્થ ઉપરના કાવ્યમાં ઝળકી ઉઠે છે. જીવોને પરસ્પર ઉપકાર હોય છે. ઉપકારની સાંકળથી સર્વ જીવો પરસ્પર બંધાયેલા છે. સર્વની પાસેથી લહું લેવું બેઠએ અને અન્યોને લહું દેવું બેઠએ. કોઈનું ભુરું કરવા અંશમાત્ર પણ ધન્યા ન કરવી બેઠએ. પાંચ ઇન્દ્રિયો અને છઠું મન એ પોતાના અને પરજીવોના લલાભાટે છે અને દેહ પણ પોતાના આત્માની ઉન્નતિ અને અન્ય મનુષ્યોના ઉપકારમાટે છે; એમ શ્રીમદ્ હૃદયાનુભવથી કહે છે. શ્રીમદ્ કહે છે કે બાહ્યાવસ્થાથી જ્ઞાનાદિકની શ્રેણિપર યથાશક્તિ ચઢ્યા છીએ અને ભવિષ્યમાં અન્યોની સહાયથી ચઢીશું; અને તેમજ અન્યોને ચઢાવવા પ્રયત્ન કરીશું. આવો ઉત્તમ હૃદયોદ્વેગ વાંચીને સુજ્ઞોના હૃદયની ઉચ્ચતામાં વૃદ્ધિ થાય તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી. ઉપર્યુક્ત કાવ્યમાં અદ્ભુત રહસ્ય સમાયું છે, જેમ જેમ તત્ તત્ સંબંધી વિશેષ મનન કરવામાં આવે છે તેમ તેમ તેમાંથી અભિનવજ્ઞાન પ્રગટે છે. તેનો વાંચકોને પણ સ્વયમેવ અનુભવ થશે.

થયો જાગ્રત હવે નક્કી. એ હેડીંગવાળું કાવ્ય વાંચતાં હૃદય ખરેખર, આત્માની જયતદ્દશાના પ્રદેશ તરફ આકર્ષાય છે. આત્માએ મોહદશાથી જે જે વિરૂદ્ધ આચરણ કર્યું છે, તેને ત્યાગ કરવાનું મન થાય છે અને ભૂલ્યા ત્યાંથી ફરીથી ગણવાની પેઠે હૃદયમાં નૂતન ચૈતન્ય સ્ફુરાયમાન થાય છે.

નથી મારી અરે દુનિયા. આ કાવ્ય વૈરાગ્યરસથી ભરપૂર છે. સાંસારિક પ્રવૃત્તિઓના સંયોગોમાં હર્ષ અને શોકની દશાઓ વારંવાર આવ્યા કરે છે તેનું સહૃદય ચિત્ર ખડું કરીને અસારતા દર્શાવી છે. પાષાણુસમાન કઠીન હૃદયવાળા મનુષ્યના હૃદયને પણ પીંગળાવી નાખે તેવું તેમાં વર્ણન કરીને શાંતરસનું પોષણ કર્યું છે.

વિચારી લે સુધારી લે એ હેડીંગવાળું કાવ્ય હૃદયને શાંતરસમય બનાવવા અત્યંત ઉપયોગી છે. જે કે તેઓ શ્રીએ પોતાના આત્માનેમાટે તત્સ્વ-

(૭)

રૂપમય ઉદ્દગારો કાઢ્યા છે, કિન્તુ તે ઉદ્દગારોની અસર અન્ય આત્માઓ ઉપર ઉત્તમ પ્રકારે થવાનીજ.

જનો મારાથકી સારું આ કાવ્યમાં શ્રીમદ્ ગુરૂશ્રીએ સ્વકીય હૃદયની શુદ્ધ સ્વચ્છ ભક્તિ, પશ્ચાત્તાપ અને પરકલ્યાણકરણ રૂચિનો અત્યુત્તમ ભાવનામૃત રસ રેલ્યો છે. જગજીવોનું બહું કરવા પોતાના હૃદયમાં કેટલી બધી દાઝ છે તે એકેક શબ્દે પ્રગટી નીકળે છે. પોતાની જનનીનું શુભ, તેમણે શુદ્ધ પ્રેમના આવેશમાં આવીને ધચ્છયું છે તે ખરેખર બહુ મનનીય છે. અને તત્સંબંધી નીચેની કડીઓ વાંચવા લાયક છે.

“ઉદરમાં રાખનારી મા, ઘણો ઉપકાર ત્હારો છે,
અનન્તાં સુખ દેવાને, બનો મહારાથકી સાફ.”

“અરે અમ્મા કૃપાળુ તું, કરાયું નહીં ભલું ત્હાઈ,
જિગરથી હું જણાવું છું, બનો મહારા, થકી સાફ.”

“સદાનો સ્નેહ ધરનારી, અફે તું તીર્થ વ્યવહારે,
મળોને બાધિના પ્રાપ્તિ, બનો મહારાથકી સાફ.”

સાંસારિક દશાની, પોતાની જનની પ્રતિ તેઓશ્રી કથિત વચનો વાચકોને માનુભક્તિ અર્થે અત્યંત ઉપયોગી છે. ગૃહસ્થદશામાં માતાના સ્નેહસમાન અન્યનો સ્નેહ નથી. માતા અને પિતા વ્યવહારથી તીર્થરૂપ ગણાય છે, તે તેમના ઉદ્દગારોથી જણાઈ આવે છે. પોતાની માતાને સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ થાઓ; એવી પરોક્ષદશામાં—સાધુની અવસ્થામાં—પણ ભાવના ઉદ્ધસી છે તે ઉપરથી તેઓની ઉપકારદૃષ્ટિ કેટલી ખીલેલી છે તેનો વાચકો ખ્યાલ કરી શકશે. પરમાત્મા શ્રીમાન્ મહાવીરદેવે જનનીના પેટમાં રહી, માતા અને પિતા જીવે ત્યાંસુધી ચારિત્ર અંગીકાર કરે નહિ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી; તેમ ઉપકારીના ઉપકારને ઉત્તમ મનુષ્યો જીવનચારિત્રપર્યંત સ્મરણ કરે તેમાં શું આશ્ચર્ય? અધમ મનુષ્યો પોતાને શક્તિ ન પ્રાપ્ત થઈ હોય ત્યાંસુધી માતા અને પિતાની ગરજ રાખે છે. મધ્યમ પુરૂષો માતા અને પિતાથી પોતાનું શ્રેયઃ અને સ્વકીય સ્વાર્થ સિદ્ધ થાય તાવત્ માતા અને પિતાની સેવા કરે છે. શ્રીમદ્ ગુરૂએ પણ શ્રી માતા અને પિતા જીવે ત્યાંસુધી દીક્ષા અંગીકાર કરવી નહિ એવી પ્રતિજ્ઞા કરી હતી અને તે પ્રમાણે પ્રતિજ્ઞા પાળીને સાધુની દીક્ષા અંગીકાર કરી છે. પોતાની માતા અને પિતાને, પ્રત્યુપકાર ન વાળ્યો તે માટે આ કાવ્ય કરીને ખમાવે છે અને તેમના ગુણોને પ્રકટ કરી બતાવે છે. તેમજ તે કાવ્યમાં બેનોનું, બ્રાતાઓનું, ગુરૂઓનું, પરોપકારીઓનું, શત્રુઓનું, પ્રતિપક્ષીઓનું, મિત્રોનું, સલાહકારોનું, પ્રેમીઓનું, ભક્તોનું, મહંતોનું, સ્વાવકોનું, સાધુઓનું અને સર્વ અન્ય મનુ-

(૮)

ખ્યોનું લહું ધર્યછવા જે ભાવના ભાવી છે તે અત્યંત આદેય છે. વાંચકોના મનમાં આ કાવ્યમાંના હૃદય ઉભરા ઉડી અસર કરે તેમાં નવાઈ નથી.

“કરો હ્રદયમ લિજંય માવી” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય ઉદયમમાં પ્રેરણા કરવાને અત્યંત ઉપયોગી છે. “અમારો જન્મ છે આ તો” આ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં પોતાના જન્મમાં કરણીય કૃત્યોનો વિચાર ચિતર્યો છે. તે અત્યંત મનન કરવા યોગ્ય છે. “રુચે તો માનજો મ્હારું” આ કાવ્ય એક અઘૌકિક માનસિક નિસ્પૃહદશાના ઉંડા પ્રદેશમાંથી ઉદ્ભવેલું છે એમ અવગોધાય છે. મ્હારું કથેલું હે મનુષ્યો! તમને રૂચે તો માનશો. મારા કથનની અપેક્ષાઓ લિજ લિજ છે. સર્વના માટે એક નથી. જેને જે જે બાબત રૂચે તે ગ્રહણ કરશો. સર્વ પ્રકારની ઔષધિયો લિજ લિજ રોગમાટે છે; તદ્વત્ મારા હૃદયના કાવ્યરૂપ ઉભરાઓ છે; એમ ગુરૂશ્રીના કથવાનો સારાંશ છે, તે ખરેખર સાપેક્ષવાદના સિદ્ધાંતને સિદ્ધ કરનાર છે.

“ફલો હ્રદ્યા અમારી ય” આ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ગુરૂશ્રીના હૃદયમાં ઉદ્ભવેલી શુભેચ્છાના ઉભરાઓ દેખાય છે. પરોપકારમય આવી શુભેચ્છાઓ ઉચ્ચ મહાત્માઓના હૃદયમાં પ્રગટે છે. આ કાવ્યમાં શુભેચ્છારૂપ એવો શુદ્ધ રસ રેડાયો છે કે, તેની પ્રશંસા કરવાને માટે પણ પુરતા શબ્દો જડી આવતા નથી. આ કાવ્યનું વારંવાર વાચન કરતાં શુભેચ્છાઓ કરવાનો અને તે પ્રમાણે વર્તવાનો બુદ્ધિસભી વાંચકોને પ્રગટે છે. “સદા ધંધો અમારો ય” એ કાવ્યમાં ગુરૂશ્રીએ પોતાના ધંધાનું ચિત્ર ખડું કર્યું છે. જગત્માં ધંધા અનેક પ્રકારના છે કિન્તુ સાધુનો ધંધો સર્વથી ઉત્તમ કેવો છે તે આ કાવ્યથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

“જરો હ્રદેશ ય મ્હારો” એ નામના કાવ્યમાં પોતાના ઉદ્દેશોનું સ્વચ્છ ચિત્ર ચિતર્યું છે.

“અમારું સાધ્ય સાધીશું” આ કાવ્યમાં પોતાનું સાધ્ય શું છે અને તે કેવી રીતે સાધવું તેનો ચિતાર આપ્યો છે. જગત્માં લિજ લિજ મતિની અપેક્ષાએ લિજ લિજ સાધ્ય કલ્પાયાં છે પણ ઉત્તમોત્તમ સાધ્ય આ છે: એમ સુસ્ત વાચકોને અવગોધાયા વિના રહેશે નહિ.

“રુચે હ્રદયમ મ્હને મનમાં” આ કાવ્યમાં પોતાને ઉદયમ પ્રતિ કેટલી અભિરૂચિ છે અને ઉદયમથી શું હિત થાય છે તેનો સારો ખ્યાલ આપ્યો છે. ઉદયમના ભેદો અને અન્તે સર્વ ઉદયમમાં કયો ઉદયમ શ્રેષ્ઠ છે તેનું આ કાવ્યમાં ઉત્તમ વિવેચન કર્યું છે. આ કાવ્યમાં મનુષ્યોની ઉન્નતિ કરવાને માટે અપૂર્વ હૃદયભાવનાને લોકોની આગળ રજુ કરી છે.

“અમારી લક્ષ્મી છે પાસે” આ નામનું કાવ્ય શ્રીમદે પોતાની ખરી

(૯)

લક્ષ્મીને અવબોધીને બતાવ્યું છે. ખરી લક્ષ્મીનો નિશ્ચય કરીને પ્રસંગોપાત્ત ખરી લક્ષ્મીના વિચારોને સ્થૂલશબ્દાત્મક કાવ્યમાં ગોઠવ્યા છે તે વારંવાર વાંચવા યોગ્ય છે.

“ અમારા બન્ધુઓ જાગો ” આ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ગુરૂવર્ય મહાત્માએ જૈન બન્ધુઓને બચત્ થવાનો અત્યંત સરસ સદુપદેશ આપ્યો છે. આ કાવ્ય ઔપદેશિક છે.

“ મ્હને નિશ્ચય થયો પૂવો ” આ હૃદયકાવ્ય છે. તેમાં ગુરૂશ્રીએ પોતાના આનુભવિક વિચારો દર્શાવ્યા છે. ખરેખર તત્સંબંધી જેમ જેમ વિશેષ વિચાર કરવામાં આવે છે, તેમ તેમ આ કાવ્યની અપૂર્વ ઉત્તમતા લાસે છે. અનુભવજ્ઞાનના ઉડા પ્રદેશમાં ઉતરીને ગુરૂશ્રીએ જે ગાયું છે તેનો ખ્યાલ, સહૃદય સાક્ષરોના મનમાં આવશે અને ખરેખર રીતે તેજ આ કાવ્યરસનું આસ્વાદન કરી શકશે.

“ અમારા બન્ધુઓ સમજો ” આ કાવ્ય ઔપદેશિક છે; આ કાવ્ય પ્રમાણે વર્તન કરવાથી વાચકો ઉચ્ચ દશાના અધિકારને પ્રાપ્ત કરે એ બનવા યોગ્ય છે.

ગુરૂશ્રીએ “અમારા શિષ્ય તે નક્કી” એ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ગુરૂના જે ખરા શિષ્યો હોય તેઓનાં લક્ષણ બતાવ્યાં છે. શિષ્યો બનવાને માટે ઘણા આવે છે, પણ શિષ્યની યોગ્યતાનો અધિકાર પ્રાપ્ત કર્યા વિના ઉપરઉપરના શિષ્યો પોતાનું અને પરનું કલ્યાણ કરવાને સમર્થ થતા નથી. શિષ્યો સદ્ગુણોની પ્રાપ્તિ કર્યા વિના, ગુરૂની પાસેથી આત્મજ્ઞાનાદિ લાભ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી; ઇત્યાદિ બાબતનું ચિત્ર આ કાવ્યમાં જોવામાં આવે છે. ઉત્તમ શિષ્યોથી જગતનું ભલું થાય છે. ઉપર્યુક્ત ગુણોનો અધિકાર પ્રાપ્ત કર્યા વિનાના શિષ્યો તે ખરેખરા શિષ્યો નથી. શિષ્ય થવું એ કંઈ સામાન્ય વાત નથી. ઘટના દૃષ્ટાન્ત પ્રમાણે અનેક દુઃખોને વેડી શિષ્યની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરે તેને, સદ્ગુરૂઓ પોતાના ખરા શિષ્ય તરીકે સ્વીકારે છે.

“ અમારા જૈનબન્ધુઓ ” એ હેડીંગવાળું કાવ્ય જૈનબન્ધુઓને ઉદ્દેશી ખાસ લખાયું છે. અમારા જૈનબન્ધુઓ જો તે કાવ્ય વાંચીને તે પ્રમાણે વર્તે તો શીઘ્ર જૈનોન્નતિ થાય એમ નિશ્ચય છે.

“ સમાગમ સન્તનો ચાશો ” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય શ્રીમદે પોતાના હૃદયોદ્ધારથી રચ્યું છે. સન્તના ગુણો અને સન્ત પુરુષોની સેવાસંબંધી અપૂર્વ બોધમય કાવ્ય વાંચીને વાચકોનું મન સન્તોના સમાગમાર્થે આકર્ષાય એમ બનવા યોગ્ય છે.

ભ. પ્ર. ૨

(૧૦)

“ મલ્લો નહિ સજ્જ હુર્જનનો ” આ કાવ્યમાં હુર્જનનું હૃદય સારી રીતે ચિત્તર્યું છે. હુર્જનના સમાગમથી બાળ જીવોને અત્યંત હાનિ થાય છે. એ આખતમાં સ્વહૃદયાનુભવને સારી રીતે બહાર કાઢ્યો છે.

“ અમારું કાર્ય કરવાનું ” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય હૃદયોદ્ગારથી અનેકું છે તેથી તેને વાંચતાં જ હૃદયમાં અલૌકિક પ્રતિભા સ્ફુરે છે; અને લેખકરૂપ પાત્રના લેખ્ય વિષયને વાચકો હૃદયમાં સ્મરીને ઉત્તમ કોટીમાં પ્રવેશ કરે એ સ્વાભાવિક છે.

“ મલ્લો જો હું મલી હુનિયા ” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય આત્માની લલાઇ માટે અત્યુત્તમ ભાન કરાવે છે. મનુષ્ય પોતે સારો હોય છે તો તેને હુનિયા સારી લાગે છે; જેવી પોતાની દૃષ્ટિ હોય છે તેવું મનુષ્યને આ જગત્ દેખાય છે, તે આ કાવ્યથી સિદ્ધ થાય છે.

“ સત્તાવો નહિ હવે મુજને ” આ કાવ્ય ગુરૂશ્રીના સહવાસી કોઈ વ્યક્તિ-સંબંધી હાર્દિક પ્રસંગવાળું છે. અમુક ઉપાધિ પ્રસંગે ગુરૂના હૃદયમાંથી કેવી ઉત્તમ ભાવના પ્રગટે છે, તે ગુરૂના હૃદયસ્પર્શીઓજ પરિપૂર્ણપણે જાણી શકે છે, અન્ય તો તે તે કાલાદિક હેતુઓના અનુમાને આ કાવ્યનું મૂલ્ય અને તેમાં રેડાયેલી હૃદયની ઉચ્ચ લાગણીને અવબોધી શકે.

“ ફકીરોને ફિકર શામી ” આ હેડીંગવાળા કાવ્યમાં ફકીરોને ચિન્તા હોતી નથી. ફકીરોએ ફિકર નહિ કરવી જોઈએ એવું હૃદયોદ્ગારથી જણાવે છે. કેમ કે ફિકર સબકું જાગરૂ, ફિકર સબકા પીર ॥ ફિકરકી ફાકી મરે, તાકા નામ ફકીર ॥ ફકીરને ક્યાંથી ચિન્તા હોય ? પોતાના હૃદયમાં અનેક ચિન્તાઓ ઉઠવાના પ્રસંગો તેમને અમુક વખતે મળ્યા હશે તે વખતે ગુરૂશ્રીએ સાધુએ ચિન્તા કેમ કરવી જોઈએ ? એવો ઉત્તમ ભાવ પ્રગટાવીને, ચિન્તાઓ સામું યુદ્ધ કરતી વખતે ઉપર્યુક્ત કાવ્યમાં હૃદયસ્ફુરણાઓ જે જે પ્રગટેલી તે તે લખી હશે એમ અનુમાન થાય છે. અન્તરના જ્ઞાનમસ્તાની મહાત્માઓ જે જે પ્રીકરો આવે તેને ધકેલી મૂકે છે અને અલખની મોજમાં મસ્તાન રહે છે તે આ કાવ્યથી માલુમ પડે છે.

“ તમારા ચિત્તને પૂછો ” આ કાવ્ય અન્તરના ઉદ્ગારમય છે. કોઈ પોતાના ગૃહસ્થ લક્ષ્મીને ઉદ્દેશી આ કાવ્ય લખાયું હોય એમ પ્રતિભાસ થાય છે. ગૃહસ્થ લક્ષ્મીને અસરકારક અને ઉચ્ચ ગૃહ મર્મોમાં યોધ આપ્યો છે. ગૃહસ્થલક્ષ્મી વ્યક્તિના નામનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ અત્ર કરવામાં આવ્યો નથી. નિઃસ્પૃહ અને દયાવંત મહાત્માના મુખમાંથી આવા શબ્દો નીકળી શકે છે. કોઈની સ્પૃહા નહિ રાખતાં પ્રાસંગિક ઉત્તમ આવશ્યક સદુપદેશને, નિર્લેપપણે આપવો એ મહાત્માઓનું કર્તવ્ય છે.

“ પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ ” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય, હૃદયના વિચારોથી

(૧૧)

ઉભરાઈ ગયું લાગે છે. આ કાવ્યમાં તેમણે પોતાના ઉત્તમ વિચારોનો ઉક્ષેપ કર્યો છે. જમાનાને અનુસરીને કેટલાક વિચારો થયેલા છે તે કાવ્યમાં ચિતરવાથી કાવ્યની ઉત્તમતામાં અપૂર્વ ઉમેરો થયો છે.

“હૃદય માહું ઘણું તલ્લે” આ કાવ્ય પણ આંતરિક ઉદ્દગારમય છે. આ કાવ્યમાં લખાયેલા ઉદ્દગારો બહુ પ્રશંસનીય અને આદરણીય છે.

“બનો બહાકૂર સકલ જૈનો” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય જૈનોની નસીનસમાં શરાતન પ્રગટાવવાવાળું કયા જૈનને પ્રિય ન થઈ પડે? અર્થાત્ સર્વને પ્રિય થઈ પડે તેમ છે. સર્વ જૈનોને આ કાવ્ય ધર્મસેવા અને ધર્મોન્નતિમાં પ્રેરણા કરવામાં અપૂર્વ શરસ ચઢાવનારું અને ઔપદેશિક છે. જેમણે જૈનોના લલા માટે પોતાનો આત્મભોગ આપ્યો છે, તેમનાજ હૃદયમાંથી આવા ઉત્તમ અસરકારક શબ્દો નીકળી શકે છે.

“અમારા લીલના ઝમરા” આ કાવ્ય બનાવતી વખતે સદ્ગુરુ મહારાજ અનુભવ જ્ઞાનના ઉંડા પ્રદેશમાં સ્થિરતા પામ્યા હોય અને અમુક સાધ્યને લક્ષ્મી વદતા હોય તેમ સહેજે જણાઈ આવે છે. આ કાવ્યની એકેક કડીમાં અપૂર્વ જ્ઞાનની ખુબીઓ અવબોધાય છે. જ્ઞાનિના હૃદયમાં ઉદ્ભવતા ઉભરાઓને કાવ્યરૂપે ગુંથવાથી અન્ય મનુષ્યોને ઉત્તમ લાભ સંપ્રાપ્ત થાય છે. પાત્રજીવો અને વસ્તુની સંપ્રાપ્તિ કેવી રીતે અને કયા અધિકારથી થાય છે, તેની જાંખી આ કાવ્યમાં દેખાય છે.

“અમારા ચિત્તમાં જાણું” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય પોતાની ઉચ્ચ માનસિક વિચારશ્રેણિથી અત્યંત સુંદર બન્યું છે—કવિનું હૃદય કેવું છે તેને નિરીક્ષવા માટે કવિનું કાવ્ય એ એક પ્રકારનો આદર્શ (આરીસો) છે. ભક્ત કવિનું કાવ્ય નિરીક્ષીને તેના હૃદયજ્ઞાનની ઉત્તમતાનો ખ્યાલ કરી શકાય છે. આ કાવ્યમાં એકેક કડીમાં જે અનુભવ જ્ઞાનરસ ભર્યો છે તે કેટલોબધો હિતકર છે તે વાચકો સ્વયમેવ અવબોધી શકશે.

“વિચારો પત્ર હે સાધો” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય મુંબાઈમાં એક સાધુની માંદગીમાં આશ્વાસનાર્થે લખાયું છે. કાવ્ય ઔપદેશિક અને રોમ પ્રસંગે મનની સમાનતા બળવવામાટે અત્યંત હિતકર છે.

“અપેક્ષા વાળી” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય સ્યાદ્રાદનચજ્ઞાનથી ભરપૂર છે. નયોના જ્ઞાનમાં ગુરૂશ્રીની અત્યંત કુશલતા આ કાવ્યથી પ્રતીત થાય છે. જે તેઓશ્રી આ કાવ્યનું વિવેચન કરવા ધારે તો એક ગ્રંથ બનાવી શકે. નયોની સાપેક્ષતા અવબોધ્યાવિના અજ્ઞ મનુષ્યો વિવાદથી કલેશ કરે છે અને સ્વમત કદાચ્છ થસિત થઈ જનસમૂહમાં પ્રવર્તતી શાન્તિનો લંગ કરે છે.

“અપેક્ષા વાદ આ મ્હારો” આ કાવ્ય મુંબાઈ આવતાં પરેલમાં લખાયું છે.

(૧૨)

અત્રથી મુંબાઈનાં કાવ્યોની શરૂઆત થાય છે. આ કાવ્યમાં પોતાના ગ્રન્થો, લેખો અને લાપણો આદિ સર્વે સાપેક્ષ વાણીથી સમજવા; એમ દર્શાવ્યું છે. ક્ષેત્ર, કાલ, તે વખતના સંયોગો કોની મુખ્યતા, કોની ગૌણતા, શા હેતુથી, ઇત્યાદિ બાબતોને અવબોધાવિના અપેક્ષાવાદમય પુસ્તકો અને લાપણો (તેઓ શ્રીનાં) અન્ય મનુષ્યો અવબોધી શકે નહિ અને એકાન્ત વાદમાં શ્રીમદ્દનાં વચનોને લઈ જાય તો તેમાં વાચકોની એકાન્ત દૃષ્ટિનો દોષ છે, એમ તેઓ પ્રથમતઃ વાણીથી સ્પષ્ટ આઘોષ કરે છે અને સત્ય તત્ત્વ લેવાની યુક્તિયોને જાહેર કરે છે.

“સદા આનન્દમાં રહીશું” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં આનન્દમાં રહેવાની મનમાં ઉઠતી સ્ફુરણાઓને ગુંથી છે. અધ્યાત્મ વિષયમાં ઉંડા ઉતરીને આનન્દમાં રહેવાની ગર્જના કરી છે. આત્મસ્વરૂપની પ્રસંગોપાત્ત વ્યાખ્યા પણ તેમાં કરેલી છે; આ કાવ્યથી જ્ઞાનિયોની અધ્યાત્મભાવના આવા પ્રકારની હોય તેની ઝાંખી વાચકને થયાવિના રહેશે નહિ.

“વૈરાગ્ય બ્રહ્મોદ્ધાર” આ કાવ્યમાં નામ પ્રમાણે ગુણની પ્રતીતિ થાય છે. વૈરાગ્ય અને બ્રહ્મજ્ઞાનનો અપૂર્વ રસ આ કાવ્યમાંથી ઝરે છે. સુર વાચકો આ કાવ્ય વાંચીને આત્માની ઉચ્ચતા કરવા પ્રયત્ન કરશે. અત્રથી આગળનાં કેટલાંક કાવ્યોમાં મહારાજશ્રીને અમુક સંયોગોમાં કેટલાક મનુષ્યો. તરફથી ઉપાધિ થઈ હોય અને તે પ્રસંગોમાં પોતાના આત્માને સ્વયમેવ બોધ આપ્યો હોય તેવું પ્રતીત થાય છે. સુરતમાં પ્રવર્તક શ્રી કાન્તિવિજયજી અને પન્થાસ શ્રી-આનન્દસાગરજી વચ્ચે લાલન અને શિવજીની ચાલુ ચર્ચા માટે સંઘમાં ઠરાવ કર્યાબાદ મતભેદ થયો અને તેની જોશબર ચર્ચા ગામોગામ અને છાપાઓમાં પણ પ્રસિદ્ધ થવા લાગી, તેવામાં મુંબાઈના અમુક પક્ષના કેટલાક શ્રાવકોએ મહારાજશ્રીને પૂછ્યું કે તમે ઉપર્યુક્ત બે મુનિ પૈકી કોના પક્ષમાં છો ગુરૂશ્રીએ કહ્યું કે મહારા પૂજ્ય ગુરૂ શ્રીસુખસાગરજીની આજ્ઞા એવી છે કે કોઈ સાધુ પક્ષ સંબંધી સંપ્રતિ કલેશ થાય તેવું વદવું નહિ અને મારો પણ એવો વિચાર છે કે બન્ને પક્ષવાળા મુનિયોના આ બાબત સંબંધી સમ્પૂર્ણ આશયોને યાવત મારાથી ગ્રહણ કરી શકાય નહિ અને બન્નેની ચાલુ ચર્ચા પ્રસંગમાં પુરતી દલીલો યાવત જાણી શકાય નહિ તાવત હું તટસ્થ રહીને, બન્નેમાં સમ્યક ઠરાવવા અને બન્નેની વિચાર દિશા અવલોકવા બનતો પ્રયત્ન કરીશ. એકદમ પરિપૂર્ણ લાલ અને શાન્તિ અને જૈનોદયના ઉપાયોનો નિશ્ચય કર્યા વિના કેટલાક સમયપર્યંત માધ્યસ્થ ભાવનું અવલંબન અને શ્રેયસ્કર લાગે છે. અમદાવાદ અને સુરત આદિના શ્રીચતુર્વિધસંઘના જિનાશા સિદ્ધ ઠરાવો અમને પણ સમ્મત છે. સારાંશમાં અવબોધવાનું કે

(૧૩)

અમારા ગુરૂની આજ્ઞા પ્રમાણે અમારો પક્ષ છે. જૈનશાસનની વિરૂદ્ધ વર્તનારના પક્ષની અમારે જરૂર નથી. સાધુઓમાં પરસ્પર કલેશ થાય તેમ કરવું અગર કહેવું તે મને ઈષ્ટ લાગતું નથી, ગુરૂ મહારાજની આજ્ઞા થશે તે પ્રમાણે આસંખંધી વર્તીશું. આવા તેમના ઉત્તમ સુવર્ણમય શબ્દોની કિમ્મત કેટલોક અણ વર્ગ કરી શક્યો નહિ. બન્ને પક્ષના મનુષ્યોનું ગુરૂશ્રીપાસે દર્શનાર્થે આવાગમન થતું તેથી કેટલાક એક પક્ષની ધૂનમાં છેડાઈ ગયેલાઓને મહારાજશ્રીનો આશ્રય ન મળતાં મહારાજશ્રીને ઉપાધિ થાય તેમ ઉટપટાંગ વદવા લાગ્યા હતા કે, મહારાજશ્રી અમુક ક્રિયા કરતા નથી, મહારાજશ્રી અમુકના પક્ષમાં છે, મહારાજને અમુક શ્રાવક સાથે બોલવું થયું અને કલેશ થયો, આવી બાબતોને આગળ કરીને મહારાજને પ્રતિકૂલ ઉપસર્ગ લાગે તેમ વદવા લાગ્યા હતા; પણ મહારાજશ્રીએ કેટલાક શ્રાવકોના આવા ઉપદ્રવોથી પોતાનો સમ્પ્રમય અને ઉચ્ચ સંકલ્પ તજ્યો નહિ. છેવટે આબાલબલ્લચર્યધારક ગુરૂશ્રીના બ્રહ્મચર્યના પ્રતાપે પ્રતિકૂલ થનારાઓ પણ મહારાજશ્રીની મધ્યસ્થતા અવલોકી શાન્ત થયા અને મહારાજની સેવા ભક્તિ કરવા લાગ્યા. ફાલ્ગુન માસથી તે જેઠમાસપર્યંત મહારાજશ્રીને પ્રાસંગિક ઉપાધિની દશા વેદાઈ હોય એમ તે તે પ્રસંગના કેટલાક કાવ્યોના ઉદ્ધારો કહી આપે છે, તેથી ફાલ્ગુન માસથી આરંભાયેલ કાવ્યમાં જે જે પ્રસંગો આવ્યા તે તે પ્રસંગોને અનુસરી મહારાજશ્રીના હૃદયોદ્ધાર નીકળ્યા છે તે શ્રોતાઓને તથા વાચકોને આ વાત લક્ષ્યમાં રેવા યોગ્ય જાણી પ્રસ્તુત વિષયનું નિદર્શન કર્યું છે. મહારાજશ્રીનો અપકર્ષ કરવા પ્રતિપક્ષીઓ-કે જે મહારાજશ્રીની કીર્તિને સહન નહિ કરનારા હતા તેઓએ ઉપર્યુક્ત વિષયની અનેક જૂઠી અફવાઓ ફેલાવા પ્રયત્ન કર્યો, કિન્તુ તત્સમયે મહારાજશ્રીના આત્માની કેવી દશા હતી અને કેવી આત્મભાવનામાં મસ્ત હતા તે તેમના પ્રસંગોપાત્ત નીકળેલા હૃદયોદ્ધારથી અવગોધી શકાય છે. મનિવ્ય જીવનકાર્યસમાલોચન નામના કાવ્યથી ઉપર્યુક્ત હ-કીકતની શરૂઆત થાય છે. સમાલોચનાના કાવ્યમાં તેઓ શ્રીએ પોતાના આત્માને ઉત્તમ બોધ આપ્યો છે-મહાત્માઓને આધિ અને ઉપાધિમાં વૈરાગ્ય જાત્ર થાય છે તે આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે. વાચકોને આ કાવ્યમાંથી ઘણો બોધ મળે તેમ છે. જલ દ્રહમાં કમલો હોય છે તે એક રાત્રીમાં મેઘવૃષ્ટિથી દશ હાથ પાણી ચડી જાય છે તો કમલનો નાલ પણ તેટલા કાલમાં વૃદ્ધિ પામી કમલને જલની ઉપર રાખે છે, એવી કિંવદન્તી શ્રવણની પેઠે મહાત્માઓને દુઃખના પ્રસંગોમાં આત્માની જાત્ર દશા રહે છે.

“અમારો વજ છે ઘંચો” આ કાવ્યમાં ગુણાનુરાગદૃષ્ટિના ધેધાને પ્રાધાન્ય આપીને તે પ્રમાણે વર્તવાની આવશ્યકતા ગુરૂશ્રીએ દર્શાવી છે.

“વિચારબલ સંજ્ઞક” કાવ્યમાં વિચારમાં શું બળ છે ? તેનું સ્વરૂપ સારી

(૧૪)

રીતે દર્શાવ્યું છે. હુવિચારો ત્યાગીને સુવિચારો કરવાનો અભ્યાસ અત્યંત આદરણીય છે તે આ કાવ્યપરથી સિદ્ધ થાય છે.

“પ્રસંગોદ્ગાર સંજ્ઞક” કાવ્યમાં તત્ તત્ પ્રસંગ સમયે હૃદયમાં ઉઠેલા વિચારોને શબ્દોવડે ગુંથવામાં આવ્યા છે.

“મ્હને ઘાલે નથી તે હું” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં જગત્ની કહેણીની આત્માના ઉપર અસર ન થાય અને દીવાની હુનિયાના ઓલ ઉપર લક્ષ્ય આપવું નહીં-પોતાનું પોતે કર્યા જવું, એવો આમાં સારાંશ સમાયલો છે. આ કાવ્યમાં ગુરૂશ્રીએ આત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ ઉપયોગમાં રાખીને અન્યોની ઉપાધિથી પોતાની સમાનતાનું રક્ષણ કર્યું છે.

“અમારા મિત્ર ગણવાના” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં પોતાના સત્યમિત્રોનું લક્ષણ દર્શાવ્યું છે, કોઇના મિત્ર બનવું હોય ત્યારે તે પૂર્વે આ કાવ્યનું પરિપૂર્ણ મનન કરવાની હું આવશ્યકતા જોઉં છું.

“ઉન્નતિમાં વૈકલ્યતા” નામના કાવ્યમાં પોતાનું હૃદય ખાલી કર્યું છે. જૈનોની ગુરૂકુલાદિદ્વારા ઉન્નતિ કરવાના ઉપાયોમાં જૈનોમાં હુસમ્પ પ્રગટવાથી વિદ્વ પશ્યું તે સમયમાં તેમના મનમાંથી આવા ઉદ્ગારો નીકળ્યા હોય તેમ લાગે છે, ઉન્નતિના કાવ્યમાં અન્ય વિષયોનું પણ પ્રસંગોપાત્ત નિદર્શન કર્યું છે.

“જરા નહિ પાહું વાલીજો” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં પોતાના અમુક શિષ્ય વા લક્ષ્મણે મનનીય અને હિમ્મત લયો ઉપદેશ દીધો છે.

“અમારા પ્રેમ સાગરમાં” એ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં પ્રેમની અપૂર્વ ખુબીઓનું દિગ્દર્શન અવલોચી શકાય છે.

“સદા સમભાવમાં રહેવું” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં સમભાવ દશાનું ગંભીર આશયથી વિવેચન કર્યું છે, તેમાં અત્યંત અનુભવ રસની ખુમારી ઝળકે છે.

“અમોને ઓલ્લે કોઈ” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં પોતાના સ્વાનુભવ વૃત્તાંતના વિચારોને ગોઠવ્યા છે. ગુરૂશ્રીના હૃદયની ઉચ્ચતા, નિર્ભયતા અને અનુભવ દશા કેટલી છે તે આ કાવ્યથી જણાય છે.

“અમારે સર્વ સ્વમવાનું” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં અમુક વ્યક્તિની સંજ્ઞાના નિર્દેશવિના જે જે તરફથી જે જે કંઈ વિત્યું તે અત્ર ગૂઢ ગંભીર આશયથી ઘણું લખ્યું છે, તે વખતના સંયોગોની સ્થિતિમાં તેમણે જે સહન-શીલતા રાખી છે, તે આ કાવ્ય ઉપરથી સ્પષ્ટ સારાંશ હૃદયપટ ઉપર તરી આવે છે.

(૧૫)

“ અમારી શિલ્પ માની લે ” આ કાવ્ય અમુક વ્યક્તિસંબંધી ગંભીરોપ-
દેશથી ભરપૂર ઔધવાળું ગણાય છે.

“ અરે તું આવ ઢેકાળે ” આ કાવ્ય હૃદયોદ્ગારમય ઘણું ગંભીર છે.

“ અનુભવ નહિ ઘણો તુજને ” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં અમુક શિષ્યને
ઉપદેશ આપ્યો છે એમ સ્પષ્ટ અવબોધાય છે.

“ અમારા શુક સમજી લે ” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં અત્યંત ગંભીર-
શયનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. આ કાવ્ય કઈ વ્યક્તિપર રચાયું છે
તેનો ગુરૂવર બાણે.

“ આત્મવૃક્ષની અન્યોક્તિમાં અધ્યાત્મ ઉપદેશ ” નામનું કાવ્ય અત્યંત ગૂઢ
ભાવથી રચાયું છે. નૂતન કાવ્યશૈલીમાં તેની પ્રૌઢતા પ્રથમ નંબરે ગણવા
યોગ્ય છે.

“ બહિર અન્તર થકી કાઢા ” આ કાવ્યની સ્ક્રુટનોટ બેતાં કાવ્યરચન
હેતુ સુપ્રતીત થાય છે. કાવ્યનો ભાવ સરસ અને ઘણો ગંભીર છે, વાચ-
કોના મનને સ્વચ્છ કરવામાં આ કાવ્ય અત્યંત ઉપયોગી છે.

“ જગત્તને દેવસન્દેશો ” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય ઔપદેશિક અને નીતિ
સુધામય છે, તેની સુગન્ધીથી વાચકો પુષ્પની પેઠે સદ્ગુણાલ્હાદ પ્રકટાવવા
સમર્થ થાય એમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી.

“ હવે ત્હારો મરુતો શો ? ” આ હેડીંગવાળું કાવ્ય સ્વકીય કોઈ લક્ષ્મીને
ઉપાલંબ દેવા રચાયું હોય એમ સંભાવના થાય છે. કાવ્યમાં દીધેલો ઉપા-
લંબ સચોટ અસર કરનાર છે.

“ લરી ઇ લક્ષ્મીની ગ્રન્થી ” આ કાવ્યનો હેતુ સ્ક્રુટનોટમાં દર્શાવ્યો છે.
અધ્યાત્મ લગ્ન ગ્રન્થિથી સહજ સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે, એવો ઉદ્દેશ આ
કાવ્યમાંથી નીકળે છે. આ ઔપદેશિક કાવ્યમાં લક્ષ્મી ખરી ગ્રન્થિનું સ્વરૂપ
આંબેહુબ નિર્દેશ્યું છે.

“ અમારે પન્થમાં વહેલું ” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય હૃદય જ્ઞાનોદ્ગાર રસથી
અત્યંત પ્રૌઢ ભાવમય અનુભવાય છે; આ કાવ્યમાંથી ઘણો અનુભવ મળી
આવે તેમ છે.

“ અમારો તું થશે ત્યારે ” આ કાવ્યમાં ગુરૂશ્રી પોતાનો કોને શણે છે
તેનો સરસ લક્ષણોથી ચિતાર આપ્યો છે. કાવ્યની સ્ક્રુટનોટમાં કાવ્યનો
ભાવાર્થ આલેખાયો છે તેથી વાચકો કાવ્યનો સાર અવબોધી શકશે. તું
અમારો છે એમ કહેનારા અનેક મનુષ્યો મળી આવે છે પણ અમારો કહે-
વાની પૂર્વે ઉપર્યુક્ત સદ્ગુણોને ધારણ કરે છે, ત્યારેજ તે અમારા એ શબ્દને
લાયક હરે છે.

(૧૬)

“કરીશ નહિ શોક સમજુ રે.” આ કાવ્ય પોતાના ગૃહસ્થ ભક્ત શિષ્યની જનનીએ દેહોત્સર્ગ કર્યો તે પ્રસંગે, ભક્ત શિષ્યને ઉપદેશાર્થે લખેલ કાવ્યરૂપ પત્ર વૈરાગ્યમય અને અસરકારક છે.

“નથી સંસારમાં જ્ઞાન્તિ” આ કાવ્ય પણ ઔપદેશિક છે. વૈરાગ્યભાવ સ્કુરાવવાને માટે આ કાવ્ય ઉપયોગી છે. વૈરાગ્યભાવથી શાન્તરસ પ્રાપ્ત થાય છે.

“સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની” આ કાવ્ય ઔપદેશિક છે. અમદાવાદના મુશ્રાવક શેઠ જગાભાઈ દલપતભાઈ ઉપર પત્ર તરીકે લખાયેલું આ ઉત્તમ કાવ્ય છે. તે કાવ્યનો ભાવાર્થ ઉત્તમોત્તમ અને આદેય છે. સર્વ શાસ્ત્રોનો સાર ખેંચવામાં આવે તો એવો નીકળે છે કે જ્ઞાન દર્શન અને ચારિત્ર ગુણોની શક્તિ સ્કુરાવવી-આત્મશક્તિયોને સ્કુરાવવી-તેજ ઉત્તમ ચારિત્ર છે. આવો ઘોષ જેના ઉપર લખાય છે તે શેઠનું લવિષ્ય જીવન સ્વ અને પરના કલ્યાણ-માટે ઝળકતું બનો એમ ઇચ્છું છું.

“અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ” આ કાવ્ય ઔપદેશિક છે અને તે પ્રત્યેક વાચકોને સ્વાધિકારની ઉન્નતિમાં સબળ સાધનરૂપે બને એમ ઇચ્છીએ છીએ.

“સાગરની અન્યોક્તિમાં આત્માને જપદેશ” આ કાવ્ય અનેકાશયથી સાગરવત્ ઘણું ગંભીર અન્યું છે. વાચકો જેમ જેમ આ કાવ્યમાં ઉંડા ઉતરશે તેમ તેમ તેની પ્રૌઢતા તેઓ સ્વયમેવ અવબોધી શકશે.

“જળાયું સ્વમવત્ સઘલું” નામના કાવ્યમાં અપૂર્વ વૈરાગ્ય પોતાને થયો છે, તેના ઉભરાઓ બહિરૂ નીકળ્યા છે. જ્ઞાનિ, સાધુના મુખમાંથીજ આવાં વૈરાગ્યમય વાક્યો નીકળી શકે છે.

“નથી મનમાં પછી શું દુઃખ” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં નિર્લેપ જ્ઞાનનું અપૂર્વ ચિત્ર ચિતર્યું છે. ગુરૂશ્રી પોતાના મનને બાહ્યવસ્તુઓથી તથા સંબંધોથી કેવી રીતે નિર્લેપ રાખવા પ્રયત્ન કરે છે, તેની એક આ દિશાનું વાચકોને સ્વયમેવ જ્ઞાન થશે.

“જમાવમ છોડીદે પાઠા” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય આંતરિક અમુક વ્યક્તિ આશ્રયી ઉદ્દગારવિશિષ્ટ છે. લેખ્ય વિષયની મહત્તા અને સરસતાની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી અદ્ય છે.

“મુસાફરનું કયું ઘર છે” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય વાંચવાથી સાંસારિક પદાર્થોની મમતા અને તૃષ્ણા ગળવા માંડે છે અને ઈશ્વર શરણનો ભાવ જાણતું થાય છે. આ કાવ્ય વૈરાગ્ય અને જ્ઞાનમય દશા પ્રાપ્ત કરવામાં અત્યંત ઉપયોગી છે.

“કમલની અન્યોક્તિમાં અન્યને સહુપદેશ” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય કોઈ

(૧૭)

અક્તિને પોતાની શુદ્ધતાનું સંરક્ષણ કરવા માટે અને ભ્રષ્ટ નહિ થવા માટે, કમલવત્ નિર્લેપ અને નિર્મલ રહેવા માટે કમલની અન્યોક્તિમાં લખાયું હોય એમ વિચારાય છે. અન્યોક્તિમાં અસરકારક ઉપદેશ દેવાની પદ્ધતિ બહુ પ્રશંસનીય છે. મલીન (ભ્રષ્ટ) માર્ગમાં ગમન કરનાર આત્માને આ કાવ્ય ગુરૂની પેઠે હિતશિક્ષા દેનાર છે.

“ સનાતન જૈન બન્ધુઓ ” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં જૈનોને અસરકારક શ્રુતસમય ઉપદેશ આપ્યો છે. જૈન બન્ધુઓનું જ્ઞાન ઠેકાણે લાવવાને માટે આ કાવ્ય બસ છે.

“ વિચારી લે સ્વં શું છે ? ” આ સંસારવાળું કાવ્ય પોતાના ગૃહસ્થ ભક્તની માતાએ દેહોત્સર્ગ કર્યો હતો તેને પુનઃ પ્રતિબોધ દેવાને માટે રચાયેલું છે. લેખ્ય વિષયની પ્રૌઢતા આત્મામાં વૈરાગ્યની અને ધૈર્યની ઉંડી અસર કરે છે.

“ આત્મોદ્ધાર ” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં પરમાત્મ સાથે શુદ્ધ પ્રેમથી ઐક્ય અનુભવવાની દિશાના ઉત્તમ ઉદ્દગારો અભેદ લાવનારૂં પ્રગટી નીકળેલા છે.

“ અરે ઓ કાક ! થા હજ્જલ ” આ કાવ્યના અનેકાર્થ કરવામાં ખૂબી રહેલી છે. ગૂઢાર્થવાળું આ કાવ્ય વારંવાર મનન કરવા યોગ્ય છે. સદ્ગુરૂનું કથન સાધ્યભિન્દુ અધ્યાત્મવિષયપરત્વે છે, તેથી તેની ખુબીઓ તો ગુરૂશ્રીજી અવગોધી શકે છે. વાચકોને ઉત્તમ નીતિમાર્ગપ્રતિ વહાવનાર આ ઉત્તમ કાવ્ય છે.

“ ગુરૂને દક્ષિણા આપો ” આ કાવ્યમાં ગુરૂને ગુરૂ તરીકે સ્વીકારતાં પૂર્વે ગુરૂને કંઈ કંઈ વસ્તુઓની દક્ષિણા આપવી જોઈએ તેનું રસીકું વિવેચન કર્યું છે. ગુરૂ કરવા એ કંઈ સામાન્ય કાર્ય નથી. પોતાના ધરપર શીર્ષ નથી અને પોતાનું સર્વસ્વ શ્રીસદ્ગુરૂનું છે એમ પરિપૂર્ણ શુદ્ધાંતઃકરણથી સ્વીકાર્યા વિના ગુરૂના શિષ્ય થવાની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થતી નથી. કેટલાક શિષ્યો ઉપર ઉપરથી ગુરૂને માને છે. કેટલાક ધારના ખીલાની પેઠે ઘડીઘડીમાં ગુરૂની શ્રદ્ધાથી ભ્રષ્ટ થાય છે. કેટલાક ગુરૂના પ્રતિપક્ષી બને છે; આવા શિષ્યો ગુરૂના શિષ્યજી કહેવાતા નથી. ગુરૂને કાવ્યોક્ત દક્ષિણા આપવામાં આત્મા વિના સદ્ગુરૂના ઉત્તમ શિષ્ય બની શકાતું નથી. આ કાવ્યમાંથી શિષ્યોને ઘણું જ્ઞાન લેવાનું છે.

“ સ્થને હો વીરનું શરણું ” આ સંસારવાળું કાવ્ય ભક્તિરસ પ્રાધાન્ય છે, ભક્તિરસના રસીલાઓને આ કાવ્ય અત્યંત રુચિકર લાગ્યાવિના રહેશે નહિ. ભક્તકવિયોના હૃદયમાં કાવ્યોરૂપે ભક્તિનાં રસઝરણાં વદ્યા કરે છે— આત્મામાં વિશુદ્ધ પ્રેમમય ભક્તિરસ ઉદ્ભવવાથી સર્વ જીવોમાં સત્તાએ રહેલું પરમાત્મત્વ દેખવામાં આવે છે અને તેથી આત્મા સર્વની સાથે

ભ. પ્ર. ૩

(૧૮)

સમાન દૃષ્ટિથી વર્તે છે; આવી ઉત્તમ દૃષ્ટિ પ્રાપ્ત કરવી એજ ભક્તનું ઉત્તમ સાધ્ય છે. મહારાજશ્રીના આત્મામાં ભક્તિભાવના ઉત્તમ પ્રકારની છે, તે આ કાવ્યમાં રેડાયલા ભક્તિરસથી અનુભવ થઈ શકે છે.

“ કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું ” આ કાવ્યમાં ગુરૂશ્રીએ પાપ કાર્યનો પશ્ચાત્તાપ કેવી રીતે કર્યો છે તેનું દિગ્દર્શન છે. ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, વૃષ્ણા, બાહ્યવાસના, વૈરઝેર અને કર્મોદયે પુદ્ગલપદાર્થના સંબંધ, વગેરેથી થતા જે જે દોષ ધ્યાદિ દોષો સેવ્યા હોય તેનો નિબાલસ દિલથી પશ્ચાત્તાપ કર્યો હોય એવું અવબોધાય છે.

“ અરે કૂતર ! હવે થા જ્ઞાન્ત ” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય અત્યન્ત ગંભીરાર્થશયથી સુંદર શોભે છે. મનને શિખામણુ આપવા માટે આ કાવ્ય બસ છે. નૂતન પદ્ધતિપર આ કાવ્ય રચાયું છે.

“ તજી આન્તિ મલો જ્ઞાન્તિ ” આ કાવ્યમાં શ્રીમદે પોતાનું આત્મવૃત્ત ચિત્ર ચિતર્યું હોય એમ લાગે છે. અધ્યાત્મજ્ઞાન રસથી આખું કાવ્ય રંગાયેલું છે. વાચકોને આ કાવ્યમાંથી ઘણો બોધ લેવાનો છે.

“ ઠરીને બેશ હે વાનર ! ” આ કાવ્ય આધ્યાત્મિક છે. મનને અત્યુત્તમ બોધ શ્રીમદે આપ્યો છે. આર્તધ્યાન અને રૌદ્રધ્યાનમાં પ્રવર્તતા મનને અત્યંત અસરકારક બોધ આપ્યો છે. વાચકોને આ કાવ્ય અત્યન્ત પ્રિય લાગે તેવો તેમાં ભાવાર્થ ગોઠવાયો છે.

“ અમારું શું કરી શકશો ? ” આ કાવ્ય ઉપાધિ પરિષદ પ્રસંગોમાં રચાયું લાગે છે. પ્રતિપક્ષીઓના અનેક પ્રકારના પ્રપંચો પોતાના સ્હામે રચાયા છતાં પોતાના આત્માને ઉચ્ચકોટીપર રાખીને વિપક્ષીઓનું પણ શ્રેયઃ વાંછ્યું છે; આવી ભાવનાથી ગુરૂશ્રીના હૃદયની દયા અને પ્રેમમય ભાવના અત્યન્ત દૃઢ છે એવું સ્પષ્ટ પ્રતિભાસે છે.

“ દયા આવે તમારાપર ” આ કાવ્ય પણ પ્રતિકૂલ પ્રસંગોમાં અને તેવી ભાવનામાં ઉદ્ભવ્યું છે, એમ સ્પષ્ટ પ્રતિભાસે છે. ઉચ્ચ દયાનો પ્રવાહ જ્ઞાનિઓના હૃદયમાંથી પ્રવહા કરે છે. કિંગડીયા કાઠ નામનું કાષ્ટ હોય છે અને તે તારંગાના દેરાસરમાં છે તેના ઉપર અગ્નિ મૂકવામાં આવે તો તે કાષ્ટમાંથી જલ જેવો પ્રવાહ છૂટે છે, તે પ્રમાણે જ્ઞાનિ મહાત્માને કોઈ ઉપદ્રવ કરે તો તેમના હૃદયમાંથી દયાનો પ્રવાહ છૂટે છે; તે આ કાવ્યથી સ્પષ્ટ પ્રતિભાસે છે, આવી દયાની ભાવનાવાળો આત્મા ઉત્તરોત્તર ભવમાં અધિક અધિક સદ્ગુણોવડે ઉચ્ચ થઈ શકે, એમ અનેક શાસ્ત્રોથી સિદ્ધ થાય છે.

“ હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા ” આ કાવ્ય વૈશાખ શુકલપક્ષ દશમીના દીવસે

(૧૯)

શ્રીવીર પ્રભુના કેવલ જ્ઞાનની તિથિના યોગે કેવલ જ્ઞાનની લાવનાના પ્રસંગે લખાયું છે. પોતાના હૃદયમાં કેવલજ્ઞાનરૂપ સૂર્ય પ્રગટાવવાની અત્યંત તીવ્ર-
ચ્છા દર્શાવી છે; કાવ્યનો લાવાર્થ મનન કરવા લાયક છે.

“વિચારીને વિચાર્યું” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં અનુલવ જ્ઞાનના ઉદ્ધાર નીકળ્યા છે. સિદ્ધાન્તોનું મનન કરીને મનુષ્ય, ક્ષયોપશમ ધ્યાનની પરિપક્વ અવસ્થા પામે છે, સારે આવા ઉદ્ધારો કાઢી શકે છે અને તેવી દશા થાય ત્યારે આ ઉદ્ધારોનું મહત્ત્વ અવબોધાય છે.

“પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય હૃદયાનુભવ નિશ્ચ-
યથી રચાયું હોય એવું લાગે છે. તેઓશ્રીએ પ્રતિષ્ઠા અને કીર્તિના ત્યાગ સંબંધી જે જે હૃદયના ઉદ્ધારો કાઢ્યા છે તે વાંચતાં સુસ્ત વાચકના મનમાં શ્રીમદ્દના ત્યાગની અપૂર્વ ખૂબી જણાયા વિના રહેશે નહિ. ઘણાઓને પ્રતિષ્ઠા અને કીર્તિની લાલસા પ્રાણ કરતાં પણ અધિક ઝાલવી લાગે છે. પ્રતિષ્ઠા અને કીર્તિ અર્થે મનુષ્યો અનેક ઉદ્ધમો કરે છે અને આત્મા જેવો અમૂલ્ય હીરો ત્યજીને કાચના કકડામાં રંગાય છે. પ્રતિષ્ઠા અને કીર્તિનો ત્યાગ કરીને દુનિ-
યામાં આત્મતત્ત્વના ઉપાસક બનવું અને મનુષ્યોના કલ્યાણમાટે ધર્મોપદેશ કરવો એજ ઉત્તમોત્તમ ત્યાગ દશાની અવસ્થા છે. તેઓશ્રીએ પ્રતિષ્ઠા અને કીર્તિમાં મમત્વ રાખ્યું નથી, તેમ અનુલવાય છે.

“સદા આનન્દમાં રહોશું” આ કાવ્યમાં આનન્દની દિશા બતાવી છે અને પોતાના આનન્દાર્થે ઉત્તમ પ્રવૃત્તિ જણાવી છે.

“અમારો શુદ્ધ આરીસો” આ નામના કાવ્યમાં કેવલજ્ઞાનને આરીસો કલ્પીને તેનું આશ્ચર્યકર સત્યસ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે.

“ત્વરો શ્રાવક નથી” આ કાવ્યમાં કોણ ખરો શ્રાવક કહેવાય ? તથા તે કયા કયા દોષોથી, ખરો શ્રાવક ગણાય નહિ; તદ્વિષયક સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કર્યો છે.

“અમારા વીરની મૂર્તિ” નામના કાવ્યમાં મૂર્તિદ્વારા પ્રભુનું સ્મરણ થાય છે અને પ્રભુના અનેક સદ્ગુણો મૂર્તિદ્વારા સ્મરવામાં આવે છે, તેથી આ-
ત્માની શુદ્ધિ થાય છે, એવો પરમાર્થ આ કાવ્યમાં સમાયો છે.

“વધીશું આત્મસામર્થ્ય” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં સદ્ગુરુશ્રીએ આત્મસામર્થ્ય આગળ વધવાનો નિશ્ચય કર્યો છે એમ સ્પષ્ટ દેખાય છે. અનેક વિઘ્નની પેલીપાર જવા જેણે નિશ્ચય ધાર્યો છે એવા સદ્ગુરુના આ-
ત્માની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી અદ્ય છે.

(૨૦)

“હુકમ મારો સુશિષ્યોને” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય પોતાના શિષ્યો જે જે હોય તેમને અમુક આબતની આજ્ઞા કરવા માટે રચાયું હાશે છે. પોતાના શિષ્યોને જે જે હુકમો કાવ્યમાં લખ્યા છે તે બહુ ઉપયોગી અને પરોપકારમય છે. દુનિયાનું કલ્યાણ કરવા સદ્ગુરૂની અત્યંત તીવ્ર રૂચિ છે તે અને જગતના જીવોપર આત્મદૃષ્ટિ કેવી રીતની ધારણ કરી છે, તે કાવ્ય વાંચતાંજ સ્પષ્ટ પ્રતીત થાય છે. તે કાવ્યમાંની કડીઓ તરફ નજર કરીએ.

કઈ ઉપદેશને ખાતું, ગમે તેને ખરા લાવે ।

કરી ઉપકારને ખાતું, હુકમ મારો સુશિષ્યોને— ॥

લઘુતા ચિત્તમાં ધરવી, ગરીબોનાં હૃદય લહુવાં ।

ગરીબોનાં હૃદય જોવાં, હુકમ મારો સુશિષ્યોને ॥

“તવંગર યા ગરીબોમાં, કદાપિ ભેદ નહિ ધરવો”

“કરો પરમાર્થનાં કાર્યો, હુકમ મારો સુશિષ્યોને”

“જગત્ સેવા ભલી કરવી, હુકમ મારો સુશિષ્યોને”

ઇત્યાદિ વાક્યોથી પોતાની પાછળ પણ પોતાના શિષ્યોની પ્રવૃત્તિ ઉપકાર કરવાનીજ રહે અને સ્વપર આત્મોન્નતિ કરવા શિષ્યો અપ્રમાદી બની રહે, તદ્દર્થે જાણે ઉપકાર વિત્તનું વિલજ્ઞ કર્યું હોય એવી સદ્ગુરૂની પરોપકાર દૃષ્ટિ આ કાવ્ય જણાવી આપે છે. ભવિષ્યમાં શિષ્યોને આ કાવ્ય સારી શિક્ષા આપનારૂં થઈ પડશે; કેમકે સ્વાર્થત્યાગ અને પરમાર્થ વૃત્તિમય આ કાવ્ય છે. સદ્ગુરૂના શિષ્યોને સદ્ગુરૂનો પ્રતિદિન આ હુકમ છે, એવી દિશા દેખાડનારૂં આ કાવ્ય, અહર્નિશ વાંચવાની ભલામણ કરવામાં આવે છે.

“જૈનો કરશો જયજયકાર” આ સંજ્ઞાવાળું કાવ્ય જૈન અન્ધુઓને સદુપદેશ દેવા નિમિત્તે રચાયું છે, કાવ્યનો ભાવાર્થ અહુ ઉત્તમ અને ધર્મ જીવનસાને પ્રગટાવનાર છે. જૈનોની ઉન્નતિ કરવાની ભાવના શ્રીમદ્દની નસોનસે વ્યાપી રહી છે.

“સુધારીશું જૉવનરેલા” આ કાવ્યમાં પોતાની આત્મવૃત્તિનું ચિત્ર ચિતર્યું છે. અપૂર્વે ભાવ પ્રગટાવીને સદ્ગુરૂએ આ કાવ્યમાંના શબ્દોનો ઉલ્લેખ કર્યો હોય એમ લાગે છે. આત્માની શુદ્ધતા કરવાની ભાવના ચોક્કસ મજબૂત જેવી ગુરૂશ્રીની છે, તે આ કાવ્યથી પ્રતિભાસે છે.

“કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે” આ સંજ્ઞાવાળા કાવ્યમાં કુશિષ્યોનાં લક્ષણ નિર્દેશ્યાં છે. કુશિષ્યોના હૃદયોણું માનસિક વાચિક અને કાયિક ચિત્ર જેવું જોઈએ તેવું અનુભવથી ચિતર્યું છે. આ કાવ્ય વાંચીને કુશિષ્યો પોતાના ત્રિયોગની શુદ્ધિ કરે એમ અનુમાન થાય છે.

(૨૧)

“મદત કરશો મ્હને દેવો” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં ધર્મ કરવામાં, ઉપદેશ દેવામાં અને જૈન શાસનની ઉત્તિ કરતાં વિદ્વોનો નાશ કરવામાં અને દુનિયાનું લલું કરવામાં, ઇષ્ટ દેવોની સહાય માગી છે. કાવ્યનો ભાવાર્થ મનનીય છે.

“થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું?” આ કાવ્યમાં વિદ્વાનોની વિદ્યા અન્ય સદ્ગુણોવિના સ્વપરનું કલ્યાણ કરવા સમર્થ થતી નથી, એ બાબતનો પોતાના કોઈ સંબંધી પર પત્રિકા લખી ઉત્તમ બોધ આપ્યો છે. સદ્ગુણોવિના વિદ્વાનની વિદ્યા મયુરના પૃષ્ઠ ભાગની પેઠે શોભે છે. મનુષ્યો ગમે તે ભાષા વા ગમે તે વિષયના પ્રોફેસરો બને, પણ તેઓમાં દયા, ક્ષમા, દાન, નીતિ અને પ્રતિષ્ઠા પાલન, આદિ-સદ્ગુણો ન હોય તો ગુણોથી કેળવાયલાં છે એમ તો કદાપિ કહી શકાય નહિ. વિદ્વાનોને આ કાવ્ય શિખામણ આપવામાં પૂરતું છે.

“કર્તું શું લક્ષ્મીને ધારી” આ સંસારવાળું કાવ્ય સદ્ગુરુએ પોતાના લક્ષાધિપતિ કોઈ ગૃહસ્થ શ્રાવક લક્ષ્મીને ઉદ્દેશી બોધાર્થ બનાવ્યું હોય એમ લાગે છે. લક્ષ્મીવન્તોને આવા પ્રકારનો ઉપદેશ આપવાની આવશ્યકતા છે; લાખો વા કરોડો રૂપૈયાના અધિષ્ઠાતા બનવાથી કંઈ સ્વપરનું કલ્યાણ થતું નથી, લક્ષ્મીનો સદુપયોગ સાત ક્ષેત્ર વગેરે શુભમાર્ગે કર્યાવિના લક્ષ્મીની સફળતા થતી નથી, કેમકે ગધેડાપર ચંદન લઈ હોય તેમાં ગધેડાને શું? તેમ જ લક્ષ્મીના ચોટીદારો-શેઠીયાઓ બની બેઠા હોય તેવા લક્ષ્મીવન્તોને લક્ષ્મી મળી તો પણ શું? સુક્ષેત્રમાં વાપર્યાવિનાની લક્ષ્મીની કિન્મત પત્થરથી વિશેષ ગણાતી નથી; તત્સંબંધી ભાવાર્થ આ કાવ્યમાં સારી રીતે ચિતર્યો છે.

“તદાતું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં પોતાના શિષ્યને શ્રેષ્ઠ થવાના ઉપાયો દર્શાવ્યા છે. ગુણુવિનાના કૃત્રિમ ઘટાટોપ વડે જ શ્રેષ્ઠતા પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરે છે તે શ્રેષ્ઠ થઈ શકતો નથી અને તે ઉલટો હાસ્યપાત્ર બને છે, પણ સદ્ગુણોવડે ખરી શ્રેષ્ઠતા પ્રાપ્ત થાય છે; તે બાબતનું આ કાવ્યમાં સારી રીતે સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે.

“જ્ઞાન અને ક્રિયાથી મોક્ષ” નામના કાવ્યમાં જ્ઞાનક્રિયાઓનાં મોક્ષઃ એ સત્તનું સ્પષ્ટીકરણ કરીને તેનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ દર્શાવ્યું છે. આ કાવ્યમાં તેમણે પોતાનું ઉત્તમ પાંડિત્ય બતાવ્યું છે. તેમના હૃદયમાં શાસ્ત્રોનો રસ પરિણમી રહ્યો છે, તેથી આવા સાપેક્ષવાણીના ઉત્તમ ઉદ્દારો તેમણે બહિર પાડ્યા છે.

“સદા મન રાલ આનન્દી” આ સંસારવાળા કાવ્યમાં પોતાના એક શિષ્યને ઉપાધિ દશામાં બોધ આપ્યો છે એમ અવબોધાય છે. સદ્ગુરુ મહા-

(૨૨)

રાજ પોતાના ખુદા દીલથી તદ્વિષયમાં તદ્દાકારરૂપે પરિણુમીને અન્તરમાં ઉઠા ઉતરી સચોટ ઉપદેશ આપે છે.

“સાધુશિષ્ય પ્રબોધકાવ્ય નામ પ્રમાણે ગુણવાળું છે.

અમારે કાર્ય કરવાનું નામના કાવ્યમાં પોતાની પ્રવૃત્તિનો વિવેક દર્શાવ્યો છે.

“અમારા ભક્ત ગણવાના” આ કાવ્યમાં ગુરૂશ્રીએ પોતાના ભક્તોનું લક્ષણ બતાવ્યું છે. સદ્ગુરૂના ભક્ત થવું એ કંઈ સામાન્ય કાર્ય નથી. કાવ્યમાં દર્શાવ્યા પ્રમાણે સદ્ગુણો જેનામાં હોય તેનેજ ભક્ત ગણવાનું શ્રીમદ્ પોતે સ્વીકારે છે. ભગતીયા તેલ જેવી ભક્તિ જેનામાં હોય તેજ ખરો ભક્ત ગણાય છે. કાવ્યની એકેક કડીમાં બહુ ગંભીર ભાવાર્થ સમાયો છે, ખરા વખતે ગુરૂની સેવામાં જે હાજર રહે છે તેને ભક્ત ગણવામાં આવે છે. ખરેખર તેમના ઉચ્ચ આશયો જાણી શ્રીસદ્ગુરૂના હૃદયરૂપ થઈ જનાર ભક્તો અદ્ય મળી આવે છે.

“નથી દુઘાઢા સકલ સરખા” આ કાવ્યમાં શ્રીમદે પોતાના આન્તરિક જીવન દશાની સમાનતા રાખવાની ભવ્ય રેખા ચિતરી છે. યુદ્ધાન્તઃ-કરણમાંથી ઉદ્ભવેલા ઉદારો આ કાવ્યમાં ગંભીરાશયમાં પ્રકાશે છે. આશ-શાતા અને અશાતાના પ્રસંગોમાં ક્ષણિકતાનો તેમણે નિશ્ચય કર્યો છે. કર્મોના વિપાકો સર્વને ભોગવવા પડે છે. આશમાં અહંત્વ અને મમત્વની કલ્પના રહે છે. માટે અન્તર આત્મતત્ત્વનો આનન્દ પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરવો એવું આ કાવ્યનું રહસ્ય છે.

જિનવાણી-આ કાવ્યમાં જિનવાણીની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે અને આગમોનું મહત્ત્વ જણાવ્યું છે; વલી તેનું પઠન કરવું જોઈએ, તેવો આ કાવ્યમાંથી ઓધ નીકળી આવે છે.

સમય ત્હારી બલિહારી-આ કાવ્યમાં સમયની અકલ ઘટના કેવી છે તેનું આભેહુબ ચિત્ર ખડું કર્યું છે. જૈનોમાં કુસમ્પથી ચર્ચા ચાલી રહી હતી તે સમયના પ્રસંગોવચ્ચે આ કાવ્ય રચાયું છે, તેથી આ કાવ્યમાં તે પ્રસંગોની છાયાનો આભાસ થાય છે.

શ્રીમદ્ રવિસાગરજી મહારાજની સ્તુતિવાળું કાવ્ય ગુરૂભક્તિના આવેશમાં અત્યંત સુન્દર રચાયું છે. શ્રીમદ્ રવિસાગરજી જેવા મુનિવર આ કાળમાં ચારિત્ર ક્રિયાકોટીમાં અદ્ય હશે. ચારિત્ર ક્રિયાતો શ્રીમદ્ રવિસાગરજીનીજ ગણાય છે.

“પામી નૃજન્મભવમાં કરો જી કમાણી” આ કાવ્ય મનુષ્યોને વૈરાગ્ય અને ધર્મ માર્ગ પ્રતિ આકર્ષણ કરે તેવું છે. કવિતાના ભાવાર્થની પ્રૌઢતા અત્યંત છે.

(૨૩)

“ગુરુતુતિ” નામનું કાવ્ય સ્વક્રીય સદ્ગુરુ શ્રીસુખસાગરજીના ગુણોની સ્તુતિમય અન્યું છે. પોતાના સદ્ગુરુપર અપૂર્વ ભક્તિ અને શ્રદ્ધા છે તે આ કાવ્યજ દર્શાવે છે. ગુરુના ઉપકારને સુંદર શબ્દોમાં શ્રીમદે ગાઈ બતાવ્યો છે; ગુણી પુરુષોજ ગુણને ગાઈ શકે છે.

“ગુરુજી દક્ષિણા લેશો” આ કાવ્યની જેટલી પ્રશંસા કરીએ તેટલી અલ્પ છે. કાવ્યની એકેક કડી આત્માને ગુરુભક્તિના ઉચ્ચ પ્રદેશમાં આકર્ષી શકે છે. પોતાનું સર્વસ્વ શ્રીસદ્ગુરુનું છે, એવા પ્રકારની ગુરુને દક્ષિણા આપનારાઓ આત્મજ્ઞાનીવિના અન્ય કોણ હોય? ગુરુને માટે તન, મન, ધન અને સત્તા સર્વે છે; એવું માની, ગુરુની આજ્ઞામાં રહી, હુનિયાનું શ્રેયઃ કરવા પ્રવૃત્તિ કરનારા કોઈ વિરલા શિષ્યો પરીક્ષાની કસોટીમાં ટકી શકે છે. આ કાવ્યનો ભાવાર્થ અહુ ઉત્તમ છે, તેમજ હૃદયમાં ભક્તિ અને સ્વાર્થ-ત્યાગની ઉંડી અસર કરનાર છે, આ કાવ્યાનુસાર શિષ્યોનું વર્તન થાય તો શિષ્યોની ઉન્નતિ થયાવિના રહે નહિ.

એકંદર છઠ્ઠા ભાગનાં પ્રત્યેક કાવ્ય ઉત્તમ અન્યાં છે. આ કાવ્યોમાંના એકેક કાવ્યની એકેક કડીની સુંદરતા તપાસીને તત્સંબંધી લખવામાં આવે તો એક મોટો ગ્રન્થ થઈ જાય, તેમાટે પ્રત્યેક કાવ્યની કડીયોના ઉતારા અત્ર લખવામાં આવ્યા નથી.

કેટલાકો એમ માને છે કે ગઝલ અને કંવાલિયોના રચનાર, કલાપી, મસ્તાન કવિ આળાશંકર અને મણિભાઈ નલુભાઈ વગેરેએ ગઝલોમાં ફારસી શબ્દો દાખલ કરીને એમ દેખાણું હતું કે ફારસી શબ્દોવિના ગઝલો ઉત્તમ જુસ્સાદાર બનતી નથી, પણ પૂજ્ય ગુરુ શ્રી સુદ્ધિસાગરજીએ ગઝલો અને સર્વે કંવાલિયો ગુર્જર ભાષાના ઉચ્ચ સંસ્કારિત શબ્દોથી રચી છે અને તેમાં જુસ્સો પણ આણ્યો છે અને ગુર્જર શબ્દોની દીનતા દૂર કરીને તેમજ ફારસી શબ્દોથી કાવ્યની થતી કિલ્લિતા પણ દૂર કરીને શ્રીસદ્ગુરુએ તે તે વિષયના ઉંડા વિચારમાં ઉતરીને આ કાવ્યો રચ્યાં છે. મહારાજશ્રીના ઉત્તમ જ્ઞાનથી કાવ્યોમાં જ્યાં ત્યાં પ્રૌઢતા ઝળકી રહી છે. શ્રીમદ્ સદ્ગુરુનું કાવ્ય ગુર્જર દેશ વગેરે ઘણા દેશમાં પ્રખ્યાત થયું છે. મહારાજશ્રીએ સંસ્કૃત, માગધી અને ગુર્જર ભાષાનાં અનેક પુસ્તકો વાંચ્યાં છે, તેઓશ્રી યોગજ્ઞાન અને અધ્યાત્મજ્ઞાનમાં એકા ગણાય છે. જૈનાગમોનાં વ્યાખ્યાનો વારંવાર આપ્યા કરે છે અને અનેક મનુષ્યોના સહવાસથી તેમણે ઘણો અનુભવ લીધો છે તેથી તેમના કાવ્યમાં અનેક આબતની ચમત્કૃતિ દેખવામાં આવે છે અને તે વાંચતાં અપૂર્વ આનન્દ રસની પ્રાપ્તિ થાય છે. આ પુસ્તકનાં કાવ્યો અધિકારી પરત્વે છે, કોઈને કોઈ કાવ્ય વાંચતાં

(૨૪)

વિશેષ આનન્દ પડે અને કોઇને કોઇ કાવ્યથી વિરોધ આનન્દ ઉદ્ભવે તે રૂચિભેદે અનવા યોગ્ય છે; નાનહા બાળકને વીરરસમાં સમજણ ન પડે તેથી વીરરસની હાનિ થતી નથી તેમ આ કાવ્યોથી કોઈ અજ્ઞાને આનન્દ ન પડે તેમાં તેની યોગ્યતા પ્રગટી નથી એમ સમજવું; તત્ત્વવિષયના જ્ઞાનધારક સાક્ષરો આ કાવ્યમાંથી ઘણું ગ્રહણ કરી શકશે.

જમાનાને અનુસરી ઉન્નતિ ક્રમની શ્રેણિ પર ચઢવાને માટે આ કાવ્ય અત્યંત ઉપયોગી છે. આ કાવ્યોમાંથી જેટલું બોધએ તેટલું મળી શકે તેમ છે. જૈનોમાં આ વર્તમાન સમયમાં એક મહાન ગુર્જર ભાષાના કવિ તરીકે શ્રીમદ્ નામ પડિતો પ્રથમ નંબરે મૂકે છે. વસ્તુતઃ વિચારી બોધએ તો બરાબર તેમજ છે. ગૂર્જર દેશના મનુષ્યો શાસ્ત્રોમાં વિશારદ, યોગી, અધ્યાત્મતત્ત્વજ્ઞ, ચારિત્રપાલક અને ઉત્તમ વ્યાખ્યાતા, એવા શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી જેવા કવિમાટે અત્યંત હર્ષ ધારણ કરે છે, આવા ઉત્તમ કવિને માટે ગુર્જર દેશ જેવી પુણ્યભૂમિની કોણ સ્તુતિ ન કરે.

શ્રીમદ્ ગુરુરાજનાં કાવ્યો, ગુર્જર, કાઠીયાવાડ, દક્ષિણ, માળવા, કચ્છ અને મારવાડ વગેરે દેશોમાં આદરભાવથી વંચાવા લાગ્યાં છે. શ્રીઆનન્દજનજી વગેરેનાં કાવ્યોની પેઠે શ્રીમદ્ નાં કાવ્યો અને ભજનો અનેક ધર્મના વિદ્વાનો શુભ દૃષ્ટિથી વાંચે છે, શ્રીમદ્ નાં કાવ્ય કરવાની શીઘ્ર શક્તિ છે, તેથી તેઓ શીઘ્રકવિ એ વિશેષણને પાત્ર ઠરે છે.

શ્રીમદે આ કાવ્યો ક્યારે અને ક્યાં બનાવ્યાં તે પ્રત્યેક કાવ્યની સાથે દર્શાવ્યું છે. કાવ્ય કરનારમાં ઉત્તમ સદાચાર હોવા બોધએ, તેમ સ્વાર્થ ત્યાગ હોવો બોધએ. શ્રીમદ્ મુનિના પંચ મહાવ્રતોને શોભાવી રહ્યા છે, પગથી ગામોગામ અને દેશોદેશ વિચરે છે, આલ્યાવસ્થાથી બ્રહ્મચર્યને ધારણ કર્યું છે, આદ્ય લક્ષ્મીનો ત્યાગ કર્યો છે, ઉકાળેલા અચિત્ત જલનું પાન કરે છે, ગોચરી જઇને નિર્દોષ આહારને ગ્રહણ કરે છે, સંથારાપર સુઈ રહે છે, ગામોગામ વિહાર કરીને ભવ્ય જીવોને ઉપદેશ આપે છે. તેમના ઉપદેશથી ઘોડાંગ અને ઘણી પાઠશાલાઓ સ્થાપન થઈ છે. ધર્મની ક્રિયાઓ પોતે કરે છે અને અન્ય મનુષ્યોની પાસે કરાવે છે, વાંચવું, લખવું, લખવું અને ઉપદેશ દેવો આજ તેમની મુખ્ય પ્રવૃત્તિ છે. જૈનોના ત્રણે શ્રીરકમાં તેમનું નામ પ્રસિદ્ધ છે. જૈનસાધુઓની ઉન્નતિ કરવા વારંવાર લેખો લખ્યા કરે છે, મોટા-મોટા લક્ષ્યાધિપતિયો અને રાજાઓ પણ તેમને પૂજે છે, વન્દે છે અને તેમનો ઉપદેશ સાંભળે છે. આવા ઉત્તમ મુનિરાજના હૃદયમાંથી ઉપર્યુક્ત કાવ્યોના ઉદ્ભવ નીકળ્યા છે, તેથી અન્ય મનુષ્યોને વાંચતાંજ હૃદયમાં સચોટ અસર કરે તેમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી. ઉત્તમ પુરુષોનાં હૃદયોદ્ધાર કાવ્યોમાં એવી શક્તિજ રહી છે કે, તેને વાંચતાં અન્યોના મનમાં ઉડી અસર થઈ શકે.

(૨૫)

જેમ મોટા મોટા મુન્દર યજ્ઞીયાઓમાં મનુષ્યોને હવાનો લાભ મળે છે અને તેથી તેઓનાં શરીર સારાં રહે છે, તેમ આ કાવ્યો પણ મનની પ્રસન્નતા માટે ઉત્તમ ઉપવનની ગરજ સારે છે. મનુષ્યોના મનમાં ઉદ્ભવતી અનેક પ્રકારની ચિન્તાઓને આ કાવ્યો દૂર કરી શકે છે, માટે તે ઉત્તમ વૈદ્યની ગરજને સારે છે. મનુષ્યોના શિરપર અનેક પ્રકારની ઉપાધિયો બુઝી રહી છે તે ઉપાધિયોથી મનુષ્યોનું રક્ષણ કરવા, આ કાવ્યો મિત્રની ગરજ સારે છે. ગંગાનદી જેમ મનુષ્યના શરીરનો બાહ્ય મેલ દૂર કરે છે અને તાપને પણ દૂર કરી શીતલતા અર્પે છે, તેમ આ કાવ્યપણ મનમાં ઉદ્ભવેલા હિંસા, બૂઝ, ચોરી, વ્યભિચાર, ક્રોધ, માન, માયા અને લોભરૂપ મેલને હરે છે, તથા આધિ વ્યાધિ અને ઉપાધિયોના તાપને દૂર કરી સમતારૂપ શીતળતા આપીને મનુષ્યોને આનન્દગુણનો સ્વાદ આપે છે. મુખના ઉપદેશની અસર વર્તમાનકાલમાં વધુ રહે છે. અને ગ્રન્થોની અસર તો વર્તમાન અને ભવિષ્યમાં પણ ઘણા કાલપર્યંત રહે છે. ગદ્ય લેખો કરતાં પદ્ય રૂપે રચાયેલાં કાવ્યો મનુષ્યોને સરસ અને ઘણી અસર કરે છે. કાવ્યરૂપે અનેલું પુસ્તક ભવિષ્યમાં હજારો વર્ષપર્યંત વંચાય છે અને તેથી ભવિષ્યમાં હજારો વર્ષપર્યંત લાખો મનુષ્યો આવાં ઉત્તમ કાવ્યો વાંચીને પોતાના આત્માની ઉચ્ચતા કરે છે, તેમજ હજારો વર્ષપર્યંત કવિનો કીર્તિરૂપ અક્ષરદેહ સર્વનું લલું કરીને પોતાની પવિત્રતા કાયમ રાખે છે.

કવિ અને કાવ્યોની ઉત્તમતા વર્તમાનકાલમાં પરખી શકાતી નથી, કારણ કે દુનિયા પચ્યાશ વર્ષ પશ્ચાત્ છે એવો નિયમ છે. વર્તમાન દશામાં દરેકના પ્રતિસ્પર્ધિયો અને પ્રતિપક્ષીયો હોવાથી, ભવિષ્યના મનુષ્યો, કવિ અને કાવ્યોની ઉત્તમતાની પરીક્ષા કરી શકે છે. શ્રીમદ્ના કાવ્યોની, તથા તેમની પ્રશંસા ગુર્જર આદિ દેશોના મોટા મોટા શહેરોમાં અને ગામડાંઓમાં ગાજી રહી છે. આવા પ્રખ્યાત કવિ, પ્રખ્યાત લેખક, શાસ્ત્રવિશારદ, યોગી અને પંચ મહાવ્રત પાલક, મુનિવર ચિરંજીવો એટલુંજ લેખકથી ઇચ્છાય છે. અત્ર નીચલી પ્રાસંગિક ખીનાની નોંધ લઈએ છીએ.

શ્રીમદ્ ગુરુશ્રીનો સુરતથી મુંબઈ વિહાર.

શ્રીમદ્ ગુરુશ્રી સં. ૧૯૬૬ ના માહ વદી ૧૩ ના રોજ સુરતમાં પધાર્યા તે વખતે સુરતના શ્રી સંઘે મોટા વરઘોડાની ધામધૂમથી ગુરુશ્રીનો પ્રવેશ મહોત્સવ કર્યો હતો. સુરતમાં હોળીના દિવસે વેંગણથી શ્રાવકના યુવક પુત્રો પરસ્પર લડાઈ કરતા હતા તે બંધ કરાવી હતી. ચૈત્ર માસમાં હુમસ પધાર્યા હતા અને ત્યાં ઓચ્છવ થયો હતો. શ્રીમદે ત્યાં મૂળ શ્લોકબદ્ધ યોગદીપક ગ્રન્થ તૈયાર કર્યો હતો. શેઠ જીવજીવંદ ધર્મચંદ, રાવસાહેબ હીરાચંદ મોતિચંદ તથા શેઠ ફકીરચંદ નગીનદાસ વગેરેના આગ્રહથી ત્યાં લ. પ્ર. ૪

(૨૬)

ઓળીના દિવસોમાં શ્રીપાલનો રાસ વાંચ્યો હતો. પશ્ચાત્ તેમણે જૈન ગરીબોને માટે એક શ્રાવક પાસે ફંડ ઉઘડાવ્યું હતું. શ્રીમદ્ રત્નસાગર પાઠશાલાને મદત કરાવી હતી. સર્વ સાધુઓમાં સંપ કરાવવામાં તેમણે ભાગ લીધો હતો. યાવત્ સુરતમાં રહ્યા તાવત્ પ્રતિદિન વ્યાખ્યાન આપ્યાજ કરતા હતા. આતુર્માંસ પૂર્ણ થતાં કાર્તિક વદી ૧૨ ના રોજ મુંબાઈ તરફ વિહાર કર્યો. જલાલપુર, અમલસાડ, ગણદેવી, બીલીમોરા વગેરે ગામોમાં ઉપદેશ દેઈ વલસાડ પધાર્યા હતા. તત્સમયે વલસાડના સંઘે પ્રવેશ મહોત્સવ ઉત્તમ કર્યો હતો. ત્યાં તેમણે આર્યસમાજ પંડિતોની સમક્ષ જાહેર લાષણો આપી જૈનધર્મની ઉત્તમતા સિદ્ધ કરી આપી હતી. વલસાડથી છઠ્ઠો ભાગ રચવાનો તેમણે પ્રારંભ કર્યો. વલસાડના શ્રાવકોએ તેમના ઉત્તમ વ્યાખ્યાનોથી ઓધ પામી તેમના નામની જૈન પાઠશાલા સ્થાપન કરી છે. વલસાડના શ્રાવકોને વ્યાખ્યાનનો લાભ આપી પારડી પધાર્યા, પારડીના શ્રાવકોએ મહારાજશ્રી પાસે જાહેર લાષણો અપાવ્યાં અને તેમના નામની લાયબ્રેરી સ્થાપી. ત્યાંથી ગુરરાજ દમણ પધારતાં ત્યાંના ઉત્તમ શ્રાવકોએ ઠાઠમાઠથી મહારાજજીનો પ્રવેશ મહોત્સવ કર્યો. મહારાજશ્રીએ દમણના સંઘને અને જૈનેતર લોકોને અસરકારક ઉપદેશ આપ્યો અને તેથી દમણના સંઘે આનન્દના આવેશમાં આવી તેમના નામની પાઠશાલા સ્થાપન કરી. ત્યાંથી મહારાજ જો જો ગામોમાં વિહાર થાય તે તે ગામોમાં ઉપદેશ દેતા દેતા દહાણ પધાર્યા. તેવામાં મુંબાઈના ઝવેરી મંડલની અગાસીમાં પ્રભુપ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કરાવવા પ્રસંગે ગુરરાજને વિનંતિ થઈ. દહાણથી વિહાર કરી શ્રીમદ્ અગાસી આવ્યા અને પ્રતિષ્ઠાને વાર હોવાથી આસપાસનાં ગામડાંઓમાં ઉપદેશ દેવા પધાર્યા. તે વખતે ઝવેરી ભુરીયાલાઈ જીવણચંદ મહારાજની સેવાભક્તિ સારી રીતે કરી હતી. શુદ્ધ બીજે મહારાજશ્રી અગાસી હાજર રહ્યા હતા. દરરોજ હજારો મનુષ્યોનું ત્યાં આવાગમન થતું હતું. ઝવેરીમંડળે પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ કરવાની સર્વ સામગ્રી પ્રથમથી તૈયાર કરી હતી. મુંબાઈના ઝવેરીઓ દરરોજ અગાસીમાં આવવા લાગ્યા અને દરરોજ પૂજાઓ ભણાવવા લાગ્યા. સાધર્મી બંધુઓની ભક્તિમાટે રસોડું ઉઘાડ્યું હતું. આ પ્રસંગે મુંબાઈના સંઘના આગેવાનો જેવા કે, સંઘવી રતનચંદભાઈ ખીમચંદ, શેઠ કીકાભાઈ પ્રેમચંદ, શેઠ મણિભાઈ ગોકુલભાઈ, શેઠ જીવણચંદ ધર્મચંદ, શેઠ લલ્લુભાઈ ધર્મચંદ, બાણુ ભગવાનદાસ, શેઠ નગીનભાઈ મંછુભાઈ, શેઠ ભુરીયાલાઈ જીવણચંદ, શેઠ ખીમચંદ ઉત્તમચંદ, શેઠ કંઠીરચંદ નગીનદાસ, શેઠ અભયચંદ મૂળચંદ સોલીસીટર, મોતિચંદ ગીરધર કાપડીયા, શેઠ. દેવકરજીમુલજી, શેઠ નાનાભાઈ તલકચંદ તથા રતનચંદ તલકચંદ, શેઠ કલ્યાણચંદ સૌભાગ્યચંદ, શેઠ મોહનલાલ હેમચંદ, શેઠ અંબાલાલ બાપુભાઈ, શેઠ મગનલાલ કુંકુચંદ, શેઠ ગુલાબચંદ દેવચંદ, વગેરે.

(૨૭)

સદ્ગુહસ્થો આળ્યા અને તેમણે મહારાજશ્રીને મુંબાઈ પધારવાની વિનંતિ કરી. અને મહારાજશ્રીએ તે વિનંતિ સ્વીકારી.

જેથી પ્રતિષ્ઠાના વખતે સારી ઉપજ થઈ હતી. એ પણ છટ્ટા ભાગનાં કાવ્યો રચાતાં હતાં. જવેરી મગનભાઈ નગીનભાઈએ જવેરીમંડલ તરફથી આ પુસ્તક છપાવવાની માગણી કરી અને મહારાજે તે માગણીનો સ્વીકાર કર્યો હતો, તે પ્રમાણે આ ગ્રંથ પ્રગટ થયો છે. પ્રતિષ્ઠાના દિવસે આસરે સાત આઠ હજાર મનુષ્યો હાજર હતાં. પ્રતિષ્ઠા ક્રિયા સારી રીતે થઈ હતી. મુંબાઈના સંઘે અને તેમાં પણ જવેરીઓએ આગેવાની ભર્યો ભાગ લીધો હતો. મુંબાઈના જવેરી મંડલે શ્રી મુનિસુવ્રત સ્વામિની મહોત્સવપૂર્વક પ્રતિષ્ઠા કરવામાં બહુ પ્રયાસ કર્યો છે તે માટે તેમને ધન્યવાદ ઘટે છે. હજારો મનુષ્યોને મહારાજશ્રીએ પ્રતિષ્ઠાના દિવસોમાં ઉપદેશ આપ્યો હતો, અને મહારાજે વાસવડે પ્રભુ પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠા કરી હતી. ત્યાંથી તુર્ત વિહાર કરી સદ્ગુરૂ મહારાજ, મુંબાઈ લાવખલે માઘશુદી ૧૪ ચતુર્દશીના દિવસે આવી પહોંચ્યા. મુંબાઈના સંઘમાં ઘેર ઘેર શ્રાવક અને શ્રાવિકાઓમાં અત્યંત આનન્દ ફેલાયો. શેઠ જીવણચંદ ધર્મચંદ, શેઠ લલ્લુભાઈ ધર્મચંદ, શેઠ કલ્યાણચંદ સૌભાગ્યચંદ, તથા શેઠ નગીનદાસ મંછુભાઈ તથા જવેરી જુરીયાભાઈ તથા શેઠ દેવકરણ મૂળજી, શેઠ મોહનલાલ હેમચંદ તથા શા. મગનલાલ કુંકુચંદ વગેરે જવેરીઓ તથા અન્ય શ્રાવકોએ તથા શ્રાવિકાઓએ મોટા વરઘોડાપૂર્વક શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજીનો મુંબાઈમાં પ્રવેશ મહોત્સવ કર્યો. વરઘોડામાં ઘણા સામેલા અને ગાડીઓ હતી, મુનિરાજ શ્રી મોહનલાલજીના વખતમાં જેવો વરઘોડો ચલ્યો હતો તેની પાછળ આજ વરઘોડો સારો ચલ્યો છે, એમ હજારો જૈનો યોલતા હતા. મુંબાઈના આગેવાન શેઠીયાઓ સર્વ વરઘોડામાં મહારાજશ્રીની પાછળ ચાલતા હતા, આ વખતે હજારો લોકોની ઠઠ્ઠ મહારાજનાં દર્શન કરવામાટે ઠેકાણે ઠેકાણે ઉભી રહી હતી, પોતાના શિષ્યો સહિત ગુરૂ મહારાજ લાલબાગના ઉપાશ્રયમાં સંવત્ ૧૯૬૭ના માઘ શુદી ૧૫ના રોજ શુભ મુહૂર્તમાં પધાર્યા અને ઉત્તમ મંગલાચરણ કરીને સંઘને અપૂર્વ વ્યાખ્યાનદ્વારા યોધ આપ્યો હતો. ત્યારથી દરરોજ શ્રાવકોને ઉપદેશ આપવા લાગ્યા. ફાગુણ સુદી સાતમના દીવસે વાલકેશ્વર પધાર્યા અને ત્યાંના શ્રીમન્ત ગૃહસ્થોને ઉપદેશ દેવા લાગ્યા. ચૈત્રમાસથી લાલબાગમાં મહારાજશ્રીએ દશવૈકાલિક સૂત્ર વાંચવાનું શરૂ કર્યું છે.

ધમ્મો મંગલ મુક્કિદં, અહિંસા સંયમોત્તમો ।

દેવાવિતં નમસંતિ, જસ્સધમ્મે સયામણો. ॥ ૧ ॥

આ દશવૈકાલિક સૂત્રની મૂળગાથાનું વ્યાખ્યાન ચૈત્રમાસથી મહારાજ

(૨૮)

શ્રી વાંચે છે. સાત માસથી એ પ્રથમ ગાથાનું વિવેચન ચાલે છે, તો પણ હજી તેનું વિવેચન પૂર્ણ થયું નથી, મહારાજશ્રીની શાસ્ત્રવિશારદ દૃષ્ટિનો એ મહિમા છે. પર્યુષણપર્વમાં મહારાજશ્રીએ અખંડ ધારાએ વ્યાખ્યાન વાંચ્યું હતું, સકલ સંઘમાં પર્યુષણપર્વથી આનંદ છવાઈ રહ્યો હતો, શ્રાવકો અને શ્રાવિકાઓનાં મન વ્યાખ્યાન સાંભળીને ખુશી ખુશી થયાં હતાં. સુરતમાં લાલન અને શિવજીની ચર્ચાના યોગે સાધુઓમાં એ પક્ષ પડી ગયા છે, પણ મુંબાઈમાં આ વાતને મહારાજશ્રીએ ચર્ચા નંથી અને તેથી અઘાપિ પર્યંત સંઘમાં શાન્તિ જળવાઈ છે. પશ્ચાત્ ભાવીભાવ તેઓશ્રી મધ્યસ્થ રહીને મુંબાઈમાં શાન્તિ જળવી રહ્યા છે. વ્યાખ્યાનના શ્રવણથી હજારો શ્રાવકો અને શ્રાવિકાઓને લાભ થયો છે. મહારાજશ્રી દરરોજ વ્યાખ્યાન વાંચે છે ઉપરાંત અનેક ગ્રંથો વાંચે છે અને આવાં ઉત્તમ કાવ્યો બનાવીને જૈન પ્રજા અને અન્ય મનુષ્યોને જે લાભ આપે છે તેનું વર્ણન થઈ શકે તેમ નથી. પરોપકારાય સતાં વિમૂતયઃ આ વાક્યના ભાવાર્થમય મહારાજશ્રીની ત્રિયોગે પ્રવૃત્તિ દેખાય છે, આવા ઉત્તમ સદ્ગુણના પરોપકારનો બદલો વાળી શકાય તેમ નથી. ગુરૂશ્રીનો દેહ અને અક્ષરદેહ પરોપકાર મૂર્તિરૂપ છે. જગત્માં સદાકાલ ઉપકાર કરતાં વિચરો એવી અમારી અભ્યર્થના છે.

કબ્બાલિ મસ્તાનીપણમાં ગવાય છે. ગુરૂશ્રીના હૃદયોદ્ગારો પણ મસ્તાની દશાયોગે નીકળ્યા છે, માટે ગુરૂશ્રીએ કબ્બાલિમાં કાવ્યરચના કરી છે. મહારાજશ્રીમાં વિશાલ વિચારો, શુદ્ધપ્રેમ, પરમાર્થવૃત્તિ, ઉદારભાવ, સાપેક્ષદૃષ્ટિ, સત્યોપદેશ, સ્વાર્થત્યાગ, આનન્દદશા, વિશાલજ્ઞાન અને વૈરાગ્યવૃત્તિ આદિ ઘણા સદ્ગુણો છે, તેથી તેઓના હૃદયના ખુલા વિચારોથી મનુષ્યોને ઘણી સારી અસર થાય છે. ચાલતી લાલનાદિની ચર્ચાથી ઘણે ઠેકાણે સંઘમાં અશાન્તિ ફેલાઈ છે, તેવા પ્રસંગમાં પણ તેમનું હૃદય અનેક પરિવહો વેહીને પોતાનું ધર્મકાર્ય કરે જાય છે, અને અસત્ પક્ષથી દૂર રહે છે, તેથી મહારાજની મૂર્તિ આદર્શપુરૂષવત્ દુનિયાને અનુકરણીય છે. છેવટે ગુરૂમહારાજશ્રીના આવા ઉત્તમ કાવ્યોનો સાહિત્ય પ્રદેશોમાં ફેલાવો થાયો અને ગુરૂમહારાજની વાણીથી દુનિયાનું શ્રેયઃ થાયો એટલું કહી વિરમું છું. ॐ શ્રી ગુરુઃ

વીરસંવત્ ૨૪૩૮
સાનપંચમી
ચંપાગઢી, મુંબાઈ,

}

લેખક, સદ્ગુરૂચરણોપાસક શ્રાવક
અને
અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસારકમંડલ.

(૨૯)

અગાસી તીર્થ જીર્ણોદ્ધાર.

અઢારમા સૈકામાં જાણીતા મોતીશા શેઠ, ચીન વગેરે દરીયાપારના મુલકોમાં, વહાણો મારફતે મોટો વેપાર કરતા હતા, તેઓએ એક વખતે સફરે ગએલા વહાણોના (તોફાની દરીયાને લીધે) લાંબો વખત સમાચાર ન મલવાથી સદરહુ વહાણો જે બંદરે મલી આવે ત્યાં શ્રી જૈન દેરાસર બંધાવવા નિશ્ચય કીધો હતો. તે પ્રમાણે થોડા વખતમાં શ્રીપાલરાજના રાસમાં સોપાલક નગરનું વર્ણન આવે છે તેની પાસે અગાસી બંદરે વહાણો સહીસલામત આવી પહોંચ્યાં અને ધારેલા ધરાદા પ્રમાણે મોતીશા શેઠે અગાસીમાં શ્રી મુનિમુદ્રત સ્વામી મહારાજનું દેરાસર બંધાવ્યું.

તે દેરાસરનો મુંબઈ જવેરી મંડળે પોતાના જીર્ણોદ્ધાર ફંડમાંથી આશરે પાંત્રીશ હજાર અને પ્રતિષ્ઠા વખતે થએલી પેદાશના આશરે પંદર હજાર મળી કુલ રૂ. પચાસ હજારના આશરે ખરચી સંવત્ ૧૮૬૫ ના વૈશાખ શુદ્ધ ૬ ના દીવસથી જીર્ણોદ્ધાર કાર્યનો પ્રારંભ કરી જીર્ણોદ્ધાર કરાવ્યો અને સંવત્ ૧૮૬૭ ના મહા શુદ્ધ ૧૦ ને ખુધવારે મહારાજજીને તખ્તે બીરાજમાન કીધા. જે શુભ પ્રસંગે હિન્દુસ્તાનના જુદા જુદા સ્થલોના મુમારે પચીસ હજાર જૈન લાઇઓ જવેરી મંડળના આમંત્રણથી પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવમાં પધાર્યા હતા. જવેરી મંડળના પ્રમુખ શેઠ નગીનચંદ કુલચંદ, ઉપપ્રમુખ શા. નગીનલાઈ મંછુલાઈ, સેક્રેટરી શા. હેમચંદ ખીમચંદ અને જીર્ણોદ્ધારફંડના સ્થાપક તેમજ સલાહકારો શા. મોતીચંદ રૂપચંદ પુનાવાળા તથા શા. હીરાલાઈ મંછુલાઈ, તથા શા. મગનલાઈ નગીનલાઈ વીગેરે અને મંડળના સભાસહો તથા નીમાએલી જુદી જુદી કમીટીના ગૃહસ્થોએ દેરાસરના બાંધકામ માટે તથા પ્રતિષ્ઠા-મહોત્સવ અંગે અને સ્વામીવાત્સલ્ય વીગેરેના કાર્યમાં તન મનથી બનતી સગવડ કીધી હતી, છતાં પધારેલા સાહેબોને જે અગવડ પડી હોય તેને માટે જવેરી મંડળ ક્ષમા ચાહે છે અને પધારેલા લાઇઓએ લીધેલી તસ્દી માટે ઉપકાર માને છે.

તે શુભ અવસરે શ્રીમદ્દ યોગનિષ્ઠ મુનિમહારાજ શ્રી બુદ્ધિસાગરજીએ મુંબઈ જવેરી મંડળની વિનંતિ સ્વીકારી અનેક પરીષદ સહન કરી પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવમાં પધારી પ્રભુપ્રતિમાની વાસ ચૂર્ણવડે પ્રતિષ્ઠા કરીને, તેમજ બોધ આપીને ઘણો ઉપકાર કીધો છે, તે શુભપ્રસંગોની યાદગારીમાં તેઓશ્રીકૃત લજનપદસંગ્રહ ભાગ છટ્ટો, મુંબઈ જવેરી મંડળ તરફથી છપાવી બહાર પાડવામાં આવ્યો છે. જેમાં મંડળના સભાસહોએ નીચે મુજબ રકમો ભરી છે.

(૩૦)

- ૨૫ શા. નગીનચંદ્ર કુલચંદ્ર (પ્રમુખ).
 ૨૫ શા. નગીનભાઈ મંછુભાઈ તલકચંદ્ર (ઉપપ્રમુખ).
 ૨૫ શા. હેમચંદ્ર ખીમચંદ્ર (સેક્રેટરી).
 ૧૦૦) શા. જીવણચંદ્ર લલ્લુભાઈ કંપની.
 ૫૧ વકીલ સવઈચંદ્ર ફતેહચંદ્ર.
 ૫૦ શા. હીરાચંદ્ર નવલચંદ્ર.
 ૨૫ શા. તલકચંદ્ર માણેકચંદ્ર.
 ૨૫ શા. બાલુભાઈ મુળચંદ્રની હા.
 ૨૫ શા. માનચંદ્ર સરૂપચંદ્ર.
 ૨૫ શા. માણેકચંદ્ર કપુરચંદ્રની હા.
 ૨૫ શા. મગનલાલ માણેકલાલ.
 ૨૫ શા. લાલભાઈ મગનલાલ.
 ૨૫ શા. હીરાચંદ્ર દયાચંદ્ર મળજી.
 ૨૬ શા. મોહનલાલ હેમચંદ્ર અને શા. નવલચંદ્ર ખીમચંદ્ર.
 ૧૫ શા. ભુરીયાભાઈ જીવણચંદ્ર.
 ૧૧ શા. ખુબચંદ્ર માણેકચંદ્ર.
 ૧૧ શા. કદયાણચંદ્ર ઘેલાભાઈ.
 ૧૧ શા. ભાઈચંદ્ર જવેરચંદ્ર.
 ૧૦ શા. મણીલાલ લહેરચંદ્ર.
 ૧૦ એક ગૃહસ્થ. (વગરનામે).
 ૭ શા. અમરચંદ્ર મુળચંદ્ર.
 ૫ શા. કેશરીચંદ્ર લલ્લુભાઈની હા.
 ૫ શા. આપુભાઈ બાલુભાઈ.
 ૫ શા. સરૂપચંદ્ર અભેચંદ્ર.
 ૫ શા. નગીનચંદ્ર અમરચંદ્ર.
 ૫ શા. નેમચંદ્ર મુળચંદ્ર.
 ૫ શા. નેનસુખલાલ છોટાલાલ હા.
 ૨ શા. બાલુભાઈ કર્તુરચંદ્ર.
 ૧ શા. અમીચંદ્ર ગુલાબચંદ્ર.

૫૮૫

આશી વદ ૧૩. }
 વીરસંવત્ ૨૪૩૭. }

શ્રી. મુંબઈ ઝવેરીમંડળ.

અનુક્રમણિકા.

૧	અમારી સેવા ...	...	...	...	...	૧૪	૧
૨	અમારો પ્રેમ ...	...	...	...	...	૧૫	૨
૩	મ્હારો જન્મ શા સારુ?...	...	...	...	...	૧૬	૩
૪	સ્વરેશ્વર ત્યાગ એ વ્યાપ્તી...	...	...	...	...	૧૭	૪
૫	નથી લેવું નથી દેવું ...	...	...	...	...	૧૮	૫
૬	મળું લેવું મળું દેવું ...	...	...	...	...	૧૯	૬
૭	થયો જાગૃત હવે નક્કી ...	...	...	...	...	૨૦	૭
૮	નથી મ્હારી અરે દુનિયા ...	...	...	...	...	૨૧	૮
૯	વિચારી લે સુધારી લે ...	...	...	...	...	૨૨	૯
૧૦	બનો મ્હારાથકી સારું ...	...	...	...	...	૨૩	૧૦
૧૧	કરો ઉદ્યમ, વિજયભાવી...	...	...	...	...	૨૪	૧૧
૧૨	અમારો જન્મ છે આ તો...	...	...	...	...	૨૫	૧૨
૧૩	રુચે તો માનજો મ્હારું ...	...	...	...	...	૨૬	૧૩
૧૪	મળો હૃદય અમારી એ ...	...	...	...	...	૨૭	૧૪
૧૫	સદા ધંધો અમારો એ ...	...	...	...	...	૨૮	૧૫
૧૬	સ્વરો ઉપદેશ એ મ્હારો ...	...	...	...	...	૨૯	૧૬
૧૭	અમારું સાધ્ય સાધીશું ...	...	...	...	...	૩૦	૧૭
૧૮	રુચે ઉદ્યમ મ્હને મનમાં ...	...	...	...	...	૩૧	૧૮
૧૯	અમારી લક્ષ્મી છે પાસે ...	...	...	...	...	૩૨	૧૯
૨૦	અમારા બંધુઓ જાગો ...	...	...	...	...	૩૩	૨૦
૨૧	મ્હને નિશ્ચય થયો એવો ...	...	...	...	...	૩૪	૨૧
૨૨	અમારા બંધુઓ સમજો ...	...	...	...	...	૩૫	૨૨
૨૩	અમારા શિષ્ય તે નક્કી ...	...	...	...	...	૩૬	૨૩
૨૪	અમારા જૈન બંધુઓ ...	...	...	...	...	૩૭	૨૪
૨૫	સમાગમ સન્મતનો થાશો...	...	...	...	...	૩૮	૨૫
૨૬	મળો નહિ સફળ દુર્જનનો...	...	...	...	...	૩૯	૨૬
૨૭	અમારું કાર્ય કરવાનું ...	...	...	...	...	૪૦	૨૭
૨૮	મળો જો હું મળી દુનિયા ...	...	...	...	...	૪૧	૨૮
૨૯	સતાવો નહિ હવે મુજને...	...	...	...	...	૪૨	૨૯
૩૦	મફકીરોને મફકર શાની?...	...	...	...	...	૪૩	૩૦
૩૧	તમારા ચિત્તને પૂછો ...	...	...	...	...	૪૪	૩૧

(३२)

३२	प्रगट थाता विचारो बहु	...	...	...	...	६३
३३	हृदय मारुं घणुं तल्पे ...	...	...	...	...	६४
३४	वनो बहादूर सकल जैतो	...	...	...	...	६६
३५	अमारा दीलना उभरा ...	...	...	...	...	६८
३६	अमारा चित्तमां आब्युं ...	...	...	...	...	७०
३७	विचारो पत्र हे साधो ! ...	...	...	...	...	७२
३८	अपेक्षा वाणी ...	...	...	...	...	७३
३९	अपेक्षावाद आ म्हारो ...	...	...	...	...	७४
४०	सदा आनन्दमां रहीशुं ...	...	...	...	...	७५
४१	वैराग्य-ब्रह्मोद्धार ...	...	...	...	...	७६
४२	भविष्य जीवनकार्य समालोचना	...	...	...	...	७७
४३	अमारो एज छे धंधो ...	...	...	...	...	७८
४४	विचारबळ ...	...	...	...	...	७९
४५	प्रसङ्गोद्धार ...	...	...	...	...	८०
४६	म्हने धारो नथी ते हुं ...	...	...	...	...	८१
४७	अमारा मित्र गणवाना ...	...	...	...	...	८२
४८	उन्नतिमां ऐक्यता ...	...	...	...	...	८३
४९	जरा नहि पाछुं बालीजो ...	...	...	...	...	८४
५०	अमारा प्रेमसागरमां ...	...	...	...	...	८५
५१	सदा समभावमां रहेतुं ...	...	...	...	...	८६
५२	अमोने ओळखे कोई ...	...	...	...	...	८८
५३	अमारें सर्व खमवानुं ...	...	...	...	...	८९
५४	अमारी शिख मानी ले ...	...	...	...	...	९०
५५	अरे तुं आव ठेकाणे ...	...	...	...	...	९१
५६	अनुभव नहि घणो तुजने	...	...	...	...	९१
५७	अमारा झुक समजी ले ...	...	...	...	...	९४
५८	उछेयों अम्ब ! महा हर्षे ...	...	...	...	...	९९
५९	बहिर अन्तरथकी काळा ...	...	...	...	...	१०१
६०	जगतने देव सन्देशो ...	...	...	...	...	१०२
६१	हवे त्हारो भरुसो शो ? ...	...	...	...	...	१०३
६२	खरी ए लभनी ग्रन्थि ...	...	...	...	...	१०४
६३	अमारें पन्थमां वहेतुं ...	...	...	...	...	१०५
६४	अमारो तुं थरो त्यारे ...	...	...	...	...	११०
६५	करींश नहि शोक समजु रे	...	...	...	...	११२
६६	नथी संसारमां शान्ति ...	...	...	...	...	११४

(33)

६७ स्फुरावो शक्ति चेतननी...	...	...	...	...	११५
६८ अमलमां मूक शिक्षाओ...	...	...	...	...	११६
६९ सागर ! गंभीरता साचव !	...	...	...	...	११७
७० जणायुं स्वप्नवत् सधलुं ...	...	...	...	...	१२०
७१ नथी मनमां पछी शुं ? दुःख	...	...	...	...	१२१
७२ धमाधम छोडी दे पाडा...	...	...	...	...	१२२
७३ मुसाफरनुं कयुं घर छे ...	...	...	...	...	१२३
७४ कमलनी अन्योक्तिमां अन्यने सदुपदेश	...	...	...	...	१२४
७५ सनातन जैन बन्धुओ ...	...	...	...	...	१२४
७६ विचारी ले खरुं शुं छे ?...	...	...	...	...	१२६
७७ आत्मोद्धार ...	...	...	...	...	१२७
७८ अरे ओ काक ! था उज्वल	...	...	...	...	१२८
७९ गुरुने दक्षिणा आपो ...	...	...	...	...	१२९
८० म्हने हो वीरनुं शरणुं ...	...	...	...	...	१२९
८१ कर्युं हस्ते हृदय वाग्युं ...	...	...	...	...	१३०
८२ अरे कूतर ! हवे था शान्त	...	...	...	...	१३१
८३ तजी भ्रान्ति मळी शान्ति	...	...	...	...	१३२
८४ ठरीने बेश हे चानर ! ...	...	...	...	...	१३३
८५ अमारुं शुं करी शकशो ?	...	...	...	...	१३५
८६ दया आवे तमारापर ...	...	...	...	...	१३६
८७ हृदयभानु प्रकाशी था ...	...	...	...	...	१३७
८८ विचारीने विचार्युं ए ...	...	...	...	...	१३९
८९ प्रतिष्ठा कीर्तिमां शुं ? सुख	...	...	...	...	१४०
९० सदा आनन्दमां रहींशुं ...	...	...	...	...	१४१
९१ अमारो शुद्ध आरीसो ...	...	...	...	...	१४३
९२ खरो श्रावक नथी एतो ...	...	...	...	...	१४३
९३ अमारा वीरनी मूर्ति ...	...	...	...	...	१४४
९४ वधीशुं आत्मसामर्थ्ये ...	...	...	...	...	१४५
९५ हुकम मारो सुशिष्योने ...	...	...	...	...	१४६
९६ जैनो करशो जयजयकार...	...	...	...	...	१४७
९७ सुधारीशुं जीवनरेखा ...	...	...	...	...	१४७
९८ कुशिष्यो नहि मळो क्यारे	...	...	...	...	१४८
९९ मदत करशो म्हने देवो ...	...	...	...	...	१४९
१०० थयो विद्वान् तथापि शुं ?	...	...	...	...	१५१
१०१ कर्युं शुं लक्ष्मीने धारी ...	...	...	...	...	१५२

अ. प्र. ५

(૩૪)

૧૦૨ તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે ...	...	...	...	...	૧૫૩
૧૦૩ જ્ઞાન અને ક્રિયાથી મોક્ષ ...	...	...	...	...	૧૫૪
૧૦૪ સદા મન રાખ આનંદી ...	...	...	...	...	૧૫૫
૧૦૫ સાધુ શિષ્ય પ્રબોધપત્ર ...	...	...	...	...	૧૫૬
૧૦૬ અમારે કાર્ય કરવાનું ...	...	...	...	...	૧૫૭
૧૦૭ અમારા ભક્ત ગણવાના ...	...	...	...	...	૧૫૮
૧૦૮ નથી દહાડા સકલ સરસ્વા ...	...	...	...	...	૧૫૯
૧૦૯ જિનવાણી ...	...	...	...	...	૧૬૦
૧૧૦ સમય ત્હારી બલિહારી ...	...	...	...	...	૧૬૧
૧૧૧ શ્રીમદ્ રવિસાગરજી મહારાજની સ્તુતિ ...	...	...	...	...	૧૬૧
૧૧૨ પામી નુજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી ...	...	...	...	...	૧૬૨
૧૧૩ ગુરુસ્તુતિ ...	...	...	...	...	૧૬૪
૧૧૪ ગુરુજી દક્ષિણા લેશો ...	...	...	...	...	૧૬૬

અધ્યાત્મજ્ઞાનપ્રસારક મંડળ તરફથી
પ્રગટ થયેલ,
શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી ગ્રન્થમાળા,
નીચલા સ્થલેથી વેચાણ મલે છે.

મુંબઈ—ચંપાગલી. શ્રીઅધ્યાત્મજ્ઞાનપ્રસારક મંડળ.
મુંબઈ—પાયધુણી. મેસર્સ મેઘજી હીરજી કું.
અમદાવાદ—નાગોરીશરાહ. જૈનશ્વેતાંબર બોર્ડીંગ.
પુના—શાં વીરચંદ કૃષ્ણજી.

કાવ્યના મથાળાનો પ્રથમ અક્ષર અને પૃષ્ઠસંખ્યા.

શ્રી. ૧૬૧.

અ. { ૧-૨-૨૦-૩૦-૩૪-૩૬-૪૦-૪૨-૪૪-૫૧-૬૮-૭૦-૭૩-૭૪
૭૮-૮૨-૮૫-૮૮-૮૯-૯૦-૯૧-૯૧-૯૪-૧૦૫-૧૧૦-૧૧૬
૧૨૭-૧૨૮-૧૩૧-૧૩૫-૧૪૩-૧૪૪-૧૫૭-૧૫૮.

ઉ. ૮૩-૯૯.

રૂ. ૨૨-૩૨.

ક. ૨૦-૧૧૨-૧૨૪-૧૩૦-૧૪૮-૧૫૨.

ખ. ૩-૨૯-૧૦૪-૧૪૩.

ગ. ૧૨૯-૧૬૪-૧૬૬.

ઝ. ૮૪-૧૦૨-૧૨૦-૧૪૭-૧૬૦.

ઠ. ૧૩૩.

ત. ૬૦-૧૩૨-૧૫૩.

થ. ૧૦-૧૫૧.

દ. ૧૩૬.

ધ. ૧૨૨.

ન. ૬-૧૨-૧૧૪-૧૨૧-૧૫૯.

પ. ૬૨-૮૦-૧૪૦-૧૬૨.

ફ. ૨૪-૫૮.

બ. ૧૬-૬૬-૧૦૧.

ભ. ૮-૫૩-૭૭.

મ. ૩-૩૮-૪૯-૮૧-૧૨૩-૧૨૯-૧૪૯.

વ. ૧૪-૭૨-૭૬-૭૯-૧૨૬-૧૩૯-૧૪૫.

સ. { ૨૬-૪૬-૫૩-૭૫-૮૬-૧૧૫-૧૧૭-૧૨૪-૧૪૧-૧૪૭-૧૫૫
૧૫૬-૧૬૧.

હ. ૬૪-૧૦૩-૧૩૭-૧૪૬.

૞. ૧૫૪.

श्रीमद् बुद्धिसागरंजी ग्रन्थमाला.

भजन काव्यसंग्रह.

भाग छट्टो.

वांयडोने परमात्मपद प्राप्ते

करावनार थाओ.

इच्छक,

श्रीअध्यात्म ज्ञानप्रसारक मंडळ.

ज्ञानपंचमी.

वीरसंवत् २४३८—विक्रम संवत् १९९८

श्रीशान्तिः ३

શ્રીમદ્ મુનિરાજ શ્રીબુદ્ધિસાગરજીકૃત ભજન કંવાલિ કાવ્યસંગ્રહ.

ભાગ છઠો.

હૃદયપ્રમારી.

અમારી સેવા.

કંવાલિ.

દઉ ઉપદેશ, જીવોને, પ્રતિક્ષણની નથી ઇચ્છા, ફરજ મ્હારી અદા કરવી-પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧
જરા નહિ સ્વર્ગની ઇચ્છા, ચહું નહીં ઇન્દ્રની પદવી, ભલામાં ભાગ લેવાને, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૨
ખરા સુખના ઉપાયોને, બતાવીશું ખરા જ્ઞાને, બધાને સુખ દેવાને, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૩
બધાને બોધ દેવાને, હલાવીશું ભલી જિન્હા, દયાભક્તો બનાવાને, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૪
ઉપાધિ આધિવ્યાધિનાં, બધાં દુઃખો પરિહરવા, ખરી કુંચી જણાવાતાં, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૫
ગણીને આત્મના સરખા, જીવોને શુદ્ધ ઉપયોગે, કરીશું સર્વની રક્ષા, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૬
પડે છે વાસનાદવમાં, જીવો ને અસતા યોગે, દઈશું જ્ઞાન તેઓને, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૭
કદી સામા બધા થાવે, તથાપિ ટેક નહિ છોડું, અરિયું પણ ભલું કરવા, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૮
કદી ને અસતાયોગે, કરે નિન્દા ઘણા મ્હારી, નથી ડરવું નથી ફરવું, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૯
બધાને નિર્મલા કરવા, બધાને સન્મતિ દેવી, કરણા સર્વપર કરતાં, પડે ને પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૦

(૨)

અધાંની ઉચ્ચતા માટે, પ્રભુનું જ્ઞાન દેઈશું,	
પ્રભુ મહાવીરના શરણે, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૧
જગતમાં ચાલતી હિંસા, હઠાવાને કરીશું સહુ,	
દયાનાં તત્ત્વ બોધતાં, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૨
અમારી દૃષ્ટિમાં કોઈ, નથી નહાતું નથી મોઢું,	
અધાંને મુક્તિ દેવાને, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૩
પ્રભુભક્તિ જણાવાને, પ્રભુસેવા બળવાને,	
સકલ કર્મો હરાવાને, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૪
લહું તે સર્વને દેવા, અનન્તિ શક્તિ ખીલવવા,	
હઠાવા મોહ વૃત્તિને, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૫
જિવોની શાન્તિના માટે, ભલા લેખો લખ્યા લખશું,	
ખરો ઉપદેશ દેતાં રે, પડે જો પ્રાણુ તોપણ શું ?	૧૬
વિદેશી દેશી જાતિમાં, જરા નહિ ભેદ ગણવાનો,	
અધાંને બોધવા ધર્મે, બુદ્ધ બિંધની પ્રતિજ્ઞા છે.	૧૭
મુ. દમણ. ૐ શાન્તિ:	

અમારો પ્રેમ.

કબાલિ.

અમારો પ્રેમ સર્વત્ર, જરા નહિ સ્વાર્થનો છાટે,	
અમારો પ્રેમ નિઃસ્વાર્થી, અધા ત્યાં પ્રેમથી બંધુ.	૧
અધાંની શાંતિ કરવાને, અમારે પ્રેમનું શરણું,	
સજીવન-પ્રેમથી સઘળા, નવું જીવન જણાતું રે.	૨
થઈ તનમયપણે રહેવું, અધાંની ઐક્યતા લાગે,	
ખરી આનન્દની ઝાંખી, સદા લહ્યાદ થઈ રહેવું.	૩
મહુને તો સર્વ જીવોપર, હૃદયમાં પ્રેમ બહુ થાવે,	
જગતનો આગ, જીવોનો-અની માળી બધો સિંચું.	૪
હૃદયની આર્દ્રતા પ્રેમે, સુખે સુખી દુઃખે દુઃખી,	
અધા સુખી થશે જીવો, ખરા એ પ્રેમથી આશીર્વા.	૫
અરે ઓ સર્વ આત્માઓ, પ્રવાસી કર્મથી જગમાં,	
સુખી થાશે સુખી રહેશે, તમારી શાન્તિમાં શાન્તિ.	૬
હૃદય પ્રેમાદ્રિથી ઝરતાં, દયાઝરણાં ભલાં મહારાં,	
કરાવું જ્ઞાન જીવોને, શીતલતા આપવી નક્કી.	૭

(૩)

હૃદયના પ્રેમી બન્ધુઓ, સ્વદેશી કે વિદેશી સહુ,
જરા નહિ ભેદ હું તુંને, બધામાં જ્ઞાનની જ્યોતિ. ૮
જિવો સહુ સિદ્ધતા પામે, જગત્ સેવા અમારી એ,
“બુદ્ધ્યભિધ” પ્રેમસાગરમાં, ખરેખર સૂલતા સન્તો. ૯
દમણ. ૐ શાન્તિ:

મ્હારો જન્મ શાસારુ ?

કબાલિ.

જગતમાં જન્મ શામાટે, થયો શા પુણ્યથી મ્હારો,
વિચારે સત્ય પરખાયું, ઘણું છે કાર્ય કરવાનું. ૧
નથી નવરા જરા રહેલું, જગત્ સેવા બળવાની,
કરીને આત્મનું જ્ઞાનજ, બધાંની દૃષ્ટિ ખુલવવી. ૨
અણું જે જે બધામાંથી, બધાંને આપવું પાછું,
સકલને આત્મવત્ લેખી, યથાશક્તિ ભલું કરશું. ૩
ક્યોં નિશ્ચય જિગરથી એ, છુપાવ્યો નહીં રહે છાનો,
કદી હિંમત ત્યજશું નહિ, રહીશું સજ્જનો સાથે. ૪
અપવિત્રોની મલિનતાને, હરીશું માતૃદૃષ્ટિથી,
કરુણા, દુષ્ટપર ધરશું, ખરી શ્રદ્ધા પ્રતિજ્ઞાથી. ૫
ભલે નિન્દો ભલે વન્દો, મલિનતા પુણ્યના ભાગી,
અમારું કાર્ય કરવાને, અમારો જન્મ નિર્ધાર્યો. ૬
ગમે તેવા પ્રસંગોમાં, દયાની દૃષ્ટિ રાખીને,
લઈશું ભાગ દુઃખોમાં, મનાવાનું ગયું સ્વપ્ન. ૭
ઘણું વાંચ્યું વિચાર્યું બહુ, જિવેને આત્મવત્ ગણુવા,
ધરી અધ્યાત્મમાં નિષ્ઠા, બુદ્ધ્યભિધ, સાધ્ય પોતાનું. ૮
દમણ. ૐ શાન્તિ:

સ્વરેસ્વર ત્યાગ એ ક્યાંથી.

કબાલિ.

ત્યજ્યું ઘરખાર અજ્ઞાને, ત્યજ્યું નહિ ચિત્તથી સમજ,
હૃદયમાં વાસના સઘળી, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી. ૧
જગતમાં દુઃખ દેખ્યાથી, મુંઝવ્યું શીર્ષ ઉપરથી,
બધી રહી ચિત્તમાં મમતા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી. ૨

(૪)

નથી વિજ્ઞાન તત્ત્વોત્તું, નથી વૈરાગ્યની વૃત્તિ, કુક્રીરી વેષ ઊપરથી, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩
ફિકર સઘળી રહી મનમાં, રહી ભક્તોત્તણી પરવા, શુરુતાતું નથી લક્ષણ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૪
તણ નહિ સ્વાર્થની ફાંસી, તણ નહિ કલેશની શૂળી, ત્યજ્યા નહિ દ્વેષના કાંટા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૫
રહ્યું મિથ્યાત્વ અન્ધારું, ભમે મન પર્ણવત જલદી, પ્રતિજ્ઞાઓ પળે નહીં તો, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૬
રહી જ્યાં શ્વાનવત ઈર્ષ્યા, બળે નિન્દાતણી હોળી, હૃદયમાં કામધૂમકેતુ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૭
નથી જ્યાં જ્ઞાનથી કરણી, શરણુ જ્યાં અન્ધશ્રદ્ધાતું, જમાવું ક્ષેત્ર પોતાતું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૮
નથી મૈત્રીતણી પરવા, દયાતું નામ નહિ દિલમાં, નથી જ્યાં ભક્તિતું ઝરણું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૯
સમાગમ સન્તનો જ્યાં નહિ, નથી જ્યાં આત્મની શ્રદ્ધા, નથી અધ્યાત્મની વૃત્તિ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૦
નથી ઉપદેશની પરવા, નથી ઉત્સાહ, અન્તરમાં, નથી જ્યાં સદ્ગુરુશ્રદ્ધા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી?	૧૧
સમાધિધ્યાનનું સ્વપ્નું, હસાહસ ને ધમાધમ જ્યાં, રજસ્તમની વહે વૃત્તિ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી?	૧૨
જગત ઉદ્ધાર કરવાને, બધા ધર્મી બનાવાને, પ્રવૃત્તિ જ્યાં નથી કિંચિત્, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી?	૧૩
વહે લડવાતણી વૃત્તિ, બળે મત્સર થકી મનકું, અહંવૃત્તિતણા આળા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૪
નથી જ્યાં ન્યાયની વાણી, નથી સર્વજ્ઞની શ્રદ્ધા, ગમે તે બોલવું મોઢે, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૫
ગપાટા વાતના ચાલે, મનાવાની મનોવૃત્તિ, નથી ગંભીર જ્યાં મનકું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૬
પ્રપંચો, આળ દેવાના, કપટની જળ પથરાતી, સરલતા, ચિત્તની જ્યાં નહિ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૭
બીજાઓને ગણી હલકા, પ્રભુતામાં રહે માચી, ચિડાઈ શ્રાપ દેવાનો, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૮
રહે નહિ ચિત્તની સ્થિરતા, યથા વાતુલનું મનકું, રહે ભોગોતણી ઇચ્છા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૧૯

(૫)

ગોંતાથોની નથી સેવા, ગુરુનાં છિદ્ર જોવાની,	
બુરાઇમાં મહત્તા જ્યાં, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૦
નથી જ્યાં ભાન કહેવાતું, તપાવાતું મગજ ક્ષણમાં,	
નથી સમતા જરા મનમાં, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૧
નથી જ્યાં શાન્તિની વાતો, વહે જ્યાં આયુ નિષ્ફલતા,	
વધારો મોહનો કરવો, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૨
નથી ત્યાં જ્ઞાનની ચર્ચા, સ્ત્રિયોની સાથ બહુ હાંસી,	
ધનાદિકની ઘણી મૂર્છા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૩
ભલું ભાષણ ન કરવાતું, ભલા અન્યો ન લખવાના,	
ક્રિયાઓ ધર્મની નહિ જ્યાં, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૪
નથી દરકાર જ્ઞાનીની, નથી દરકાર ધ્યાનીની,	
નથી દરકાર સંયમની, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૫
જિનાગમ જાણવા માટે, નથી મનમાં થતી ઇચ્છા,	
રહે મિષ્ટાન્નમાં મનડું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૬
કરે કેશોતણી શોભા, રહે જ્યાં ઠાઠ વસ્ત્રોનો,	
અશુભ ઇચ્છાતણી વૃદ્ધિ, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૭
અરે એ પેટ ભરવાને, ગ્રહી દીક્ષાજ મનમાં એ,	
ઉપરથી સર્વ કરવાતું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૮
ક્રિયાઓ પેટ ભરવાને, બહુ ઉંઘે, વ્યસન ઝાઝાં,	
કુસંપે ચિત્તડું કાળું, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૨૯
કષાયોની થતી વૃદ્ધિ, અહો ઘરબાર જેવું જ્યાં,	
સહનતાનો નથી છાંટેા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૦
નથી માધ્યસ્થતા મનની, પ્રશસ્ય પ્રેમનું સ્વપ્ન,	
સુકાયો ધર્મજોહજ જ્યાં, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૧
નથી નિર્લોભતા છાંટેા, અધાને તાપ દેવાનો,	
રહે તપથી સદા દૂરે, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૨
પવિત્રાઈ નથી મનની, હૃદયમાં શલ્ય ધરવાનાં,	
મુંઝાવું દહિના રાગે, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૩
વિષમતા, ચિત્તની રહેતી, ક્રિયા જ્યાં ઓઘ અઢાઓ,	
નથી સમ્યક્ત્વની પરાવા, ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૪
ગોંતાથોનું નથી શરણું, સ્વચ્છન્દે મ્હાલવું જ્યાં ત્યાં,	
ધર્મો જો વેષ તોપણ શું ? ખરેખર ત્યાગ એ ક્યાંથી.	૩૫

(૬)

જિનાસાની ધરી શ્રદ્ધા, યથાશક્તિ ચરણ ધારે,
 “બુદ્ધચરિત્ર” દ્રવ્યને ભાવે, ખરેખર ત્યાગ આદરવો. ૩૬
 દમણ. માગશર વદી ૮, ૧૯૬૭. ૐ શાન્તિ:

નથી લેવું નથી દેવું.

કબાલિ.

- મહને મહારું જણાયું છે, યથાકિંચિત્ યથાશક્તિ,
 અનન્તાનન્દમય પોતે, નથી લેવું નથી દેવું. ૧
- જગતમાં સુખનાં ફાંફાં, સગાંઓ સ્વાર્થના યોગે,
 જગતતું સ્વમ્મ નહિ પ્યારું, નથી લેવું નથી દેવું. ૨
- ભલે સહુ નામથી નિન્દેા, ઘણું નામો થયાં થાશે,
 નથી હું નામના વૃન્દે, નથી લેવું નથી દેવું. ૩
- શરીરો બહુ ધર્મી પૂર્વે, ગયાં તે સહુ બન્યું ખીભું,
 ખીભનાં તે થયાં થાશે, નથી લેવું નથી દેવું. ૪
- કરો નિન્દા કરો સ્તુતિ, નથી હું પૂર્વનો આજે,
 રણસૂત્રે વિચાર્યાથી, નથી લેવું નથી દેવું. ૫
- નવો થાતો વિચારોથી, નવું આ દેહમાં બનતું,
 અહંવૃત્તિ ધરું શામાં? નથી લેવું નથી દેવું. ૬
- ફરે પર્યાય ક્ષણક્ષણમાં, થતો ઉત્પાદ વ્યય સમયે,
 સદા હું આત્મરૂપે છું, નથી લેવું નથી દેવું. ૭
- થતી સહુ માન્યતા જુદી, વિચારોના પ્રવાહોથી,
 ભલે માનો કે નહિ માનો, નથી લેવું નથી દેવું. ૮
- તબું જે લાગતું ખોટું, અહું જે લાગતું સાચું,
 પરીક્ષાની નથી પરવા, નથી લેવું નથી દેવું. ૯
- જગત્સેયોતણો સાક્ષી, સદા ચૈતન્યતા ધર્મે
 સ્વભાવે સર્વ દ્રવ્યો છે, નથી લેવું નથી દેવું. ૧૦
- ઘણું સુખવાદ વાગે છે, હૃદયતું બાહ્યર કાઢે છે,
 યથાબુદ્ધિ વગાડે છે, નથી લેવું નથી દેવું. ૧૧
- યથાબુદ્ધિ ખરા ખોટા, જગતમાં સર્વને લાગે,
 અનાદિકાલથી એવું, નથી લેવું નથી દેવું. ૧૨
- ભલે માનો ગમે તેવો, ખીભઓ તો અમારે શું?
 નથી અન્યોથકી સુખડાં, નથી લેવું નથી દેવું. ૧૩

(૭)

જગત્ ચક્ષુતણા ચરમે, પ્રપંચો દશ્ય દેખાતા,	
જુદાઈ, દષ્ટિના ભેદે, નથી લેવું નથી દેવું.	૧૪
સકલની દષ્ટિમાં જુદો, ઘણા પર્યાયથી ભાસું,	
કરું શામાં અહંવૃત્તિ, નથી લેવું નથી દેવું.	૧૫
ઘણા ગુરુઓ ઘણા શિષ્યો, ઘણા ભક્તો થયા આશે,	
નથી તે હું નથી હું તે, નથી લેવું નથી દેવું.	૧૬
નથી હું પૂર્વનો આજે-વહું, પર્યાય નયયોગે,	
ગયા પર્યાય, ત્હેમાં શું ? નથી લેવું નથી દેવું.	૧૭
સદા હું દ્રવ્યનયયોગે, અવિચલ નિત્ય રૂપે છું,	
ક્યો નહિ ને કરું નહિ હું, નથી લેવું નથી દેવું.	૧૮
અનન્તાનન્ત પર્યાયો, ક્યો કરશે સ્વભાવે એ,	
સહજ છે ધર્મ, વસ્તુનો-નથી લેવું નથી દેવું.	૧૯
ટળે નહિ ધર્મ પોતાનો-ટળે તે નાહ કદાપિ હું,	
વિભાવિક ધર્મ ટળશે સહુ-નથી લેવું નથી દેવું.	૨૦
વિભાવિક ધર્મ તે નહિ હું-સદા ઉપયોગમય હું છું,	
અનન્તાજ્ઞેયનો સૂર્યજ, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૧
ભલાં ખોટાં નિમિત્તો સહુ, ગ્રહે છે જીવ નિજવીયે,	
પરિણુમધર્મ પોતાનો, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૨
ખુશીછો તો અમારે શું ? વિપક્ષી તો અમારે શું ?	
થશે તે ભાવી જોવાનું, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૩
ભલાઓનું ભલું આશે, ખુરાઓનું ભલું આશે,	
સકલ દુનિયા રહો સુખમાં, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૪
બનો ધર્મી સકલ આર્યો, બનો ધર્મી અનાર્યો સહુ,	
નથી લાગો જરા મહારો, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૫
નથી ભક્તો ઉપર મમતા, નથી દુર્જન ઉપર ઈર્ષ્યા,	
ભલામાટે કરાતું સહુ, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૬
કરો ઈર્ષ્યા તો મારે શું ? તમે માનો નથી તે હું,	
મહને મહારું ત્હને ત્હારું, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૭
ખરું તે સર્વનેમાટે, બધાની ઐક્યતા ત્હેમાં,	
નથી ત્યાં ભેદ પડવાનો, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૮
બધાની પાસ છે સારું, નથી તે દેખતા આંખે,	
હૃદયચક્ષુ ખૂલે શાન્તિ, નથી લેવું નથી દેવું.	૨૯
નથી કરવી કદી નિન્દા, ખરું તે દીલમાં ખ્યારું,	
નથી થાતું નથી જાતું, નથી લેવું નથી દેવું.	૩૦

(૮)

- સદા ઉત્પાદને વ્યયનો, સકલ આધાર સદ્વસ્તુ,
તિરોભાવજ સત્ત્વાં છે, નથી લેવું નથી દેવું. ૩૧
- અહો છે તે પ્રકાશે છે, નથી આશ્ચર્ય, જ્ઞાનિને,
“બુદ્ધ્યગ્નિઃ” ધર્મ ધરવાનો, નથી લેવું નથી દેવું. ૩૨
- સં. ૧૯૬૭ માગશર વદી ૧૨, મુ. દમણ. ઐ શાન્તિઃ.

મલું લેવું મલું દેવું.

કવ્વાલિ.

- મલું છે સર્વના માટે, મલું છે સન્તના હાટે,
અચ્ચલ એ ન્યાયનો કાટો, મલું લેવું મલું દેવું. ૧
- મલા માટે બધું મહારું, બધામાંથી મલું લેવું,
મલાની એ મલાઈ છે, મલું લેવું મલું દેવું. ૨
- પરસ્પરતું મલું કરવું, ધર્યું સર્વસ્વ તેમાટે,
મલાથી સન્ત જીવે છે, મલું લેવું મલું દેવું. ૩
- મલું કરતા મલા જીવો, શરીરાદિકથી જગમાં
ખરી એ ઉચ્ચનિઃસરણી, મલું લેવું મલું દેવું. ૪
- મલાનાં સહુ પગથીયાં છે, જીવો નહાના અને મોટા,
સકલ છે આત્મવત ખ્યારા, મલું લેવું મલું દેવું. ૫
- મલામાટે રવિ નદીઓ, વરસતો મેઘ પૃથ્વીમાં,
કરે ઉપકાર જીવોને, મલું લેવું મલું દેવું. ૬
- મલામાટે કરે છે બોધ, મુનિવર, સર્વ જીવોને,
મલામાટે દયા પાળે, મલું લેવું મલું દેવું. ૭
- મલામાટે રચાતા ગ્રન્થ, મલામાટેજ કેળવણી,
મલામાટે દવાખાનું, મલું લેવું મલું દેવું. ૮
- મલામાટે ભણાવે છે, મુનિયો, ભક્ત શિષ્યોને,
ગણાવે છે જણાવે છે, મલું લેવું મલું દેવું. ૯
- રચ્યા ગ્રન્થોજ, સૂરિયોએ, તથા સૂત્રો મલામાટે
ખતાવ્યા શાંતિના માર્ગો, મલું લેવું મલું દેવું. ૧૦
- જગદુદ્ધરને માટે, દીએ છે દેશના તીર્થેશ,
ચતુર્વિધતીર્થને સ્થાપે, મલું લેવું મલું દેવું. ૧૧
- ગૃહીને સાધુ એ ભેદે, જણાવે માર્ગ મુક્તિનો,
કરુણા, પૂર્વભવની ત્યાં, મલું લેવું મલું દેવું. ૧૨

(૯)

જણાવી નવતત્ત્વોને, સુઝાડે પંથ, મુક્તિનો,	
ઉઘાડે ચક્ષુ, જીવોની, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૩
મહા અજ્ઞાનને ટાળે, કરુણાના મહા સિન્ધુ,	
ગુરુઓ સત્યઉપકારી, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૪
ચઢાવ્યો ઉન્નતિક્રમમાં, જગતમાં અન્ય જીવોએ,	
સુપાત્રે દાન દીધું ત્યાં, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૫
પરસ્પર મદદ જીવોને, પરસ્પર સર્વ ઉપકારો,	
ખરો સિદ્ધાન્ત એ જ્યાં ત્યાં, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૬
જગતમાં સત્ય તે મહારું, ખરો એ ન્યાય અવલમ્બ્યો,	
યથાશક્તિ ખરા જ્ઞાને, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૭
બુરું સારું જગતમાં બહુ, ઘણા છે ધર્મના ભેદો,	
ઘણા ગ્રન્થો ખરા ખોટા, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૮
વિચારો શાન્તિના આવે, હૃદયમાં સામ્યતા પ્રગટે,	
જગતમાં શોધીને એવું, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૧૯
જગતની ઉન્નતિ ધર્મે, વિચારો ધર્મના ઉંચા,	
બુરું ત્યજવું, ખરું ભજવું, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૦
જગતમાં ધર્મસિદ્ધાન્તો, વિચાર્યા ને વિચારીશું,	
કથિત મહાવીર જિનતત્ત્વ, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૧
જરા નહિ જૂઠ્ઠો આગ્રહ, મહને સાચું જણાયું છે,	
કહું છું સર્વની આગળ, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૨
જગત માનો કે નહિ માનો, મહને મહારું જણાવા ધો,	
જિનાગમમાં જણાવેલું, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૩
જણાવું ધર્મ જગ જાહેર, બધાની ઉન્નતિ માટે,	
ખરો સંયમ કર્યો એવો, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૪
બધાનાં દુઃખડાં હરવા, સકળની દૃષ્ટિ ખીલવવા,	
અનન્તાંસુખ દેવાને, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૫
અનન્ય પ્રાણિયો મુજથી, ખરેખર સિદ્ધ, સત્તાએ,	
જીવોનાં અશ્રુઓ લહુવા, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૬
પ્રતિપક્ષી કે રાગીમાં, જરા નહિ ભેદ ગણવાનો,	
ગણીને એક સરખા સહુ, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૭
સકલધર્મી બનો એવી, રકુરે છે ચિત્તમાં ઇચ્છા,	
ખરો વ્યવહાર ધર્માર્થમ્, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૮
થશે સહુ કર્મે અનુસારે, તથાપિ ઉદ્યમે રહેવું,	
સકલ આયુષ્ય ધર્માર્થમ્, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૨૯

(૧૦)

પ્રતિજ્ઞા મહેં ધરી સાચી, અચળ શ્રદ્ધા ગ્રહી જ્ઞાને,	
પ્રભુ મહાવીર ઉપદેશે, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૩૦
શુભાર્થે સર્વ ઇન્દ્રિયો, શુભાર્થેમ્ દેહ આ ધાર્યો,	
ચઢ્યા ચઢશું ચઢાવીશું, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૩૧
જાણાવ્યું જ્ઞાનિયોએ એ, ખરી સેવા ખરી ભક્તિ,	
“ યુદ્ધચન્દ્રિની ” પ્રતિજ્ઞા છે, ભલું લેવું ભલું દેવું.	૩૨
પોશ શુદ્ધી ૨ સુ. દમણ. ॐ શાન્તિ:.	

થયો જાગ્રત હવે નક્કી.

કન્વાલિ.

ધરીને જન્મ, દુનિયામાં, વિચાર્યું સર્વ, વિજ્ઞાને,	
અનાદિકર્મ પરિહરવા, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧
અનાદિકાલથી કર્મો, હવેની સાથ લાગ્યાં છે,	
મહને તે દુઃખ દેનારું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨
અરે મહેં મોહના યોગે, અહું મમતા ધરી જડમાં,	
નચાવ્યો મોહનો નાચ્યો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૩
ભભાવ્યો કામ ચણકાલે, અગાડી વૃત્તિયો સઘળી,	
ભવોભવમાં થયાં દુઃખડાં, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૪
તપાવ્યો, ક્રોધવન્હિએ, ભભાવ્યો વાયુની પેઠે,	
ત્યજાવ્યું ભાન પોતાનું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૫
વિષયના પાશમાં ફસિયો, ગણી તેને બહુ ખ્યારા,	
અભાં દુઃખો વહી વેઠો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૬
અરે અજ્ઞાનશત્રુએ, અનન્તો કાલ ભટકાવ્યો,	
જાણાવ્યું સત્ય નહિ મહારું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૭
અનાદિકાલ અજ્ઞાને, અનન્તાં દુઃખ દેખાડ્યાં,	
ખરેખર શત્રુ તે ઘાતક, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૮
અહો મિથ્યાત્વના જોરે, અનન્તો કાળ અથડાયો,	
ધરી નહીં તત્ત્વની શ્રદ્ધા, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૯
બુરી મિથ્યાત્વની અન્થી, સુખડે તત્ત્વ નહિ સાચું,	
કયો ઉન્મત્ત બહુ ભવમાં, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૦

(૧૧)

હલાહલ વિષની પેઠે, બહુ મિથ્યાત્વથી દુઃખડાં, ઘણાં વેદાં બની અન્ધો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૧
અરે બહિરાત્મના યોગે, ઉડાડી ઉંઘ નહીં જાડે, ચટ્ટયું બહુ ઘેન, મમતાનું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૨
ઘણો ભટક્યો અહંતાથી, અહંતા દુઃખની ફાંસી, અહંતા રાજ્ય સર્વત્ર, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૩
અહંતાથી કર્યું મહેં સહુ, અહંતાળીજ ભવનું છે, અહંતાથી અધમતા છે, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૪
અહંતાથી કર્યા ઝઘડા, લડ્યો હું ધર્મના ભેદે, અહંતા, નામ રૂપોમાં, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૫
અહંતા દુઃખસાગરમાં, પડાયું સત્ય જ્ઞાનનું, રહ્યો આરો નહીં એકે, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૬
અહંતાથી ઉપાધિમાં, થયો ચચળ બહુ ભટક્યો, ધર્યા દેહો અનન્તા મહેં, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૭
અહંતાથી વધી તૃષ્ણા, ધરી દીનતા ભમ્યો ભવમાં, ભમાયું રોઝની પેઠે, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૮
હૃદયમાં વાસના ભારી, શુક્રવત્ મોહથી મુંઝયો, ઘણા ભોગોવિષે રાગ્યો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૧૯
સ્વયંભુ લોભસાગરમાં, પડ્યો સુને નહીં આરો, કથજિત્ તીર દેખાયો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૦
કપટના પારા પકડાયો, મનુષ્યો છેતર્યા ભારી, સ્વયં કિલ છેતરાયો હું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૧
ગણ્યા શત્રુ, જગત્માં કેઈ, ગણ્યા બહાલા જગત્માં કેઈ, નથી બહાલા નથી શત્રુ, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૨
અરે પાર્થિવ વસ્તુમાં, ધરી ધનની ઘણી મમતા, બધી એ કલ્પના મનની, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૩
અનુકૂલ સુખ, આશાથી, પદાર્થો જે ગણ્યા સારા, પ્રતિકૂળ ચિત્તમાં ભાસ્યા, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૪
અનુકૂલ કે પ્રતિકૂલની, કરાતી કલ્પના મનથી, ક્ષણિકમાં સુખ નહિ કિંજિત, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૫
અરે હું સુખ આશાએ, ભમ્યો જ્ઞાન્તિયક્રી જ્યાં ત્યાં, ઘણું ખાધું ઘણું પીધું, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૬
ઘણું વચ્ચો ધર્યા મોહે, તથાપિ દુઃખ નહિ છૂટયું, ખરો આશ્વ નહિ ભાસ્યો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૭

(૧૨)

ઘણું નાટક અરે જોયાં, કર્યું નાટક ઘણું ભવમાં,	
ખરું નાટક ધર્યું નહિ મ્હેં, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૮
વધ્યા દોષો વધ્યા નહિ ગુણ, મલિનતાની થતી વૃદ્ધિ,	
ખરો નહિ ખેલ ખેલાયો, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૨૯
સરલતાનું થયું સ્વપ્ન, કળા મ્હેં કેળવી ભારી,	
જરા નહિ શાન્તિ દેખાઈ, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૩૦
થયો જાગ્રત કયા નયથી, જણાતું નહિ કહું છું પણ,	
કહું છું ભાવના આવી, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૩૧
પ્રભુ મહાવીરનાં તત્ત્વો, જણાયાં જ્ઞાનના લેશે,	
બુદ્ધચિન્ધિ સદ્ગુરુયોગે, થયો જાગ્રત હવે નક્કી.	૩૨

મુ. ૬૬ાણું. પોશ શુદ્ધી ૩. ૐ શાન્તિ: ૩

નથી મ્હારી અરે દુનિયા.

કંવાલિ.

જગત્ જોયું તપાસીને, જરા નહિ શાન્તિની આશા,	
વિવેકે સર્વ જોયું તો, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૧
નથી ચેલા નથી ચેલી, નથી ભક્તો કે ભક્તાણી,	
નથી શિષ્યો નથી શિષ્યા, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૨
નથી ખ્યારું અમારું કોઈ, ભલે આવો ભલે જાઓ,	
જગત્ આ સ્વાર્થની માયા, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૩
વિચારો સર્વના ન્યાસ, મળે તો શું ? ટળે તો શું ?	
મળે તો મેળ ક્યાંસુધી, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૪
હૃદયના પ્રેમીનું સ્વપ્ન, તપાસીને તપાસ્યું એ,	
ક્ષણિકતા, રાગની નક્કી, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૫
ભલે વન્દો ભલે નિન્દો, અનન્તિવાર એ આલ્યું,	
નથી મિત્રો નથી પુત્રો, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૬
નથી ખ્યારો નથી ખ્યારી, સકળના સ્વાર્થ છે જૂદા,	
સરોવર શુષ્ક નહિ પંખી, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૭
અરે ઓ કર્મના યોગે, કરાયું સર્વ બાહરનું,	
મજ્યું પુફલ ટળ્યું પુફલ, નથી મ્હારી અરે દુનિયા.	૮

(૧૩)

કેસાયું બહુ હસાયું બહુ, કરાયાં શિષ્યનાં ટોળાં, પ્રવૃત્તિ, સર્વની ન્યારી, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૯
ઘણી છાયા ઘણા તાપો, રહ્યો નહિ રંગ ચિર સ્થાયી, ઘણું દેખ્યું નથી આજે, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૦
ઘણું વ્યાખ્યાન દીધાં મહે, વિના સ્વાર્થ ભલા માટે, જરા નહિ સ્વાર્થ ત્યાં ધાર્યો, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૧
કરું જેને કરાશે જે, નથી ત્યાં સ્વાર્થની વૃત્તિ, ભલામાં ભાગ લેવો પણ, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૨
બને વહાલા પુનરૂ વૈરી, પ્રપંચો સ્વાર્થના હંડા, સકળ એ મોહથી થાતું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૩
જગત ઈર્ષ્યાતણું ફૂલકું, બને છે મોહથી એવું, થયા જાગ્રત ઘણા સન્તો, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૪
બને જૂઠા અરે સાચા, કપટના ખેલ ખેલાડું, અનાદિકાલથી એવું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૫
ઘડીમાં વહાલ બહુ ભાસે, ઘડીમાં દ્રેષના કાંટા, વિનાશી ખેલમાં શું છે, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૬
અરે શિષ્યો થતા સામા, સધાતો સ્વાર્થ નહિ જ્યારે, ઉપાધિને ઘણી પીડા, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૭
અરે દૂરે રહ્યાં સારુ, ઘણું પાસે જતાં ખોટું, પદાર્થોમાં બને એવું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૮
ઘણું શાતા અશાતાનાં, ઘડીમાં ચક્ર બદલાતાં, પલકમાં હર્ષ ને ચિન્તા, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૧૯
ઉદય આવે કર્યો કર્મો, વિપાકો ચિત્ર દેખાડે, બધી એ કર્મની આજી, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૦
ઘડીમાં કીર્તિ અપકીર્તિ, ઘડીમાં રોગથી આધા, જગતના રંગ બેરંગી, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૧
ઘડીમાં ભીતિનાં અભો, સુજે દિફપણુ નહીં એકે, ઘડીમાં મોહની લીલા, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૨
પ્રતિષ્ઠાને નભાવાની, રહે ભીતિ બહુ જગમાં, ઘણી સન્માનની ઇચ્છા, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૩
ઘણું આરમ્ભનાં સ્થાનો, દયાનાં સ્થાન છે વિરલાં, ઘણા ભોગો ઘણા રોગો, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૪
અમર રહેતા નહીં કોઈ, મરે જન્મે સદા એવું, નથી કો કોઈવું શરણું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૫

(૧૪)

બધી સ્વપ્નાતણી બાજી, જગતમાં દૃશ્યની ન્યાં ત્યાં,	
અરે વિશ્વાસ શો? તેનો, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૬
કરો શોધો કરોડો પણ, ખરું ન્યાં સુખ નહીં થાતું,	
વિલય પામે કર્યું દેખ્યું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૭
વિષય વાણા બળે જીવો, મળે નહિ સુખ અનંતે ન્યાં,	
ઘણા ખત્તા ઘણા કલેશો, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૮
મનુષ્યો કામના કીડા, ઘણા ભટકે લહે દુઃખો,	
જરા નહિ આશ, સમતાની, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૨૯
ગમે ત્યાં જાઓ કે આવો, નથી પુદ્ગલ વિષે સુખડાં,	
ઘણી તૃષ્ણા અહંતા બહુ, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૩૦
અનુભવ જો કરે ત્હેને, ખરું એ દીલમાં ભાસે,	
કહે તીર્થકરો એવું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૩૧
કશ્ચં અધ્યાત્મદૃષ્ટિથી, રુચિ જેવી પચે તેવું,	
“બુદ્ધચન્દ્રિય” ધર્મનું શરણું, નથી મહારી અરે દુનિયા.	૩૨

મુ. દહાણું. પોશ શુદ્ધી. ૪. ઐ શાન્તિ: ૧

વિચારી લે સુધારી લે.

કન્વાલિ.

હૃદયમાં સામ્યતા ધારી, અભિમુખ આત્મના થાતું.	
સકલ પંચાત છોડી દે, વિચારી લે સુધારી લે.	૧
અરે સંસાર ચોપટપર, કપટપાસાતણા દાવો,	
જિતે કોઈ ઘણા હારે, વિચારી લે સુધારી લે.	૨
ઘણી વીતી રહી થોડી, હવે તો ચેતી લે જલદી,	
નથી ત્હાં સકલ ન્યાં, વિચારી લે સુધારી લે.	૩
બલે કલ્પ્યું બધું મહાં, નથી ત્હાં જરા વારુ,	
સ્મરણમાં રાખીને સાચું, વિચારી લે સુધારી લે.	૪
નથી તું ભૂતનો આજે, નથી તું ભાવીનો આજે,	
અરે તું કાલથી ન્યારો, વિચારી લે સુધારી લે.	૫
ત્રિકલિક દૃશ્યવસ્તુમાં, અહંતા થાય તે નહિ તું,	
સકલ દૃશ્યો થકી ન્યારો, વિચારી લે સુધારી લે.	૬

(૧૫)

ધર્મી દેહો નથી તે તું, ધરી છે હાલ તે નહિ તું,	૭
ત્હને દેખે નહીં લોકો, વિચારી લે સુધારી લે.	
ધર્મી જગમાં સંબધો ત્હે, નથી તે તું હૃદયમાં બે,	૮
નિરજન બ્રહ્મ તું પાતે, વિચારી લે સુધારી લે.	
બને શું મોહથી અન્ધો, કદી ત્હારું થશે નહિ કોઈ,	૯
નથી મમતાતણું ટાણું, વિચારી લે સુધારી લે.	
વિભાવિક સંગ છોડીને, ખરું તું રૂપ સમજ લે,	૧૦
જડોથી ભિન્ન છે ચેતન, વિચારી લે સુધારી લે.	
રહ્યો નહિ વંશ કોઈનો, નથી શિષ્યો નથી ભક્તો,	૧૧
મુસાફરનું મળ્યું ટોળું, વિચારી લે સુધારી લે.	
ખમાવી લે સકલ જીવો, નથી કો કોઈનું વૈરી,	૧૨
નથી કો કોઈનું રાગી, વિચારી લે સુધારી લે.	
થયાં જે મોહથી પાપો, અરે અજ્ઞાનના યોગે,	૧૩
પ્રતિજ્ઞા કર નહીં કર વા, વિચારી લે સુધારી લે.	
અરે શાતા અશાતાના, હૃદયમાં મુંઝ નહીં ચેતન,	૧૪
કર્મો સહુ કર્મ ભોગવવાં, વિચારી લે સુધારી લે.	
કર્મો કલેશો ઘણા સાથે, પ્રપંચો કેળવ્યા ઝાઝા,	૧૫
હવે તો સર્વ છોડી દે, વિચારી લે સુધારી લે.	
વિવાદોથી કર્યાં ઝઘડા, કરી નિન્દા મનુષ્યોની,	૧૬
દગા ક્રીધા ભલાઓથી, વિચારી લે સુધારી લે.	
ભલાઓની કરી હાંસી, બહુ ઉન્મત્ત થઈ મ્હાલ્યો,	૧૭
બહુ ભૂલ્યો ભલું ત્હારું, વિચારી લે સુધારી લે.	
સંન્યાં નહિ સાધનો રૂડાં, ભળ્યા નહિ દેવના દેવો,	૧૮
કર્મો કર્મો નહીં છૂટે, વિચારી લે સુધારી લે.	
ઘણું ભટક્યોજ સ્વચ્છન્દે, ધરી નહિ શુભિ કે સમિતિ,	૧૯
ભલું સમ્યક્ત્વ નહિ ધાર્યું, વિચારી લે સુધારી લે.	
ભણ્યો તો શું? ગણ્યો તો શું? બન્યો વક્તા ભલે તો શું?	૨૦
ખરો રસ્તો નહિ લીધો, વિચારી લે સુધારી લે.	
થયો તું સ્વાર્થમાં ડાહ્યો, ગણ્યા નહિ દેવ કે સન્તો,	૨૧
ઉપાધિનો થયો ક્રીડો, વિચારી લે સુધારી લે.	
નહીં લીધું નહીં દીધું, ખરું જે તત્ત્વ પોતાનું,	૨૨
શુરુઆતે ગણ્યા નહિ ત્હે, વિચારી લે સુધારી લે.	
ધરી નહિ સાધ્યની સુરતા, વિષયમાં વેગથી દોડ્યો,	૨૩
કરી કુમતિ ત્યજી સુમતિ, વિચારી લે સુધારી લે.	

(૧૬)

ત્વરિત આત્માર્થતા ધરવા, પ્રમાદોને ત્યજ દેને,
“બુદ્ધચિધિ” શુદ્ધ ઉપયોગે, વિચારી લે સુધારી લે. ૨૪

પોષ શુદ્ધિ ૫ ગુરુવાર, દેહેણું. ૐ શાન્તિઃ. ॥ ૩ ॥

બનો મહારાથકી સારું.

કવ્વાલિ.

જગતના સર્વ જીવોને, ભલાઈથી ખમાવું છું,	
તમારી ઉત્પત્તિ અર્થે, બનો મહારાથકી સાઈ.	૧
ઘણી વેળા મળ્યા ભવમાં, તમારી સાથ લીધી મ્હેં,	
પ્રતિ ઉપકાર કરવાને, બનો મહારાથકી સાઈ.	૨
તમારૂં સાઈ થાશે ને, બનો જ્ઞાની સકળ બોધે,	
જરા નહિ દ્વેષ, પરિણામે, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩
સકળનાં દુઃખ હરવાને, પ્રકટજ્ઞે સર્વ શક્તિયો,	
સકલ સંસારિજીવોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪
તમોને સ્વાર્થના યોગે, નથી હણવાતણી બુદ્ધિ,	
હણાઓ નહિ અમારાથી, બનો મહારાથકી સાઈ.	૫
અમારા ઉચ્ચ જીવનમાં, મહન્તોના પ્રયાસો છે,	
ચઢ્યો તેમજ ચડાવાને, બનો મહારાથકી સાઈ.	૬
તમારા દુઃખની ચીસો, અમારાથી સુણાતી નહીં,	
ત્રિયોગે દુઃખ હરવાને, બનો મહારાથકી સાઈ.	૭
સહજનાં સુખ દેવાને, અમારૂં દીલ તળપે છે,	
તમારી જાગ્રતિ કરવા, બનો મહારાથકી સાઈ.	૮
તમારા દીલની દાઝો, શમો સહુ સત્ય કંઠણાએ,	
તમારૂં જ્ઞાન ખીલવવા, બનો મહારાથકી સાઈ.	૯
ઉદરમાં રાખનારી મા, ઘણો ઉપકાર તારો છે,	
અનન્તાં સુખ, દેવાને, બનો મહારાથકી સાઈ.	૧૦
અરે અમ્મા કૃપાળુ તું, કરાયું નહીં ભલું તારું,	
જિગરથી હું જણાવું છું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૧૧
પ્રતિઉપકાર ના વાળ્યો, હૃદયમાં એહ સાલે છે,	
થશે શાન્તિ ત્હને સાચી, બનો મહારાથકી સાઈ.	૧૨
કરી ભક્તિ નહીં અમ્મા, પ્રભુનો બોધ દેનારી,	
જિગરથી સહુ ખમાવું એ, બનો મહારાથકી સાઈ.	૧૩

(૧૭)

કર્મો ઉપકાર ત્હેં મોટા, ભણાવા સહાય દીધી ત્હેં,	
ખરો આનન્દ દેવાને, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૧૪
જીવનતાં મ્હેં જણાવ્યું નહીં, અરે અમ્મા તને સાચું,	
રહું એકે બધું બાકી, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૧૫
અરે મહારા ભલામાટે, વિચારો ત્હેં ઘણા કીધા,	
બળવી ફરજ ત્હેં ત્હારી, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૧૬
દયા ભક્તિ ઘણી તુજમાં, નિખાલસ દીલની માતા,	
ભલું થાને સદા ત્હાં, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૧૭
સદાનો સ્નેહ ધરનારી, ખરું તું તીર્થ વ્યવહારે,	
મળોને બોધિની પ્રાપ્ત, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૧૮
પ્રસંગે સાંભરી આવે, કરી નહિ ચાકરી ત્હારી,	
સુણાવ્યાં નહિ પ્રભુ વચનો, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૧૯
કર્મો ઉપકાર આ ભવમાં, મહા ઉપકાર વ્યવહારે,	
સરલતા દીલ ધરનારી, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૦
ભલામાં ભાગ લેનારી, યથાશક્તિ યથાબુદ્ધિ,	
દયાદષ્ટિતણી વૃષ્ટિ, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૧
મર્થો ત્હારા પછી અમ્મા, ગ્રહો સંન્યાસ ત્યાગીનો,	
ત્યજ્યા આશ્રવ ધરી વ્રતને, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૨
વડું નહિ રાગથી આવું, વડું હું તુજ ઉપકારે,	
કરોને સહાય દેવો તુજ, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૩
ખરી નિષ્કામતાયોગે, થને તુજ ધર્મની પ્રાપ્તિ,	
અખણડાનન્દની આશી, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૪
ભક્ષા શિવરૂપ પિતાની, ખરી ઉપકારની દષ્ટિ,	
ભલા ઉપકાર કીધા ત્હેં, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૫
ભણાવાની ઘણી પ્રીતિ, ઘણાં વિત્રો હઠાવ્યાં ત્હેં,	
શિખામણુ ધૈર્યની દીધી, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૬
બળવી ફરજ પોતાની, ખીલવવાને મનઃશક્તિ,	
થશે સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ, ભલું થાશે સદા ત્હાં.	૨૭
અરે બેનો ને બ્રાતાઓ, બધાં ઉપકારનાં સાથી,	
ભલું કરનાર મિત્રોતું, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૨૮
ખરી રીતિ ખરી નીતિ, ખરી ભક્તિ ખરી શક્તિ,	
જણાવી તેહ સન્તોતું, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૨૯
ખરી સમ્યક્ત્વની શ્રદ્ધા, જણાવી ભાવ ઉપકારે,	
ભવાંબોધિમાં તરણિની, બનો મહારાથકી સાંઝ.	૩૦

(૧૮)

ગુરુતા, સદ્ગુરુની બહુ, કલાથી પાર ના આવે,	
તમારા સ્વેષસાધનમાં, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૧
સદા હું માફ માગું છું, અવિનય જે કર્યો મોહો,	
કરો માફી બધા ગુન્હા, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૨
સદા જે જ્ઞાનને ધ્યાને, કરે ઉપકાર લોકોને,	
જગતમાં સન્ત લોકોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૩
સદા તન મન ને ધનથી, બળવે ભક્તિ સન્તોની,	
અહો તે ભક્ત લોકોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૪
દયાની વાત ફેલાવે, દયાળુ ચિત્તના જીવો,	
પરસ્પર શાન્તિધારકનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૫
અમારો દ્વેષ કરનારા, ગમે તે આળ દેનારા,	
અહો તે અણ લોકોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૬
અમારા શ્રેષ્ઠ કાર્યોના, બન્યા જે વિદ્વસન્તોષી,	
અમારા નિન્દકોનું રે, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૭
અમારા ધર્મથી જુદા, અમારા ધર્મના દ્વેષી,	
અમારા પન્થકણ્ઠકનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૮
અમારા બોધના શત્રુ, ઉપરથી મિષ્ટવક્તાઓ,	
અહો તે કૂટચિત્તોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૩૯
અમારું ઇષ્ટ કરનારા, વિપત્તિમાં રહે સાથે,	
સદા તે મિત્રજીવોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૦
અમારા દોષ હરનારા, જીગરથી પ્રેમ ધરનારા,	
અમારા સાધુ મિત્રોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૧
અમારી ભક્તિ કરનારા, કરેલા ગ્રન્થ ભણુનારા,	
અમારા શિષ્યજીવોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૨
શિખામણુ સત્ય દેનારા, અમારી ઉન્નતિકારો,	
અમારા તે વડીલોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૩
અમારા દુઃખમાં દુઃખી, અમારા સુખમાં સુખી,	
અમારા પ્રેમપાત્રોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૪
અમારા શિષ્ય સાધુઓ, વિનયરત્નો ખરા ભક્તો,	
હૃદયથી ભક્તિકારોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૫
ઉપરથી જે બન્યા શિષ્યો, હૃદયથી ભિન્ન રહેનારા,	
અરે તે દ્રોહી શિષ્યોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૬
અરે જે દષ્ટિરાગિયો, ખરાનો ખ્યાલ નહિ કરતા,	
અરે તે આળ જીવોનું, બનો મહારાથકી સાઈ.	૪૭

(૧૯)

કરે હિંસા ઘણાઓની, ધુરામાં ભાગ લેનારા,	
ખિચારા પાપીઓનું રે, બનો મહારાથકી સાડું.	૪૮
વટે જૂઠું કરે જૂઠું, અરે જે નાસ્તિકો જગમાં,	
ધુરા મિથ્યાત્વી જીવોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૪૯
ચર્યાને સહાય આપે જે, પડ્યાને સહાય આપે જે,	
સદા તે ધર્મિ લોકોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૦
જીવોનાં અશ્રુ હડુનારા, સદા પરમાર્થ કરનારા,	
ગુણાનુરાગિ જીવોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૧
ભલા જે યોગિયો મોટા, પ્રભુનું ધ્યાન ધરનારા,	
સદા તે યોગનિષ્ઠોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૨
ભણાવેલું ભણે પ્રેમે, ગણાવેલું ગણે પ્રેમે,	
ભલા વિદ્યાર્થીઓનું રે, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૩
જગતમાં સમ્પ ફેલાવા, વિચારો ઉચ્ચ અતલાવે,	
બહુ તેનું ભલું કરવા, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૪
કરે કેળવણી ફેલાવો, જનોને ખૂબ કેળવવા,	
સદા તે જ્ઞાનવન્તોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૫
વિવેકી સુસ્થ અન્ધુઓ, વિનયવન્તો દયાળુઓ,	
જગતમાં સુસ્થ જીવોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૬
ખરા જ્ઞાની, ખરા ધ્યાની, ખરું સમ્યક્ત્વ ધરનારા,	
ભલા એવા મહન્તોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૭
જિનોનાં તત્ત્વ કહેનારા, ચિરંજીવો મુનિવર્યો,	
ભલા તે સન્ત મુનિયોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૮
જીવો એકેન્દ્રિયો આદિ, ભટકતા કર્મના યોગે,	
અહો તેનું ભલું કરવા, બનો મહારાથકી સાડું.	૫૯
કરે નિષ્કામથી કાર્યો, જરા નહિ સ્વાર્થની આશા;	
ક્રિયાયોગી મહન્તોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૬૦
ધરે વ્યવહારમાં નિષ્ઠા, ખરી નિશ્ચયતણી શ્રદ્ધા,	
પરમ એવાજ શ્રાદ્ધોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૬૧
જીવોનું ભવ્ય કરનારા, પ્રભુનો ધર્મ ધરનારા,	
ચતુર્વિધ સંઘજીવોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૬૨
સ્વભાવે વસ્તુના ધર્મો, જિનાગમથી જણાવે જે,	
સદા તે સાધુ લોકોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૬૩
જિનેશ્વરના ખરા ભક્તો, જિનાશા પાળવા શૂરા,	
“ યુદ્ધચન્દ્રિધ ” જૈન લોકોનું, બનો મહારાથકી સાડું.	૬૪
મુ. દહાણું. પોશ શુદ્ધ ૮. વાણગામ. ઐ શાન્તિ: ૩	

(૨૦)

કરો ઉદ્યમ, વિજયભાવી.

કન્વાલિ.

- નસીબે હાથ દેઇને, અરે બેસી રહેા શાને,
ફળે આશા, ટળે દુઃખો, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૧
- ટળે છે ઉદ્યમે વિદ્વો, ટળે છે ઉદ્યમે પીડા,
ટળે છે ઉદ્યમે ચિન્તા, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૨
- થવાનું તે થશે સર્વે, પ્રથમથી ના ધરો એવું,
સકલ છે કાર્યની સિદ્ધિ, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૩
- કરો સહુ પૂર્ણ સમજીને, ધરો મન કાર્યની શ્રદ્ધા,
વિવેકે લાભ દેખીને, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૪
- જગતમાં જન્મીને જેણે, કર્યું નહિ કાર્ય સુખકારી,
જીવન હારીગયો સમજી, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૫
- વિચાર્યાવણુ થતી હાનિ, કરેલા કાર્યની જ્યાં ત્યાં,
અનુભવ પૂર્ણ લેઇને, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૬
- શકે નહિ, શું કરી માનવ, અનન્તિ, આત્મની શક્તિ,
જીએને દાખલા લાખો, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૭
- ખરેખર યત્નની સાથે, મળે છે અન્ય હેતુઓ,
“ બુદ્ધચન્દ્રિય ” ચિત્તઉત્સાહે, કરો ઉદ્યમ વિજયભાવી. ૮

ખોઈસર, ખોશ શુદ્ધી ૧૦. ઐ જ્ઞાન્તિ: ૩

અમારો જન્મ છે આ તો.

કન્વાલિ.

- પ્રભુના પન્થમાં વહેવા, કરેલાં કર્મ સંહરવા,
અનન્તાં સુખ લેવાને, અમારો જન્મ છે આ તો. ૧
- ઘણું લેવું ઘણું દેવું, જરા બેસી નથી રહેવું,
ખરો સંન્યાસ વરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો. ૨
- ખરી જ્ઞાન્તિ જગાવાને, દયાનાં તત્ત્વ કહેવાને,
પ્રભુ મહાવીર ધ્યાવાને, અમારો જન્મ છે આ તો. ૩
- જીવેને સહાય દેવાને, પરજ્યોતિ પરખવાને,
અનન્તિ શક્તિ ખીલવવા, અમારો જન્મ છે આ તો. ૪

(૨૧)

વ્યસનહોળી યુજવાને, વિકારી દોષ હરવાને,	
અલખના દેશમાં જવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૫
અહન્ટા બ્રાન્તિ હરવાને, કર્યું પ્રારબ્ધ ભોગવવા,	
સહજનો ધર્મ ધરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૬
મહામિથ્યાત્વ હરવાને, અનન્તા સદ્ગુણો લેવા,	
અનુભવ સત્ય કરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૭
યથાશક્તિ ભલું કરવા, જગતનું તેમ પોતાનું,	
પરસ્પર ઉચ્ચ થાવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૮
ઉપજતી વાસના ત્યજવા, મહંતોને અનુસરવા,	
ઘણા દુર્ગુણને હરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૯
સમાગમ, સન્તનો કરવા, અભિનવ જ્ઞાન ધરવાને,	
ભલા ઉપકાર કરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૦
પ્રથમ પોતાતાણું કરવા, પ્રસંગે અન્ય શુભ કરવા,	
વિચારો, ઉચ્ચ કરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૧
અદેખાઈ પરિહરવા, ખરી મન સામ્યતા ધરવા,	
ખરી નિર્લોભતા ધરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૨
વિષયવેગાગ્નિ યુજવવા, કપટના ફંદ પરિત્યજવા,	
ક્ષમાને દીલમાં ધરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૩
અમારા આયુના ભોગે, જીવેની જાત્રિ કરવા,	
મહાભોહદૈત્યને હરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૪
મળ્યું શુભ સર્વને દેવા, જરા નહિ ભેદ ગણવાને,	
સદા સમતાપતિ થાવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૫
કષાયો નોકષાયોની, અહર્નિશ મન્દતા કરવા,	
જિનોના સદ્ગુણો ગાવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૬
ભણ્યા તેવું ભણવાને, ગણ્યા તેવું ગણવાને,	
અમરપદ પામવા માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૭
જિવનયાત્રા સફલ કરવા, ભવાંભોધિ ત્વરિત તરવા,	
સ્વભાવિક ધર્મ ઉદ્ધરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૮
પરખવાને ખરા દેવો, પરખવાને ખરા ગુરુઓ,	
હૃદયચક્ષુ ખોલવવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૧૯
ગમે ત્યાંથી ખરું લેવા, ખરો સિદ્ધાન્ત જોવાને,	
વિભાવિક માન્યતા ત્યજવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૦
વિનય કરવા ગુરુઓનો, વ્રતોને ખૂબ આદરવા,	
અહિવૃત્તિ પરિહરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૧

(૨૨)

જીવોને આત્મવત્ ગણવા, કરણભાવને ધરવા,	
ભક્તી માધ્યસ્થતા માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૨
ગુણિ જનના ગુણો દેખી, પ્રમુદિત ચિત્ત કરવાને,	
ગુણુગુરાગના માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૩
જીવોની યોગ્યતા જેવી, તથા તેવું બતાવવાને,	
અનુક્રમ ધર્મ ખીલવવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૪
અનિષ્ટ ઇષ્ટની વૃત્તિ, થતી જે પુદ્ગલોમાંહિ,	
અહો તેવી પરિહરવા, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૫
સકળ નિર્લેપથી કરવું, સદા નિર્લેપથી રહેવા,	
અખણુડાનન્દ લેવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૬
ખરી ઉપયોગની શુદ્ધિ, ખરી સમ્યક્ત્વની શ્રદ્ધા,	
ખરાનો ખ્યાલ ધરવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૭
ખરી આત્મોન્નતિમાટે, ઉપાયો બાહ્ય આદરવા,	
ભલા ઉદ્દેશને માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૮
સ્વયં થાવા ખરો ધર્મી, ખરા ભક્તો બનાવવાને,	
સકલ પરમાર્થના માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૨૯
કુટુમ્બીવત્ સકલ જીવો, ગણીને સુખડાં દેવા,	
ખરું વિજ્ઞાન દેવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૩૦
જગાવાને સકલ જૈનો, જગતમાં ધર્મ ફેલાવવા,	
મળી શક્તિ ખરચવાને, અમારો જન્મ છે આ તો.	૩૧
ખરી સ્વાદ્વાદની કુંચી, પ્રભુનું ધ્યાન ધરવાને,	
“યુદ્ધચબિધ” ધર્મના માટે, અમારો જન્મ છે આ તો.	૩૨
રેશન બોઈસર. પોશ શુદ્ધી ૧૦. ઈશ્વરશાન્તિ: ૩	

રુચે તો માનજો મ્હારું.

કવ્વાલિ.

જગતમાં સર્વની આગળ, જણાવું જ્ઞાન અનુસારે,	
ખરાખર તે વિચારીને, રૂચે તો માનજો મ્હારું.	૧
જીવોની યોગ્યતા ભેદે, રૂચિના ભેદ છે ઝાઝા,	
સકલ ઉપકારને માટે, રૂચે તો માનજો મ્હારું.	૨
અધિકારે યદિ ઉંચા, તથાપિ અન્યના માટે,	
ગણીને યોગ્યતા ભેદે, રૂચે તો માનજો મ્હારું.	૩

(૨૩)

યદિ અધિકારથી નીચા, ભવિષ્યત્ કાલના માટે,	
કદો ઉપકારકારી એ, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૪
કદો જો યોગ્ય લાગે તો, અધિકારી તમે ત્હેના,	
જગતની શાન્તિના માટે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૫
સકલ વૃક્ષો, સકલ વહ્નિ, સકલ ઔષધ સકલ વસ્તુ,	
રુચિકર યોગ્યતા યોગે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૬
અમુક નયથી અમુક ખોટું, અમુક નયથી અમુક સાચું,	
ખરૂં ખોટું અપેક્ષાએ, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૭
નથી વસ્તુ અરે એકે, સકલને રુચતી જગમાં,	
થતી સ્ફુરણા સહજયોગે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૮
પ્રશંસો તો મહને શું? ત્યાં, યદિ નિન્દા કરો તો શું?	
બને છે દૃષ્ટિના ભેદે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૯
પ્રભુ મહાવીર ઉપદિષ્ટ, નયોની સહુ અપેક્ષા લઈ,	
ધરી માધ્યસ્થતા મનમાં, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૦
કહું મહારૂં અપેક્ષાએ, નથી મહારૂં સહુનું તે,	
સકલમાં તે સ્ફુરે કાળે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૧
પ્રભુ મહાવીરે બોધેલું, સકલમાં છે સકલ સ્વામી,	
અનન્તા કેવલીનું તે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૨
સકલનું સહુ અહંતા શી? તથાપિ ધર્મ વ્યવહારે,	
ગણાવે ઉપકારી તે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૩
અભિપ્રાયે કર્યું કેવા, પ્રથમ પુચ્છાય છે જ્યાં ત્યાં,	
યથા હૃદયે તથા ઉદ્ગાર, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૪
નિમિત્તોના અનુસારે, વિચારો બહુ થતાં મનમાં,	
વિચારોને વિચારીને, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૫
સકલની ઉન્નતિ અર્થે, ફરજ મહારી બુદ્ધિનું હું,	
થયું ફળ શું? નથી જોનું, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૬
જગતમાં બહુ તળાવો છે, કરે ઉપયોગ સહુ ન્યારા,	
યથારુચિ તથા કરણી, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૭
રૂચે નહિ તો ક્ષમા કરશો, બુરી આશીર્ષ નહીં દેશો,	
હજી હું બાળ અભ્યાસી, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૮
પવિત્રાર્થ નથી પૂરી, ઘણા દોષો હજી મનમાં,	
તમારા આત્મના માટે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૧૯
કહું હું સ્વાત્મધ્યાનાર્થમ્, રચાતાં વાણીથી વાક્યો,	
પ્રસંગે અન્યના માટે, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૦

(૨૪)

પ્રસિદ્ધિની નથી ઇચ્છા, વિસારી નામની મમતા,	
યદિ વિશ્વાસ આવે ને, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૧
હૃદયમાં ધારી નિશ્ચયને, સકલ વ્યવહારથી કહેવું,	
અમારી પાસ આ નાણું, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૨
સહજની શાન્તતા લેવા, સહજની શાન્તતા દેવા,	
પરસ્પર આપવું લેવું, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૩
ગમે તેના ભલામાટે, હૃદય સંસ્કાર ખીલવવા,	
પ્રસંગે નીકળે તેવું, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૪
રૂચે નહિ જો વિચારો તો, કરો નહિ દ્વેષ મહારાપર,	
સ્વભાવો, સર્વના ભૂદા, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૫
ખરી સ્વાદ્વાદ શૈલીથી, ખરું કહેતાં યુરૂં લાગે,	
અનુભવશો પરીક્ષાથી, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૬
અમારે સર્વ છે સરખા, દિસે છે ભેદ, કમોંથી,	
વિચારે ભેદ છે જગમાં, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૭
નથી એકાન્તથી ખણુડન, નથી એકાન્તથી મણુડન,	
અપેક્ષાવાદ સર્વત્ર, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૮
ભણુશો ભાવિનું આક્રી, ગણુશો ભાવિનું આક્રી,	
હજી ચડવું ઘણું આક્રી, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૨૯
પ્રભુની જ્યોતિ જોવાને, મળ્યો છે યોગ, કળિકાળે,	
ભવિષ્યત્ શક્તિ ખીલવવા, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૩૦
ગુલામો વૃત્તિયોના જે, ભલું તેવું સદા કરવા,	
ભલાઈમાં ભલું મહારૂં, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૩૧
ખરા ઉપકારની સેવા, કરુણાદષ્ટિ ખીલવવા,	
“બુદ્ધચન્દ્ર” ધર્મદષ્ટિથી, રૂચે તો માનજો મહારૂં.	૩૨

૧૯૬૭ પાલગઢ, પોશ શુદ્ધી ૧૧. ૐ જ્ઞાન્તિઃ.

ફાલો ઇચ્છા અમારી એ.

કવ્વાલિ.

અરે દેખી જગજીવો, કરુણાથી હૃદય ભીંજે,	
સુખી થાવો સકલ જીવો, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૧
જગત્માં ઉત્તતિ કમની, નિસરણીનાં પગથીયાં બહુ,	
ચઢો ઉપર જગત્ સઘળું, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨

(૨૫)

જગત્માં સર્વ જોવાની, ખરી સર્વજ્ઞની દષ્ટિ, ખોલોને સર્વને એની, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૩
અમર થાવા સકલ જીવો, ઘણી શોધો ચલાવે છે, અમર થાવા મળો સાચું, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૪
મદિરા માંસથી જીવો, ઘણા દુઃખી થયા થાશે, ટળો વ્યસનો, સદુપદેશે, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૫
મનુષ્યનો જન્મ પામ્યા પણુ, પશુસમ આયુ જે ગાળે, બનો તે ઉચ્ચ સદ્ધર્મે, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૬
પોંડાતા પ્રાણિયો, રોગે, કપાતા પ્રાણિયો ન્યાં ત્યાં, સકળ તે બંધ થાશે ઝટ, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૭
રડે જીવો નિસાસા લેઈ, મળે ખાવા નહીં પૂરું, ટળો તેનાં સકળ દુઃખો, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૮
અમારા સુખને માટે, ઓળનો પ્રાણ મા જશે, વિચારો ફૂર ટળશે સહુ, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૯
ઉદરની પૂર્તિને માટે, કદાપિ પાપ મા થાશે, જીવન નિર્દોષ વહેશે સહુ, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૦
બચાવા પ્રાણુ, જીવોના, ભલાં ભાષણુ ભલા લેખો, પ્રગટશે યોગ્યતા પૂરી, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૧
અરે તૃષ્ણા જુરી આદત, જીવોને દુઃખ બહુ દેતી, ટળો તેના મહાવેગો, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૨
જગત્માં સ્વાર્થની હોળી, પડે છે જીવ ત્હેમાં બહુ, જુઝાવાની મળો શક્તિ, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૩
મળે નહિ શાન્તિ, ભવમાંહિ, અરે અજ્ઞાનથી જશે, સ્વપર અજ્ઞાનનાશર્થમ્, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૪
ગરીબોનાં ટળો દુઃખો, રચાશે સાધનો તેવાં, દયા આવો મહન્તોને, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૫
પ્રભુ મહાવીરનાં તત્ત્વો, દયાનાં સર્વ ફેલાશે, મહેને જે સુખ તે સહુને, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૬
કદાપિ પ્રાણુ પડતાં પણુ, જુરું થાને નહીં કોતું, બનો અપકારપર ઉપકાર, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૭
ટળો નિન્દાતણી દેવો, પ્રકાશે જ્ઞાનની દષ્ટિ, જગત્ના દોષ ઘોવામાં, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૮
સદા ગંભીર મન કરવા, જગત્ના દોષ નહિ જોવા, સકલ ન્યાં ત્યાં ગુણો જોવા, ફોં છઠ્ઠા અમારી એ.	૧૯

(૨૬)

વદાવા વાણીથી સાચું, મળોને ચોગ્યતા ઉંચી, મળેલી જીભ વશ થાશે, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૦
જગતના દોષ ધોવામાં, મળો જનનીતણી દષ્ટિ. રહે નહિ દોષ મનમાંહિ, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૧
સહજના સુખની શ્રદ્ધા, સદા જીવોતણી રક્ષા, મહેને જેવું તથા સહુને, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૨
રિયાતા રાંક જીવોતું, ભલું થાશે જિગર આશીઃ, સુખી થાશેજ ઉપકારી, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૩
મહામિથ્યાત્વદષ્ટિથી, અને જીવો અધમ પાપી, ખરું સમ્યક્ત્વ પામો તે, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૪
ઘણા ભવનીજ જનનીઓ, પિતાઓ સહુ કુટુમ્બીઓ, અખણુડાનન્દને પામો, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૫
સલાહો સત્ય દેનારા, સદા પામો ખરી શાન્તિ, ટળો સહુ ધર્મનાં વિદ્ધો, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૬
સદા મહાવીરતું શરણું, જિનેશ્વરધર્મ સેવામાં, અધિકારી બનું સાચો, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૭
ક્રિયાને જ્ઞાન બેનયથી, બનાવું સર્વને ધર્મી, મળો ઉપદેશની શક્તિ, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૮
સુખો, દુઃખો પ્રગટ થાતાં, રહો સમભાવની દષ્ટિ, કરાશે સામ્યભાવે સહુ, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૨૯
વધારે કર્મની રાશિ, ટળો ઇચ્છા સકલ તેવી, અભિમુખ, આત્મના, વૃત્તિ ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૩૦
ત્યજશે આસવો સર્વે, સદા નિષ્કામતા વૃત્તિ, વધો સમ્ભવ ઉપાયો સહુ, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૩૧
સદા વ્યવહાર નિશ્ચયથી, વધોને સત્ય બ્રહ્મચર્ય જ, “ બુદ્ધચરિય ” બ્રહ્મની દષ્ટિ, ફળો ઇચ્છા અમારી એ.	૩૨
સુ. સોપાલા, પોશ શુદ્ધ ૧૩, ગુરુવાર. ૧૯૬૭. ❀ શાન્તિઃ.	

સદા ધંધો અમારો એ.

કબાલિ.

જગતના સર્વ જીવોપર, દયા કરવી ધરી મૈત્રી,
સમાધિધ્યાનમાં રહેવું, સદા ધંધો અમારો એ.

૧

(૨૭)

સદા સમભાવમાં રહેવું, અશાતા શાત એ સરખાં, પડે તે વિદ્ય સહુ સહવાં, સદા ધંધો અમારો એ.	૨
ઘડીના રક્ષ જે જુદા, અરે પ્રારબ્ધથી વહેતા, સકલથી ભિન્નતા ધરવી, સદા ધંધો અમારો એ.	૩
જીવોને યોગ્ય ઉપદેશે, ખરો રસ્તો બતાવાનો, ભલી પરમાર્થની કરણી, સદા ધંધો અમારો એ.	૪
મહાત્મત પગ્ય સાચવવાં, સ્મરણુ, અધ્યાત્મતત્ત્વોનું, ખિલવવી યોગની શક્તિ, સદા ધંધો અમારો એ.	૫
ઘણા ભક્તો બને તો શું? ઘણા શિષ્યો બને તો શું? ભલું કરવું ધરી સમતા, સદા ધંધો અમારો એ.	૬
ઉપજતા દોષની માફી, પુનઃ પાછા નહીં કરવા, પ્રતિક્રમવુંજ ઉપયોગે, સદા ધંધો અમારો એ.	૭
જિગરથી આવશ્યક કૃત્યો, ખરા ઉપયોગથી કરવાં, કરું સહુ આત્મના અર્થે, સદા ધંધો અમારો એ.	૮
જીવોની યોગ્યતા દેખી, વિચારો યોગ્ય દાખવવા, હૃદયમાં તેજ વાણીમાં, સદા ધંધો અમારો એ.	૯
કષાયો છૂતવા સઘળા, અનુભવના ઉપાયોથી, ખરો અભ્યાસ એ કરવો, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૦
પ્રસંગે ક્રોધના સમયે, ક્ષમા ધરવી નહીં લડવું, અખલુડાનન્દમાં દૃષ્ટિ, સદા ધંધો અમારો એ,	૧૧
જિનોની દેશના દેવી, ગુરુની ભક્તિ આદરવી, ખરી ઉપકારની કરણી, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૨
ખરા સ્વાદ્વાદ દર્શનની, જિગરથી ઉન્નતિ કરવી, ઉપાયો સર્વ આદરવા, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૩
સકલ દોષો પરિહરવા, અનાદિકાળના સર્વે, પરમધન, આત્મનું વરવું, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૪
રમણુતા, આત્મમાં કરવી, સહજ ચારિત્ર એ ધરવું, ખિલવવી જ્ઞાનની દૃષ્ટિ, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૫
ખરાં અષ્ટાંગયોગોનાં, બહુ અભ્યાસ આદરવો, શૂરાતન સત્ય ખિલવવું, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૬
ગુણાનુરાગ, આદરવો, ખરો નિશ્ચય ધર્યો મનમાં, સલાહો ધર્મની દેવી, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૭

(૨૮)

અનુભવજ્ઞાન લેવાને, કંઈ અભ્યાસ સૂત્રોનો,	
મનન શ્રી જિનવાણીનું, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૮
કંઈ ક્યાં રાગ કંઈ ક્યાં દ્રેષ, ક્ષણિક જગ વસ્તુઓમાંહિ,	
પ્રશસ્ય પ્રેમ આદરવો, સદા ધંધો અમારો એ.	૧૯
વિહરવું દેશપરદેશે, ખરી નિઃસંક્રતા ભજવી,	
પ્રમાદોને પરિહરવા, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૦
કહો કોઈ ગમે તેવો, મહેને તેની નથી પગ્યાત,	
વિવેકે ધર્મને ધરવો, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૧
રહી સાક્ષી સકલ જોવું, સ્ફટિક પેઠે હૃદયશુદ્ધિ,	
જરા નહિ હર્ષ દિલગીરી, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૨
હૃદયમાં શુદ્ધ પરિણામે, રહીને મોહ સંહરવો,	
અમારા આત્મવત્ સઘળા, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૩
પ્રભુના જૈનશાસનની, ખરી સેવા બળવાની,	
પ્રભુ મહાવીર ગુણ લેવા, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૪
અમારા આત્મની શુદ્ધિ, થશે જે જે ઉપાયોથી,	
કંઈ તે સહુ યથાશક્તિ, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૫
કદાપિ કર્મના ઉદયે, પડાશે પાણુ ચડાશે દેર,	
પડ્યા ત્હેને ફરી ચડવું, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૬
કરુણાદૃષ્ટિથી ધોવા, ખરેખર દોષીતા દોષો,	
ફરી ગણવું ભૂલાયું તે, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૭
ત્રિવિધતાપો પરિહરવા, કરીશું સર્વ ઉપચારો,	
કરીશું શોધ ઉત્તમ જે, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૮
લખીશું ધર્મગ્રન્થોને, ગણીશું સૂત્રપાઠોને,	
ખરી રત્નત્રયી ધરવી, સદા ધંધો અમારો એ.	૨૯
ચતુર્વિધસંઘની વૃદ્ધિ, સહજ ઉપયોગની દૃષ્ટિ,	
તજીશું ચિત્તની મમતા, સદા ધંધો અમારો એ.	૩૦
અવિનાશી અખણ્ડાનન્દ, અમારે સાધ્ય છે સાચું,	
રમણુતા, શુદ્ધ ઉપયોગે, સદા ધંધો અમારો એ.	૩૧
સદા આનન્દમાં રહેવું, અમીરી શહેનશાહી મુજ	
“ બુદ્ધચિન્ધ ” સિદ્ધતા વરવી, સદા ધંધો અમારો એ.	૩૨

મુ. વિરાર, પોશ શુદ્ધી ૧૪. ૧૯૬૭. ॐ શાન્તિ: ૩

(૨૯)

સ્વરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો.

કબ્લાલિ.

- જગતમાં જન્મીને મ્હારે, ખરો આનન્દ લેવાનો,
ખરી એ શોધ કરવાની, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧
- ઉઠે જલમાંહિ પરપોટા, તથા મનમાંહિ સહુ દોષો,
વિકારી વેગ લય કરવા, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૨
- દેખાતી ચર્મચશ્તુથી, જગતની જે મનોહરતા,
રહીને સાક્ષીએ જોવું, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૩
- અનુકૂળ કે પ્રતિકૂળ જે, અને વિષયો, પ્રસન્નોથી,
નથી ત્યાં કલ્પના કરવી, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૪
- ભોગવવાં ભોગ્યકર્મોને, ધરી માધ્યસ્થની દષ્ટિ,
કલુષતા ચિત્તની ત્યજવી, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૫
- સકલનું ભવ્ય કરવામાં, પ્રતિપક્ષી ઘણા જાગે,
વિષમતા ચિત્તમાં નાવે, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૬
- મગજ ખોલું નહિ કદીયે, ખરી એ શૂરની શૂરતા,
થવું વીંતરાગ અનુયાયી, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૭
- અમારી આંખમાં લાલાશ, નથી ધરવી પ્રયોજન શું?
ખરી આત્મોન્નતિ કરવી, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૮
- અમારી શાન્તિના સ્વાર્થે, હોવાને દુઃખ નહિ દેવું,
કંઈ નહિ સ્વાર્થથી શિખ્યો, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૯
- મળ્યો જન્મ જ, સફલ કરવા, કરીશું સન્તની સેવા,
હૃદય દર્દો હઠાવાનો, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧૦
- ચહું નહિ રાજ્યની પદવી, ચહું નહિ અપ્સરાઓને,
ચહું છું તે, નથી દુઃખ જ્યાં, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧૧
- અનુભવજ્ઞાનની ધારા, સમાધિની ખરી પદવી,
સદા નિર્ભય થઈ રહેવું, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧૨
- શિતલતા ચન્દ્રવત્ ધરવી, પ્રકાશી ભાનુની પેઠે,
પ્રભુતામાં અહન્તા નહીં, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧૩
- જિનોની આણુ શિરધારી, અને તે સર્વ કરવાનું,
જિનોમાં લક્ષ્ય દેવાનું, ખરો ઉદ્દેશ એ મ્હારો. ૧૪

(૩૦)

ભણીને જ્ઞાનના ગ્રન્થો, ખરો પરમાર્થ લેવાનો,
ખરો પરમાર્થ દેવાનો, ખરો ઉદ્દેશ એ મહારો. ૧૫
ધરીને ભાવના દ્વાદશ, સકલ આસ્રવ પરિહરવા,
“ બુદ્ધચરિત્ર ” આત્મમાં રહેતું, ખરો ઉદ્દેશ એ મહારો. ૧૬

મુ. અગાશી. પોશ શુદ્ધી ૧૫. ૧૯૬૭. ૐ જ્ઞાન્તિ: ૩

અમારું સાધ્ય સાધીશું.

કન્વાલિ.

ચઢેલા કાર્યમાં સુરતા, અમારી સાધ્યદૃષ્ટિ તે,
ઉપાયો સર્વ ચોજીને, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૧
વિપત્તિ જે પડે કોડી, તથાપિ તેહ નહિ છોડું,
બરાબર જેઈ નિધાર્યું, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૨
કદાપિ કર્મના ઉદયે, પડે વિશ્લેષ તે સહવા,
મહન્તોની સલાહ લેઈ, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૩
નિદિધ્યાસન, મનન, તહેતું, હૃદય ઈચ્છે સદા તહેને,
સુબું તો તેહતું સ્વપ્નું, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૪
ઘણા કાલે મળે તોપણ, ઘણા ભવમાં મળે તોપણ,
ગમે ત્યાં જાઈશું તોપણ, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૫
કરે હાંસી જગત્ તો શું ? પડે જે દુઃખ તોપણ શું ?
જીવનનો ભોગ આપીને, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૬
નથી લડતું જગત્ સાથે, સકલની દૃષ્ટિ છે જુદી,
યથાબુદ્ધિ તથા બોલે, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૭
હજારો ધર્મના પન્થો, બતાવે સર્વ પોતાતું,
થઈ છે આત્મની શ્રદ્ધા, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૮
પ્રતીતિ, સુખની જેવી, તથા તેવી પ્રવૃત્તિ છે,
મળેલા જ્ઞાન અનુસારે, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૯
રચિથી ભિન્ન છે દુનિયા, ગમે નહિ સર્વને મહાં,
જગતની વાત દોરંગી, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૧૦
અમારી દૃષ્ટિથી ઉંચા, અમારી દૃષ્ટિથી નીચા,
પ્રવૃત્તિથી પડે જૂદા, અમારું સાધ્ય, સાધીશું. ૧૧

(૩૧)

અમારી દૃષ્ટિના જેવા, તથાપિ ભેદ તરતમતા,	
ગુણુસ્થાનકે વિચારીને, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૨
પ્રયોજન નહિ રીઝવવાતું, કદાપિ પાર નહિ આવે,	
મળે તે યોગ્યતા માને, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૩
નજરમાં આવતું જે નહિ, રુચિ ત્યાં કેમ થાવાની,	
ફરે નહિ રુચિ તે સાચું, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૪
રુચિ, સમ્યક્ત્વવંતોની, પ્રગટ્ટી કર્મના નાશે,	
અમારૂં સાધ્ય લહેમાં છે, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૫
જગતના જડ પદાર્થોથી, અમારો પ્રેમ છટે છે,	
છુટે જ્યાંથી નથી ત્યાં સુખ, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૬
અમોને પ્રેમ લાગે છે, અમારા રૂપમાં સાચો,	
પ્રતીતિ, પ્રેમથી નક્કી, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૭
પ્રગટ્ટી જેહ સંસારો, ખરેખર જન્મની સાથે,	
તથા રુચિ, સહેતુ છે, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૮
કયો જે પૂર્વભવમાંહિ, અમારા ધર્મનો અભ્યાસ,	
યથા કારણ તથા કાર્ય જ, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૧૯
રુચિ તે પૂર્વભવની છે, નથી તે જ્ઞાનવણ રુચિ,	
અનુભવ, આત્મમાં જ્ઞાનજ, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૦
જિનેશ્વર તે જાણાવે છે, ખરેખર એ અનુભવમાં,	
પ્રતીતિ પૂર્ણ થાવાની, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૧
અનુભવ એ જાણાવે છે, અનુભવ એ ભણાવે છે,	
અનુભવ એ કરાવે છે, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૨
કરો સહાયો ભલા દેવો, ખરામાં ભાગ લેનારા,	
મુળદો જે રહ્યું બાકી, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૩
કૃપા કરને જગજીવો, કરો નહિ દ્વેષ મહારાપર,	
મુન્યું તે આદ્યું મહેં તો, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૪
તમારા ચિત્તમાં જૂઠું, અમારૂં કાર્ય ને ભાસે,	
અરે તોપણ દયા ધરને, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૫
ઘણા છે યોગ, મુક્તિના, યથારુચિ ગમે તેવા.	
ચઢે લહેને ખરા છે યોગ, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૬
પરસ્પર યોગના ભેદે, નથી પંચાતમાં પડતું,	
ધરી સ્વાદ્વાદની શૈલી, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૭
યદંશે જ્ઞાનની શક્તિ, ખીલે જેવી સમજ તેવી,	
તદંશે ધર્મની દૃષ્ટિ, અમારૂં સાધ્ય, સાધીશું.	૨૮

(૩૨)

નિમિત્તો ધર્મનાં જે જે, અમારી યોગ્યતા તેવાં, અને તે સર્વ આદરશું, અમારું સાધ્ય, સાધીશું.	૨૯
ઉપાદાને ખરી શુદ્ધિ, અમારી સાધ્ય દષ્ટિમાં, વિકલ્પોને સમાવીને, અમારું સાધ્ય, સાધીશું.	૩૦
અમારા હાથમાં છે હાલ, ભવિષ્યતમાં થવું જેવું, અધુના તે ફળે ભાવી, અમારું સાધ્ય, સાધીશું.	૩૧
“ બુદ્ધ્યધિ ” પાસ છે, સર્વે, ટળે બ્રાન્તિ સુજે સાચું, સદા આનન્દમાં રહેવા, અમારું સાધ્ય, સાધીશું.	૩૨

મુ. અગાશી. યોશ વદી ૧. સં. ૧૯૬૭. ૐ શાન્તિ: ૩

રુચે ઉદ્યમ મ્હને મનમાં.

કન્વાલિ.

હવે તો બેસી નહીં રહેવું, થવાનું સર્વ, ઉદ્યમથી, અનુદ્યમથી ઘણું ખોયું, રુચે ઉદ્યમ મ્હને મનમાં.	૧
વધે અભ્યાસના યોગે, મતિ નાના પ્રકારોની, સુજે છે શોધ કરવાનું, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૨
અનુદ્યમ, દીલનો શત્રુ, નથી ગમતો હવે તે તો, ઘણું કાર્યો રહ્યાં બાકી, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૩
વધે છે શક્તિ, ઉદ્યમથી, અનુભવ, એહ સર્વત્ર, અનન્તિશક્તિ, ખીલવવા, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૪
વળે વાતો કરે નહિ કંઈ, ક્રિયામાં વાતને લેવી, દિશા નિશ્ચય કરી ભાવી, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૫
ઉપાયો સર્વ આદરવા, કરીને યોજના સારી, હૃદયસંકલ્પ નિશ્ચયથી, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૬
યથાશક્તિ અનુસારે, કરીશું કાર્ય ધારેલાં, સમય ખોલો નહિ આંધો, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૭
મળેલા જ્ઞાન અનુસારે, અમારું કાર્ય સાધીશું, બખતની આંકીને કિમ્મત, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૮
કરું મજ્જમપણે ધાર્યું, નિયમને સાચવી ક્રમથી, ખરી આત્મોન્નતિ કુચી, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૯
અખલુડાનન્દની પ્રાપ્તિ, અમારું સાધ્ય એ છેલ્લું. પ્રવૃત્તિયોગ નિરવધજ, રુચે ઉદ્યમ, મ્હને મનમાં.	૧૦

(૩૩)

યથાબુદ્ધિ પ્રવૃત્તિમાં, અમારું આત્મબલ વધતું, સતત અભ્યાસથી સિદ્ધિ, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૧
ઘણા વિશ્લેષ આબ્યા તે, ટળ્યા છે સર્વ ઉદ્યમથી, જિનેન્દ્રોનો જણાવેલો, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૨
ટળે છે વિદ્ય આવરણો, પ્રગટતો લાભ ને શક્તિ, અનન્તાં કર્મ ખેરવવા, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૩
ત્રિયોગોની પ્રવૃત્તિ જે, સ્થૂલજ ને સૂક્ષ્મના ભેદે, ક્રિયા તે સ્થૂલ ને સૂક્ષ્મજ, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૪
મળ્યા તે યોગ વાપરવા, પ્રથમ તો આત્મના માટે, જગત્ પરમાર્થના માટે, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૫
ક્રિયા, ઉત્સાહને ઉદ્યમ, પ્રવૃત્તિયોગ કે શક્તિ, કહો વીર્યજ કહો ધ્યાનજ, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૬
પ્રવૃત્તિ, શુભ વ્યવહારે, સ્વપર માટે કરી કરશું, પ્રવૃત્તિથી વહે છે ધર્મે, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૭
અનન્તિ શક્તિ ખીલવવા, કરે જે ધ્યાન તે ઉદ્યમ. ક્રિયાવાદીજ આત્માર્થી, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૮
અધર્મ, ધર્મના ભેદે, ક્રિયાના ભેદ બે થાતા, ક્રિયા ભેદો શુભા શુદ્ધા, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૧૯
ઘણા છે ભેદ, તરતમથી, વિચારો, ચલના મનમાં, ખરા તે સાધ્યના લક્ષ્યે, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૦
અનુભવ, ઉદ્યમે થાતો, સુજે સાધન રહ્યાં આકી, પ્રગટતી પૂર્ણ જિજ્ઞાસા, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૧
જીવનની ઉચ્ચતા થાતી, કસોટીમાં કસાયાથી, ભલું કરવા જગજગનતું, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૨
કયો જે ચલ આ ભવમાં, પ્રગટતો આવતા ભવમાં, રહું તે ભાવિભવમાંહિ, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૩
યથાબુદ્ધિ અનુસારે, કરે છે ઉદ્યમો, જીવો, યથોદ્યમ કાર્ય છે તેવું, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૪
સકલની શાન્તિના માટે, પ્રભુની દેશના દેવા, અમરપદ પામવા માટે, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૫
અનન્તા કાલથી ભવમાં, ભર્યો પણ પાર ના આબ્યા, પ્રભુનો પાર લેવાને, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૬
ઘણા છે ઉદ્યમો જૂદા, સકલનાં કાર્ય છે જૂદાં, સકલમાં શ્રેષ્ઠ, ધર્મોદ્યમ, રુચે ઉદ્યમ, મહને મનમાં.	૨૭

(૩૪)

વિચાર્યો, ઉઘમો સઘળા, કયો ઉઘમ ખરા સુખનો,
 અનન્તાં સુખ લેવાનો, રુચે ઉઘમ, મહને મનમાં. ૨૮
 વસ્યો ઉઘમ રગોરગમાં, શુકલને ધર્મ બે ભેદે,
 અનાદિ મોહ, હણવાને, રુચે ઉઘમ, મહને મનમાં. ૨૯
 મળે છે હેતુઓ અન્યો, કરાતા યતની સાથે,
 અપેક્ષાએ જ ભાસેલો, રુચે ઉઘમ, મહને મનમાં. ૩૦
 સકલ કાર્યોત્તણી સિદ્ધિ, જગત્માં ઉઘમે દીઠી,
 સકલની ઉન્નતિ હેતુ, રુચે ઉઘમ, મહને મનમાં. ૩૧
 જરા નહીં રાખવી ખામી, ધરી સાચી પ્રતિજ્ઞા એ,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સુખની લીલા, રુચે ઉઘમ, મહને મનમાં. ૩૨
 પોશ વદી ૨ સોમવાર-સુ. અગાશી. ૧૯૬૭. ॐ શાન્તિઃ ૩

અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.

કવ્વાલિ.

કંઈ લક્ષ્મી ખરી ક્યાં છે? સદા આનન્દ કરનારી,
 વિચાર્યું સૂત્ર અનુસારે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૧
 અનાદિકાળથી મોહે, ભૂલાયું બાહ્યમાં લક્ષ્મી,
 ખરી લક્ષ્મી નથી જડમાં, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૨
 અસંખ્યાતા હણાતા જીવ, ઉપાધિ, ચિત્તમાં મોટી,
 કર્યું એ, બાહ્યન માટે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૩
 ક્યાં કપટે પ્રપચ્ચો બહુ, જગતની લક્ષ્મી હરવાને,
 મળી તો નહીં રહી સાથે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૪
 ભ્રમાયું ભૂતની પેઠે, જરા સંતોષ નહીં ધાર્યો,
 રહી નહીં સ્વપ્નની પેઠે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૫
 અનાદિકાલથી સંગા, પરિગ્રહની પ્રગટતી બહુ,
 કરી મ્હારી રહી નહીં તે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૬
 અહન્તા બાહ્યલક્ષ્મીથી, વધી મનમાં ભવોભવમાં,
 થયો સન્તોષ નહિ ક્યારે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૭
 કરીને આજીજી જ્યાં ત્યાં, બતાવી દીનતા ભારે,
 સદાતું સુખ દીઠું નહીં, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૮
 કરોડો વૈતરાં કીધાં, વધારી આશની હોળી,
 ક્ષણિક આનન્દ, ક્યાં સુધી? અમારી લક્ષ્મી છે પાસે. ૯

(૩૫)

મળ્યું ધાર્યું રહ્યું નહિ કંઈ, ગયું તે નેતનેતામાં, નિરાશા અન્તમાં દીઠી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૦
કરી મમતા લઘાં દુઃખો, મળે ચિન્તા ગયે ચિન્તા, યદિ નહિ હોય તો ચિન્તા, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૧
મળે તો વૃદ્ધિની ચિન્તા, ઉપરતું સુખ નેવાતું, ગમે ત્યાં ભાસતું એવું, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૨
અરે વપરાય તો ચિન્તા, પ્રતિષ્ઠા બાહ્યલક્ષ્મી છે, રહી નહીં જળવી જગમાં, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૩
બધાઓનું પડાવીને, કરી ભેગી ઘણી ઘરમાં, વધી જંજળની ફાંસી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૪
મળી સત્તાતણી લક્ષ્મી, મળી સરકારથી પદવી, ઘણાઓની ગઈ સત્તા, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૫
રહ્યા પ્રોફેસરો નહિ કોઈ, ગયા રાજ ઘણા જગમાં, પ્રભુતા બાહ્યની જૂઠી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૬
ગુલામો બાહ્યલક્ષ્મીના, ઘણી વેઠો કરે લોભે, જડોની ભીખ ભીખારી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૭
અભિમાને કુલે ભારી, ઉપાધિના બની કીડા, ભટકતા, બ્રાન્તની પેઠે, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૮
હૃદયમાં હાયની અગ્નિ, રઝળતા રોઝની પેઠે, કરી નહીં શોધ શું સાચું? અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૧૯
ઝહી છાંડી ભવોભવમાં, ખરેખર એંઠની પેઠે, હવે શું રાચતું એમાં, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૦
કરે શું? આશ શેઠોની, હૃદયમાં દુઃખિયા ભારી, ફરે છે સુખ લેવાને, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૧
સુજે સાચું ગુરુગમથી, ખરા અધ્યાત્મના જ્ઞાને, ટળે મમતા મળે ઋદ્ધિ, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૨
ભવોભવ સાથે જે આવે, વધે આનન્દ જેનાથી, ઉપાધિની ટળે ચિન્તા, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૩
ભલે માનો કે નહિ માનો, અનુભવથી કથાતું એ, ટળે મૂર્છા હવે દિન દિન, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૪
સહજ આનન્દ છે લક્ષ્મી, સહજ જે જ્ઞાનની લક્ષ્મી, સહજ દર્શન ખરી લક્ષ્મી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૫
ક્ષયોપશમે જણાઈ તે, અનુભવમાં ખરી ભાસી, પ્રભુતા આત્મમાં દીઠી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૬

(૩૬)

નથી આશા અમીરોની, કંઈ શું ? બાહ્યલક્ષ્મીને,	
સ્વભાવે વસ્તુના જોતાં, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૭
સહજલક્ષ્મી, ન જાણી, ખિલે છે કર્મના નાશે,	
ભટકવું ક્યાં હવે ફોગટ, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૮
ખરી લક્ષ્મી ખોલવવાને, કરીશું કોઈ ઉપાયો,	
ખરી શ્રદ્ધા હૃદય પેઠી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૨૯
નિહાળી બાહ્ય લક્ષ્મીને, નથી આનન્દ મન થાતો,	
ભલે દેખાઓ તોપણ શું ? અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૩૦
પ્રગટતો પ્રેમ અળપાશે, હવે તો બાહ્ય લક્ષ્મીથી,	
સહજમાં પ્રેમની વૃદ્ધિ, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૩૧
જિનેન્દ્રો એ જણાવે છે, કહ્યું નિશ્ચયથી આ સહુ,	
“બુદ્ધચરિત્ર” લક્ષ્યમાં આવી, અમારી લક્ષ્મી છે પાસે.	૩૨
મુ. અગાશી. પોશ વદી ૩. સં. ૧૯૬૭. ઐ શાન્તિ: ૩	

અમારા બન્ધુઓ જાગો.

કબાલિ.

અરે શ્રી વીરના ભક્તો, સનાતન જૈનબંધુઓ,	
ઉઘારી આંખ દેખો સહુ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧
વિચારો ધર્મનાં તત્ત્વો, ખરી શ્રદ્ધા ધરો મનમાં,	
ત્યજો આળસ ધરી યત્નો, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨
વિલાસોમાં પડ્યા ભારી, ગરીબાઈ ઘણી આવી,	
ફક્ત અજ્ઞાનના વશમાં, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૩
ઘણા જૈનો થયા દુઃખી, વ્યસનમાં દુઃખના ખાડા,	
નથી આજીવિકાવૃત્તિ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૪
નકામા ખર્ચની લુંટે, કરોડોની કરો છો શું ?	
અને કોતું ભલું કરવા, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૫
હજી છે હાથમાં બાજી, પછીથી મારશે ફાંફાં,	
નથી ઉદમ વિના મુખડાં, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૬
અરે કીર્તિતણા કકડે, ધરો છો શ્વાનવત્ આશા,	
તજીને કંદપના જૂઠી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૭
વધ્યા આગળ ઘણા બીજા, હજી શું મીંચતા આંખો,	
નથી આરો હવે એકે, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૮

(૩૭)

કુસંપી બીજ બાળી ધો, સુધારી ધો જીવન બાકી, સદાની ઉન્નતિ કરવા, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૯
થવાયું જ્ઞાન પણ અંધા, કરી દયો જ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ, સુધારો જ્ઞાનથી જલદી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૦
નકામી કલેશની હોળી, કરીને દુઃખ પામો છો, ઘણું હાર્યા ઘણું ખોયું, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૧
જમાનો ઓળખો જ્ઞાને, કદાચહને તને ખોટા, હઠીલા નહિ થવું વહાલા, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૨
નથી નરદેહની કિમ્મત, અરે હારો નહિ પ્યારા, પ્રમાદોને તજી જલદી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૩
વધો ને જ્ઞાનમાં આગળ, વધો ને સત્યમાં આગળ, નસીએ હાથ શું મૂકો, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૪
જિનેશ્વર ધર્મ ફેલાવો, કરો કોટિ પ્રયત્નોથી, થતી ઉદ્યમથકી સિદ્ધિ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૫
ભણ્યાવણુ સત્ય નહિ સૂજે, ધરાશે નહિ ઘણી હિમ્મત, ભલામાં ભાગ લેવાને, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૬
પ્રજાઓ નીચ થઈ જાત્રત, વધે છે સર્વમાં આગળ, મળી બાજી સુધારી દયો, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૭
નજીવી બાબતો માટે, નકામો કલેશ નહિ કરવો, સહનતા, શુભ વેળાએ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૮
અરે મહાર્ અને તહાર, કરો શું લેદના ભરકે, નથી તકરારમાં શાન્તિ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૧૯
અરે જે કોમના નેતા, વિલાસી સ્વાર્થમાં સળતા, ઉદય તેનો નથી થાતો, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૦
અરે જે કોમના પૂજ્યો, સૂરિયો પાઠકો મુનિયો, ચહે નહિ સમ્પ તો સુખ ક્યાં, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૧
પ્રભુતાર્થ સકળ ઇચ્છે, ગુણાનુરાગ નહીં ધરતા, રહે છે કોમ પાછળ તે, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૨
પરસ્પર દ્રવણો દેતા, વહે છે આંખમાં અગ્નિ, રહે છે કોમ પાછળ તે, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૩
જરા માટે ઘણો વાંધો, પરસ્પર કલેશ કરવાનો, પડે છે કોમ તે નીચી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૪
પણ્યાને પાડવી એવી, અરે જે કોમમાં દષ્ટિ, ઉદય આશા નથી ત્યાં કંઈ, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૫

(૩૮)

ચડેલાને વધાવી લે, ગુણુતુરાગ ન્યાં ભારી, ઉદય તે કોમનો જલદી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૬
મળ્યું તે કોમના માટે, નથી દીધા વિના ખાવું, ઉદય તે ધર્મનો જલદી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૭
મળી જે શક્તિયો જેને, સકળને ભાગ તે દેતો, ઉદય તે વર્ગનો જલદી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૮
અહન્તાની ટળી હોળી, સકળની ચક્ષુમાં પ્રીતિ, ઉદય તે કોમનો સત્ત્વર, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૨૯
અહો સાચું તને કાચું, ભૂલાયું તે સુધારી લ્યો, હવે તો ભૂલ નહિ કરશો, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૩૦
સકલ ન્યાં સમ્પીને ચાલે, વિપત્તિમાં રહે સાથી, ઉદય તે કોમનો નક્કી, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૩૧
જીવનનો ભાગ આપીને, પ્રભુનો ધર્મ ઉદ્ધરશો, પ્રભુ મહાવીર ઉપદેશે, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૩૨
ધરી ગંભીરતા મનમાં, પડે પાછળ નહિ જૈનો, “ બુદ્ધચન્દિ ” મક્કલો પાસે, અમારા બન્ધુઓ જાગો.	૩૩

મુ. ભાઈન્દર. પોશ વદી ૫ ગુરુવાર. સં. ૧૯૬૭. ૐ શાન્તિ: ૩

મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.

કવ્વાલિ.

સતત અભ્યાસના યોગે, બને છે કાર્યની સિદ્ધિ, અનન્ત આત્મતું બળ છે, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૧
થતું ન સિદ્ધ શું? જગમાં, અહો ઉદમબળે સમજે, વિચાર્યું સિદ્ધ થાવાતું, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૨
થશે કે નહિ થતી શંકા, અરે અજ્ઞાનના યોગે, ઘણા કાળે બને છે કાર્ય, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૩
પડે વિદ્વો, પ્રવૃત્તિમાં, તથાપિ કાર્ય નહિ છોડો, અસંખ્યાતા ભવે સિદ્ધિ, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૪
જુઓ ને તાર, સંચાઓ, જુઓ ઘડિયાળનાં ચક્રો, વિમાનો જડતાં દેખો, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૫
જુઓ હિપટોનિઝમ વિદ્યા, જુઓ ને મેસ્મેરિઝમ, જુઓ ને મિલનાં ચંત્રો, મ્હને નિશ્ચય થયો એવો.	૬

(૩૯)

જુઓ જાપાનની ચડતી, જુઓ ઈંગ્લાંડની શોધો, સકલ એ ઉદ્યમે થાતું, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૭
જુઓ ને ટોરપીડોને, જુઓ ને આગબોટોને, સકલ એ શોધબુદ્ધિથી, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૮
જુઓ ને અગ્નિનાં યન્ત્રો, જુઓ ને વાયુનાં યન્ત્રો, સકલ એ બુદ્ધિના યત્ને, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૯
વિવેકે જે વધે આગળ, ઉદય લહેનો થતો નક્કી, જગત્માં એ જણાતું સહુ, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૦
જુઓ ને છાપખાનાંની, કળાઓ બુદ્ધિના બળથી, સુજે છે કાર્ય આગળનું, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૧
સ્કુલો બહુ વિચારોને, નહું જીવન વધારી દ્યો, કળા એ ઉન્નતિક્ષમની, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૨
વિચારો, ઉન્નતિ માટે, ભવિષ્યત્ કાર્ય છે નક્કી, પ્રતિક્ષણ ઉચ્ચ થાવાનું, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૩
ખરેખર આત્મના જુસ્સે, કરાતું કાર્ય ઉલટથી, વિજયનાં ચિહ્ન ત્યાં નક્કી, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૪
પ્રતિક્ષણ કાર્ય થાવાનું, સજીવિય વિચારી દ્યો, વિચારો, કાર્યમાં જોડો, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૫
શુભાશુભ આત્મના બળથી, ખરું ખોટું સકલ બનતું, વધે છે આત્મબળ નક્કી, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૬
ઘણા જે પાપ ચણાડો, થયા સિદ્ધો ખરા યત્ને, ખસે છે કર્મના પડદા, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૭
પ્રતિક્ષણ જ્ઞાનયોગિયો, અમર થાવા ક્રિયા કરતા, પરિપૂર્ણ થતા અનંતે, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૮
પ્રતિક્ષણ ઉચ્ચતા કરતા, ખરેખર આત્મની સન્તો, સદુદ્યમયોગથી સુખડાં, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૧૯
ગમે તેવા મહા પાપી, સદુદ્યમથી ઘણું સુધરે, ગુણોથી ઉન્નતિ, સહુની, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૦
જેલ્યા ત્યાંથી ફરી ગણવું, પ્રતિક્ષણ વસ્તુ બદલાતી, પ્રભુપણ ઉદ્યમે થાતું, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૧
થયા સિદ્ધો અનન્તા જે, ખરેખર આત્મના યત્ને, પ્રગટતી લબ્ધિયો મોટી, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૨
ચમત્કારો ઘણા જગમાં, ખરેખર યત્નનું ફળ છે, કરો યત્નો બનો તેવા, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૩

(૪૦)

નથી મરવું સદુદ્યમથી, નથી રોગી સદુદ્યમથી, ખરા ઉદ્યમથી શાન્તિ, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૪
ટળે છે દુઃખના વેગો, ખરેખર ધ્યાનના યત્ને, વધે છે જ્ઞાનની જ્યોતિ, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૫
જણાવું નહિ જણાવું તે, રહસ્યો ગૂઢ સમજતાં, જણાતા ગુપ્ત સિદ્ધાન્તો, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૬
અહાતી હાથમાં આણ, જીવન ભાવી કરો ઉત્તું, અમર આશા ફલે યત્ને, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૭
ઉદયનાં દ્વાર નિજહસ્તે, અમારે ખોલવાં નક્કી, જરા બેસી નથી રહેવું, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૮
કરૂં પરમાત્મતા લેવા, સકલ ઉદ્યમ ઘણા પ્રેમે, વિજયનાં વાઘ વાગે સહુ, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૨૯
ખિલવવી જ્ઞાનની જ્યોતિ, અમારી એ પ્રતિજ્ઞા છે, વધીશું પ્રેમ ઉત્સાહે, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૩૦
સકલ દોષોતણું ખીળે, દહીશું સદ્ગુણો લહીશું, પ્રતિક્ષણ સદ્ગુણો વધતા, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૩૧
સદાનું સુખ જેમાં છે, અમારા સાધ્યમાં તે છે, “બુદ્ધચરિત્ર” મૂલ્યો પ્રગટે, મહને નિશ્ચય થયો એવો.	૩૨

સં. ૧૯૬૭. પોશ વદી ૬ શુક. સુ. ભાઈદર. ૐ જ્ઞાન્તિ:

અમારા બન્ધુઓ સમજો.

કવોલિ.

અરે મેમાન દુનિયાના, કરી હયો ધર્મકાર્યોને, ખરૂં તે પારખી હયો ઝટ, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧
કરો નહિ બાળલગ્નોને, રીવાજો દુષ્ટ છોડી દો, નકામાં ખર્ચ નહિ કરવાં, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨
તજો સ્વચ્છંદતા ખોટી, કુલો નહિ લક્ષ્મીના બળથી, છકો નહિ કૂળના યોગે, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૩
હસો નહિ દુઃખીને દેખી, ગરીબોની દયા કરશો, વ્યસનમાં લક્ષ્મી નહિ ખર્ચો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૪
તજો ઉદ્ધતપણું સત્ત્વર, તજો આળસતણી દેવો, વખતને કિમ્મતી લેખી, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૫

(૪૧)

ગયો અવસર નહીં આવે, નકામી વાત છોડી દો,	
ઉપાયો શાન્તિના શોધો, અમારા બન્ધુઓ સમજો	૬
રહો નહિ કામના ^૧ પરવશ, લઘુતા ચિત્ત ધારી હ્યો,	
અભિનવજ્ઞાન મેળવવું, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૭
અરે ખોટી હડીલાઈ, તજો સત્વર લહો સુખડાં,	
ધરો ગંભીરતા મનમાં, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૮
કરો નહિ ઘાત જીવોની, પચાવી પાડશો નહીં ધન,	
કરોને દાન લક્ષ્મીનું, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૯
સમાવા ભૂખના ભડકા, યથાશક્તિ કરો દાનજ,	
જીવોની હાય નહિ લેશો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૦
રીંખાતા લોકને દેખી, દયાદષ્ટિ ધરી મનમાં,	
ભલું કરશો ભલું લેશો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૧
ભલું વાવો ભલું લણુશો, ભલા બદલે ભલું મળશે,	
ખરા ઉપકારથી મોટા, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૨
મળ્યો છે લહાવ લેવાને, ખરેખર દેહ માનવનો,	
સુધારી હ્યો ખરી વેળા, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૩
હસાહસને ધમાધમમાં, પશુવૃત્તિ સમા ચાળા,	
નથી આનન્દ ત્યાં સાચો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૪
ખરાં તત્ત્વો સમજવાને, કરો ઝટ યોગ્યતા સાચી,	
રહો નહિ જંગલી જેવા, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૫
મગજમાંહિ વિચારીને, વઢો વાણી ભલામાટે,	
બુરામાટે વઢો નહિ શબ્દ, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૬
પરીક્ષામાં ખરૂં સૂજે, સ્વીકારો તેહને ઝટપટ,	
દયાસાગર બનો જગમાં, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૭
ત્હને સુખડાં મ્હને સુખડાં, પડ્યાં દુઃખો નથી ગમતાં,	
ચહે સુખો જગત સઘળું, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૮
જગતને દુઃખ દેઈને, કરો જો યત્ન સુખ લેવા,	
નથી નિર્દોષ સુખ એતો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૧૯
જીવોના પ્રાણ ચૂસીને, ચહે જો સુખની આશા,	
ભળ્યું ત્યાં દૂધમાં ઝેરજ, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૦
હરી સર્વસ્વ જીવોનું, ચહે જો ઉચ્ચ પદવીઓ,	
ટકે નહિ મૂળવણુ વૃક્ષો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૧

(૪૨)

કદાપિ જન્મ આમાંહિ, ઉદય આવે નહીં પાપો, ભવાંતરમાં લહો દુઃખો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૨
સકલનો સાર ખેંચીને, ચહો જો ઉત્તતિ નિજની, લવણજલથી યથા તૃપ્તિ, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૩
કદાપિ વિષ નહીં મીઠું, ભલે ખાંઓ ખની ડાહ્યા, ચહો અન્યાય ધન એવું, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૪
કરો જે એકદું ઘરમાં, તમારા કૂળને માટે, સકલનો ભાગ છે તહેમાં, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૫
તમારી શક્તિયો માટે, જગતની સહાય લીધી છે, કર્તું દેવું ચુકાવી દો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૬
વપુ ખોખું રહ્યા તહેમાં, જીવનયાત્રા સુધારી દ્યો, કરોને સત્ય યાત્રાઓ, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૭
રસાયન ધર્મનું કરશે, પિવેને સામ્યતા અમૃત, તજો ચિન્તા ચિતા જેવી, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૮
ધરો સર્વત્ર ગુણ દૃષ્ટિ, તજો અવગુણની દૃષ્ટિ, ધરો વૃત્તિ ખનો તેવા, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૨૯
ઝહી દ્યો ગુપ્ત સિદ્ધાન્તો, અમર થાવા કરો શોધો, અનન્તિ આત્મશક્તિયો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૩૦
તમારી પાસ છે સઘળું, ઉઘાડી આંખ જુઓને, નિરાશાનું નથી સ્વપ્ન, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૩૧
પકડશે ઉત્તતિ ક્રમને, ધરી ઉત્સાહનું જીવન, “યુદ્ધચંદ્રિય” ધર્મ પોતાનો, અમારા બન્ધુઓ સમજો.	૩૨

શાન્તિઃ ૩ ભાઈદર પોશ વદી ૭ શનિ.

અમારા શિષ્ય તે નક્કી.

કવ્વાલિ.

થયા થાતા હૃદયમાંહિ, ગમેતેવા વિચારો સહુ, નિવેદે ભેદ નહીં રાખે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧
અમારા સુવિચારોની, કરે શ્રદ્ધા હૃદયમાંહિ, હૃદયનો પ્રેમ વધતો જ્યાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨
વિચારે ભિન્નતા નાવે, અહંવૃત્તિ નથી મનમાં, વધારે યોગ્યતા નિશ્ચિન, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૩

(૪૩)

જુદાઇ જ્યાં નથી સ્વાર્થે, કરે શિષ્યો નહીં જુદા, વિનયવૃત્તિ ઘણી મનમાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૪
અમારા દીલથી જુદું, ગમે તે કાર્ય નહિ કરતા, હૃદય પરખી ચલે જગમાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૫
પડે જો દુઃખના દરિયા, તથાપિ આણુ નહિ છંડે, કરે નહિ દ્રોહ સ્વપ્નામાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૬
જગત્ કુકુમ્ભ માનીને, જગત્ ઉદ્ધાર કરવાને, ઉપાયો ધર્મના કરતા, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૭
વિનય મૂકે ન પ્રાણુન્ટે, વિવેકે સર્વ આદરતા, ખરું મ્હારું હૃદય માન્યું, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૮
ગુરુ, ઈશ્વર સમા માની, કરે ભક્તિ ખરા દીલથી, કરે નિષ્કામથી સઘળું, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૯
કલા ઉપદેશ સિદ્ધાન્તો, વિચારી ચિત્તમાં ધરતા, તજે ઉદ્ધતપણું સઘળું, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૦
હૃદયમાંહિ ધરી સમતા, અનુભવ ધ્યાનનો કરતા, અખણડાનન્દને સાધે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૧
કરે અભ્યાસ શાસ્ત્રોનો, ગુરુ ગમની વહે ખૂબી, તજે વિકથા વિકલ્પોને, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૨
સરલતા ચિત્તમાં ધારે, રીંસાતા નહિ ક્ષમા છંડી, બૈલે ત્યાંથી ફરી ગણુતા, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૩
ખોલવવા સત્યલઘિધયો, રમણુતા શોધમાં નિશદિન, યથાશક્તિ ભલું કરતા, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૪
ધરે વ્યવહારને નિશ્ચય, ક્રિયાયોગી સ્વપરમાટે, ધરે અધ્યાત્મમાં નિષ્ઠા, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૫
કરે ઉપકારનાં કાર્યો, નથી કીર્તિતણી ઇચ્છા, સહે ઉપસર્ગ જે આવ્યા, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૬
દયા ગંગા, હૃદય ધારે, હૃદયમાં શાન્તિનો અન્દ્રજ, સુધાવાણી વહે નિત્યજ, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૭
કરે અપકારપર ઉપકાર, સમય જાણી કરે કાર્યો, નથી પાખણડની વૃત્તિ, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૮
કરે નહિ લોભની વૃત્તિ, ધરે જે આત્મની શ્રદ્ધા, પ્રમાદોથી રહે દૂરે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૧૯
ઉદાસી દૂર પરિહરતા, ઉદય આવ્યાં સહે કમોં, પ્રતિક્ષણુ ઉચ્ચતા મનની, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૦

(૪૪)

કરે નહિ અન્યતું ભૂંડું, ધરે સજ્જનતણી વૃત્તિ,	
કરે હઠવાદ નહિ ક્યારે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૧
યદિ ભાનું દિશા બદલે, મૂંઝે મર્યાદા જે ઉદધિ,	
તથાપિ આણુ નહિ ખણુડે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૨
તપાવ્યું રૂપ બદલે નહીં, વધે છે ઉલટી કાન્તિ,	
યથા સોનું તથા જે છે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૩
અપેક્ષાએ સકલ સમજે, રહે સંસારથી ન્યારા,	
ચઢે જે ઉન્નતિ ક્રમમાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૪
પડે જે પ્રાણુ તોપણ શું? કદી નહિ ધર્મને છડે,	
ભાગ્યવાથી કરે નહિ જે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૫
ઉપરથી સ્વાર્થના યોગે, બને જે શિષ્ય નહીં સાચા,	
ખરા પરમાર્થના રાગી, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૬
ભમે નહિ બ્રાન્તની પેઠે, યથા રહેણી તથા કહેણી,	
કરે ધાર્યું વિચારીને, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૭
ધરે મૈત્રી સકલ સાથે, ગુણાનુરાગ સર્વત્રજ,	
ધરે માધ્યસ્થતા મનમાં, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૮
જીવનનો ભોગ આપીને, કરે છે ધર્મની ચડતી.	
ફસે નહિ મોહના પાસે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૨૯
યથાશક્તિ ધરે સદ્ગુણ, તજે ભોગોતણી ઇચ્છા,	
ચલે સિદ્ધાન્ત અનુસારે, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૩૦
પ્રશસ્ય પ્રેમની મૂર્તિ, રહસ્યો સૂત્રનાં સમજે,	
ભજે સંવર તજે આશ્રવ, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૩૧
જિગરથી ચાકરી કરતો, પ્રભુશ્રદ્ધા વહે મનમાં,	
“બુદ્ધચિન્ધિ” બહુ ચિરંજીવો, અમારા શિષ્ય તે નક્કી.	૩૨
ભાઈદિર. પોશ વહી ૮ રવિવાર.	

અમારા જૈન બન્ધુઓ.

કબાલિ.

જિનેશ્વર ધર્મ-ધરનારા, સગાઈ સત્ય કરનારા,	
નથી ન્યારા ઘણા પ્યારા, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧
તમારી ઉન્નતિ કરવા, કરી ચાહોમ કુકાયોહું,	
બનો વિસ્તાર, આશયના, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨

(૪૫)

અમારું તે તમારું છે, તમારું તે અમારું છે, નથી ત્યાં ભેદ હું તું નો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૩
સ્વધર્મી સ્નેહચક્ષુમાં, છુપે નહિ તે છુપાવ્યાથી, ખડાં રોમાઝ દીઠાથી, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૪
તમારા સહુ ભલા માટે, અમારાથી યથાશક્તિ, ખરી સેવા બજવીશું, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૫
અતાવી ધર્મ સિદ્ધાન્તો, તમારી દષ્ટિ ખિલવશું, વધારો આપણો ધર્મજ, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૬
સ્ફુરાવી હયો ખરો જીવસો, તજો ને ભેદના ભડકા, સકલ જૈનો ગણો મહારા, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૭
લઇને તત્ત્વ કેળવણી, વધારો સમ્પન્નાં વૃક્ષો, ફળો આનન્દનાં મળશે, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૮
પરસ્પર સહાય દેવાનો, તમારો ધર્મ નહિ ભૂલો, પરસ્પર સંપીને રહેવું, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૯
જીવોને સમ્પ અન્યોનો, પરસ્પર ઐક્યતા કેવી, વધો તેથી સકળ પ્રેમે, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૦
કરોને યોગ્યતા સારી, પ્રભુના સદ્ગુણો લેવા, પરસ્પર આપવું સારું, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૧
કદી તાકો નહિ બુરું, પરસ્પરનું ધરી ઈર્ષ્યા, ભલું ઇચ્છો ભલું લેશો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૨
ખૂંટ્યાવણુ જ્ઞાનની દષ્ટિ, નથી દુર્જનપણું ટળતું, ટળેછે જ્ઞાનથી પાપો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૩
મળી જે જ્ઞાન ધનશક્તિ, મળી સત્તાતણી શક્તિ, કરો ઉપયોગ સારામાં, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૪
બનાવો અન્યને જૈનો, ભણાવી બોધ આપીને, ગમેતે થઇ શકે જૈનો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૫
ગમેતે ધર્મને પાળે, નથી ત્યાં જ્ઞાતિનો ઝઘડો, ગુણોથી જૈન થાતા સહુ, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૬
કરોડો પૂર્વમાં જૈનો, અધુના થઈ ગયા થોડા, બન્યું અજ્ઞાન આદિથી, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૭
ગમે તે વર્ણુના જૈનો, પ્રભુ મંહાવીરના ભાખ્યા, જીવો સિદ્ધાન્તમાં નામો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૮
નવું જીવન સ્ફુરાવી હયો, ગતિ આપો જીવન બળને, કરોને ધર્મનો ઉદ્ધાર, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૧૯

(૪૬)

પડેછે ભેદ અજ્ઞાને, ખરા જ્ઞાને પડે નહિ ભેદ,	
અપેક્ષા જૈન શાસનમાં, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૦
નયોની બહુ અપેક્ષાઓ, વિચારો તો નથી ઝઘડો,	
સમજશો તો સુખી થાશો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૧
મુનિ પાઠક સૂરિવર્યો, હતા પૂર્વે નથી તે હાલ,	
બનાવો પૂર્વના જેવા, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૨
પ્રભુ મહાવીરની વાણી, જગતમાં ખૂબ ફેલાવો,	
સમાવો ગચ્છના કલેશો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૩
લાખ્યું જે કર્મમાં થાશે, વિચારી યત્ન નહિ મૂકો,	
કરો ઉદ્યમ થશે ભાવી, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૪
સકલનું બળ કરી ભેગું, કરોને ધર્મની ચડતી,	
જુઓ જાપાનનું દૃષ્ટાન્ત, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૫
હજારો વિદ્યે વેડીને, વધો આગળ વિજય ભાવી,	
મળ્યું તે સર્વનું માનો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૬
તજીયો ક્ષુદ્ર કંકાસો, બનો ગંભીર મનવાળા,	
પરસ્પર માન જાળવવું, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૭
મુનિયોની કરો વૃદ્ધિ, બનાવો ઉચ્ચ શ્રમણીઓ,	
ગુરૂજો બનાવે બેશ, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૮
ગ્રહી દયો ધર્મ કેળવણી, બનો બહાદુર થઈ શૂરા,	
કર્ચો વણુ કાંઈ નથી થાતું, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૨૯
અમારા દીલની સ્ફુરણા, તમારીપાસ મૂકી સહુ,	
ઉઘાડો આંખ ભેઈ દયો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૩૦
અમારા શુભ સંકલ્પો, તમારા દીલમાં પ્રસરો,	
સમાવો તાપ-સંતાપો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૩૧
બજતું કાર્ય પોતાનું, અમારી શહેનશાહી એ,	
“બુદ્ધચન્દ્રિય” ધર્મને સાધો, અમારા જૈન બન્ધુઓ.	૩૨

ભાઈન્દર. પોશ વઢી ૯ સોમવાર.

સમાગમ સન્તનો થાશો.

કબાલિ.

જગચિન્તામણિ સન્તો, જગતની કામધેનુઓ,	
જગતનાં કલ્પવૃક્ષો એ, સમાગમ સન્તનો થાશો.	૧
મુજે નહિ સન્તવણુ સાચું, સમાવે તાપ મનના સહુ,	
કલિકાળે મહાદુર્લભ, સમાગમ સન્તનો થાશો.	૨

(૪૭)

થવાનું ઉચ્ચ સન્તોથી, અહો ત્યાં ભાગ સન્તોનો,	
હૃદયતલ્લે સ્મરણુયોગે, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૩
અમારી ઊંદગાનીમાં, અનુભવ એજ આબે છે,	
ટળે નહિ સન્તવણુ અજ્ઞાન, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૪
જગતમાંહિ થતું નહિ શું? સમાગમ સન્તનો મળતાં,	
પલકમાં ચિત્તનિર્મલતા, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૫
પ્રભુને પામવાનું ક્ષાર, ખરી એ મુક્તિ નિઃસરણી,	
જણાવે સત્ય પોતાનું, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૬
જગતના ચન્દ્ર ને ભાતુ, જગતના પહાડ ને નદીઓ,	
જગતના જલવિશે સન્તો, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૭
ખરેખર મુક્તિનું બાનું, હૃદયના દાકટરો સન્તો.	
હૃદય ધોવા અન્યા ધોખી, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૮
હૃદયચક્ષુ ખોલવનારા, દયાસિન્ધુ ઘણા સજ્જન,	
પુજવતા દ્વેષની હોળી, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૯
વિપત્તિનાં ચઢ્યાં વાદળ, હઠાવે વાયુવત્ જલદી,	
અતાવે ગુપ્ત તત્ત્વોને, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૦
ચઢ્યામાં સહાયતા દીધી, હજીપણુ સહાય લેવાની,	
કરે નિષ્કામથી કરણી, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૧
ઉદ્ધાસીને હઠાવેછે, તન્નવે દોષના ઢગલા,	
ઘડીમાં ફેરવી નાખે, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૨
અમારી આંખને પાંખો, અમારા હાથ ને ચરણો,	
અમારાં સન્ત છે ચર્ષમાં, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૩
હૃદયનું દેઈ દે સઘળું, અમારી યોગ્યતા દેખી,	
અમારું તીર્થ ગણવાનું, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૪
મળેછે વાતમાં આનન્દ, મળેછે દેખતાં આનન્દ,	
સુજેછે સત્ય રસ્તાઓ, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૫
સુખડે યુક્તિયો સવળી, હૃદયશઙ્કા ટળેછે સહુ,	
મળેછે ચિત્તના મેળા, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૬
વળાતો નહીં પ્રતિબદ્ધો, જગતમાં કોઈ વંસ્તુથી,	
મળ્યું તે સન્તનું દાનજ, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૭
અનાવે દુષ્ટને સજ્જન, ઘડે છે ચિત્તમાં ઘાટો,	
ચડાવે ઉન્નતિ ક્રમમાં, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૮
ઉદય આવે પુરાં કર્મો, રહે આધાર નહિ કોઈ,	
ગમે તેવી દશા થાતાં, સમાગમ સન્તનો થાશે.	૧૯

(૪૮)

- બુરું કરવા પ્રતિપક્ષી, કળાને કેળવે ભારી,
ગમે તે દુઃખ વેળામાં, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૦
- જગત સઘળું કરે વાહ! વાહ! ઉદય શાતાતણું ભારી,
જિગરથી તે સમે યાચું, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૧
- ચડું ઉપર ઘણું ઉંચું, ચડાવું ભવ્યજીવોને,
થવાનો ઉચ્ચ તેથી પણ, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૨
- ત્યજવે કર્મની બેડી, કરે જે મુક્તિના સન્મુખ,
બતાવે સદ્ગુણો સર્વે, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૩
- અમારે સન્તની યાત્રા, અમારે સન્તની છાયા,
દઈ દે રંગ પોતાનો, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૪
- નથી જ્યાં સ્વાર્થની આશા, પ્રતિક્ષણની^૧ નથી ઇચ્છા,
ખરુ વિશ્વાસનું સ્થાનક, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૫
- ખરા પ્રોફેસરો સન્તો, હૃદયમાં શહેનશાહી છે,
સુધારે દુર્જનોને પણ, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૬
- જગતનાં ઝાડ ઔષધિયો, સનાતન સુખના માટે,
નવું અર્પે જીવન નક્કી, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૭
- હૃદયનો વાયરો ઠંડો, હૃદય જેનું ઘણું ગંભીર,
પમાતો પાર નહિ ક્યારે, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૮
- પરીક્ષાની નથી પરવા, વિનયવણુ દીલ નહિ ખોલે,
પરીક્ષા જે કરે પળમાં, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૨૯
- અમારા ચિત્તની વાડી, અમારા ચિત્તની ગાડી,
અમારા ચિત્તની બાજી, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૩૦
- અમારા ચિત્તની ગમ્મત, અમારા દીલનું મિથાન્ન,
અમારા દીલના બન્ધુ, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૩૧
- હૃદય ઠંડું કરે બોધે, અમારા દીલના મેઘો,
અમારું દીલ એ માગે, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૩૨
- ઘડીમાં ધર્મ પરખાવે, જણાવે સત્ય સિદ્ધાન્તો,
“બુદ્ધચરિત્ર” બહુ ચિરંજીવો, સમાગમ સન્તનો થાશે. ૩૩
- પોશ વહી દ.

(૪૯)

મઠો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.

કવ્વાલિ.

વિપત્તિ આરણ્ય જગમાં, વિચારો દુષ્ટ જેના છે.	
બુદ્ધ કરવા વહે વૃત્તિ, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧
લકાવે ને લડે પોતે, બની ઇર્ષ્યાતણી મૂર્તિ,	
હૃદય ઝેરી સુધાવાણી, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૨
નિહાળી અન્યનું સાઝું, હૃદયમાંહિ બળે ભારે,	
ભલામાં વિદ્વ નાખે છે, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૩
પ્રપચ્ચોનું બની મન્દિર, ફસાવે ફન્દમાં પાપે,	
ડરે નહિ દુઃખના ભયથી, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૪
કુટિલતા અંગચેષ્ટામાં, કુટિલતા વાણીમાં જુદી,	
કુટિલતા ચિત્તમાં ભારી, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૫
ધરીને કાકની વૃત્તિ, જગતના દોષને દેખે,	
અકેછે સર્વની આગળ, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૬
બને વિશ્વાસનો ઘાતી, કરે ઉપકારપર ભૂંડું,	
બુદ્ધ દેખી ખુશી થાવે, મળો નહિ સંગ દુર્જનનો.	૭
રહેછે સ્વાર્થમાં રાચી, ગળાં વિશ્વાસુનાં કાપે,	
ખરી વેળા ખસી જાવે, મળો નહિ સંગ દુર્જનનો.	૮
બની પોતાતણો કપટે, હૃદયની વાત સહુ જાણે,	
પછે ઉન્ધુ કરે જલદી, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૯
ઉપરથી બહાલ દેખારે, ઠસાવે વાત પોતાની,	
વખત આવે વિનાશે સહુ, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૦
બને ને મિત્રપણુ ભૂંડો, બને ને સાથી પણ ભૂંડો,	
બને ને સાધુપણુ ભૂંડો, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૧
બને ને ભક્તપણુ ભૂંડો, બને ને શિષ્ય પણ ભૂંડો,	
બને ને ઉચ્ચપણુ ભૂંડો, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૨
કરે ને ખ્યારપણુ ભીતિ, કરે ને વાતપણુ ભીતિ,	
રચેછે દાવપેચો બહુ, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૩
કરે શું તે કળાતું નહીં, હસે શું? તે કળાતું નહીં,	
રહે શું? તે કળાતું નહીં, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૪
જુએ શું? તે કળાતું નહીં, સુણે શું? તે કળાતું નહીં,	
ભણે શું? તે કળાતું નહીં, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૫
વદી બોલો ફરી જાવે, બને છે શત્રુનો બન્ધુ,	
ઉતારે દુઃખખાડામાં, મળો નહિ સજ્જ દુર્જનનો.	૧૬

૭

(૫૦)

ગણે ઉપકાર નહિ કયારે, વળગતો ભૂતની પેઠે, નથી પ્રીતિ નથી ભીતિ, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૧૭
અરે જ્યાં જાય ત્યાં ખટપટ, ગમે નહિ કલેશવણુ પીજું, જરા નહિ લાજ દુનિયાની, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૧૮
વિનયનકલ કરે સ્વાર્થે, ઘડીમાં આંખ દેખાડે, નથી વિશ્વાસનો છાંટે, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૧૯
કરે સ્તુતિ, હૃદય કાતી, પ્રતિપક્ષી થઈ હસતો, ભજવતો ખેલ, ફાંસીનો, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૦
કરે છે ઢોંગ અન્તરથી, મળીને દાવ ઝટવાળે, અરે લેતો ઘણા સોગત, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૧
ચઢેલાને પુનઃ પાડે, ચઢાવ્યો તેહને પાડે, કરે જ્યાં ખાય ત્યાં ઘોરજ, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો,	૨૨
કરે વિવાહની વરશી, પ્રતિજ્ઞાઓ ગળી જાવે, રહે ત્યાં ભય રહે સહુને, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૩
મૂતરતો શ્વાનવત્ ઈષ્ટે, થતો સામો ધરી ધીરજ, પજવતો સન્ત લોકોને, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૪
ઘણા ખવરાવતો ખત્તા, કરેછે સક્ક નીચોનો, હરામી હાડકાં ધારે, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૫
ધરે અન્યાયની દષ્ટિ, હઠીલાઈ નહિ મૂકે, મનોવૃત્તિ કરે ક્ષણમાં, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૬
બગાડે જંપ વળવાનો, ^૧ ભલાઈનું નથી સ્વમું, નથી આત્માર્થનું સાધ્યજ, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૭
કરે શિક્ષા સુધરતો નહિ, ઈવનની દોરિયો કાપે, જરા નહિ ચક્ષુમાં સ્નેહ જ, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૮
ધવળ શેઠે કર્યું કાળું, કપટ કીધું મર્યો પોતે, યથાદષ્ટિ કરે કાર્યો, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૨૯
જગત્માં કણ્ટક વૃક્ષો, જગત્માં ઝેરનાં વૃક્ષો, જગત્માં પ્લેગના જન્તુ, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૩૦
નિકન્દન શાન્તિનું કરતો, ચઢાવે આળ સન્તોને, જણાવે નિજનિદોષી, મળો નહિ સક્ક દુર્જનનો.	૩૧
અરે ઓ વિદ્વસન્તોષી, સુધરતા સન્તલોકોથી, “ બુદ્ધચરિત્ર ” સદ્ગુરુ સંગત, મળોને સક્ક સન્તોનો.	૩૨

સુ. ભાઈદિર. પોશ વદી ૧૦ મંગળવાર.

૧ આ સ્થાને ‘સમય’ અધ્યાહાર છે.

(૫૧)

“અમારું કાર્ય કરવાનું.”

કવ્વાલિ.

પ્રસંગે ધ્યાનમાં રહેતું, પ્રસંગે ધર્મઉપદેશો.	
ધરી વ્યવહારને નિશ્ચય, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧
અમારા સાધ્યમાં લક્ષ્ય જ, ગમે તે કાર્ય પણ કરતાં,	
ગમે તેવી ઉપાધિમાં, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૨
અભિપ્રાયો ગમે તેવા, જગત્ આંધો નથી પરવા,	
ગમે તેવા વદો બોલો, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૩
અનેકાન્તે કથન કરતું, નયોની બહુ અપેક્ષાથી,	
સમજશે વીરના ભક્તો, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૪
ઘણા ગંભીર ઉદ્દેશો, ઘણા જ્યાં યોગ્યતા ભેદો,	
ભણી વીતરાગનાં સૂત્રો, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૫
હૃદયના ઉપરી જિનવર, હૃદયના ભાવ બહુ ગંભીર,	
ઘણા આશય વિચારીને, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૬
કરીને નિર્મલી દષ્ટિ, નિહાળું સત્ય, નયવાદે,	
અમલમાં મૂકીને તે તે, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૭
વિચારે ભેદ જીવોમાં, ક્ષયોપશમે બને એવું,	
નયોની ભિન્ન દષ્ટિથી, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૮
રહું સિદ્ધત્વ સત્તાએ, પ્રગટ કરશું પ્રયત્નોથી,	
રહીને સન્તના ચરણે, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૯
યતાં જે દીલમાં ફદો, હકાવીશું ઉપાયોથી,	
ધરી પરમાર્થનો દાવો, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૦
ધરીને આત્મની શ્રદ્ધા, રહીશું આત્મ ઉપયોગે,	
ધરી પરમાત્મમાં પ્રીતિ, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૧
ચિદાત્માને જગાવીને, થઇશું યોગના યોગી,	
તજ મિથ્યાવની ભ્રમણા, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૨
અસંખ્યાત પ્રદેશોમાં, ધરી ઉપયોગની દષ્ટિ,	
સહજ આનન્દસિદ્ધિતું, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૩
સહજ ચૈતન્યની શક્તિ, અનન્તિ આત્મમાં સમજો.	
નિમિત્તોને ધરી સાચાં, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૪
કહ્યા મુક્તિતણા યોગો, અસંખ્યાતા જિનેન્દ્રોએ,	
પ્રવર્તે મુખ્ય તેમાં ત્રણ, અમારું કાર્ય કરવાનું.	૧૫

(૫૨)

ગમે તે યોગથી મુક્તિ, કદાચહનો નથી દાવો, નથી સમકિતીને આચહ, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૧૬
ખુલે સમ્યકત્વની દષ્ટિ, જણાતું સહુ અપેક્ષાએ પરિણમતું સકલ સમ્યક, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૧૭
રહીને દીલથી ન્યારા, ઉપરથી બાહ્યનાં કૃત્યો, ધરી સ્યાદ્વાદ મુદ્રાને, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૧૮
સકલ સ્યાદ્વાદમુદ્રાએ, ખરાં અંકિત છે તત્ત્વો, વિવેકે સત્ય જાણીને, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૧૯
સકલ સિદ્ધાન્તની કુંચી, ખરી સ્યાદ્વાદની દષ્ટિ, પરમ ઋદ્ધિ, પરખવાનું, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૦
પરીક્ષાની કસોટીમાં, ખરૂં સુવર્ણનું દેખાન્ત, તથા પોતે બની સત્વર, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૧
ક્રિયા ને જ્ઞાન એ નયથી, કરીશું ધર્મ જાણીશું. સહજ રત્નત્રયીવાળું, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૨
સકલ સિદ્ધાન્ત તત્ત્વોનાં, રહસ્યો શુભ સમજી શું, સકલ પર્યાયની શુદ્ધિ, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૩
કહ્યા જે ભેદ ઉપશમના, ક્ષયોપશમે કહ્યા ભેદો, સકલ ક્ષાયિકની પ્રાપ્તિ, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૪
મહન્તો સહાયને આપે, ઘણી ઉપકારને ખ્યારો, ઘણી ઉપકાર સન્તોનો, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૫
દયા લાવી ઘણી મહારી, મહન્તોએ ભલું કીધું, મહન્તોને પગે લાગી, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૬
પ્રતિકૂલ સંગના લીધે, રમાયું દોષ વૃન્દોમાં, લઇને માર્ગે, પોતાનો, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૭
ઘણા દોષો હજી પ્રગટે, ખરેખર કર્મ એ છે દોષ, વિદારી કર્મની શ્રેણિ, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૮
નથી એ કર્મપર દ્વેષ જ, નથી એ કર્મ પર રાગજ. નથી એ રાગમાં રૂચિ, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૨૯
પ્રશસ્યે વાપરી એને, તજીશું અપ્રશસ્યોતે, નિરસરણી એ પ્રથમ આવે, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૩૦
જિનાગમ જ્ઞાનને ધારી, પ્રભુના સદ્ગુણો ગાઈ, ચુરવરની લઈ આશી, અમારૂં કાર્ય કરવાનું.	૩૧

(૫૩)

અનુભવને વધારીને, કરીને પૂર્ણતા તેની,
બુદ્ધચિન્ધિ ધર્મ ઉપયોગે, અમારૂં કાર્ય કરવાનું. ૩૨

મુ. વસઈ સ્ટેશન, પોશ વદી ૧૧ ગુરવાર ૧૯૬૭.

“મલો જો હું મલી દુનિયા.”

કવ્વાલિ.

અનુકૂલ કે પ્રતિકૂલ જે, મનોવૃત્તિ અનુસારે,
યથા દષ્ટિ તથા ભાસે, ભલો ને હું ભલી દુનિયા ૧
સુખીને સુખની દષ્ટિ, દુઃખીને દુઃખની દષ્ટિ,
શુભાશુભ દષ્ટિ જેવું સહુ, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૨
ફલે છે સર્વ પરિણામે, અમારી દષ્ટિ ફલ તેવું,
નથી ત્યાં અન્યનો દાવો, ભલો ને હું ભલી દુનિયા ૩
અમારી શુભ દષ્ટિથી, કરાતું સર્વનું સારું.
નિમિત્તો, કર્મ અનુસારે, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૪
ઉદય આવે કર્યાં કર્યો, નથી ત્યાં દોષ અન્યોનો,
નથી કોઈ તત્ત્વથી શત્રુ, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૫
બુદ્ધિ વૃત્તિથી ધૂરા, જગતમાં અન્ય ભાસે છે,
નથી તો ભાસતું નહિ કંઈ, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૬
ભલા થાતાં ભલું લાગે, જગતમાં સર્વ જીવોનું,
અમારા સાધ્યમાં એવું, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૭
સકલ સિદ્ધાન્તની કુંચી, ભલું કરતાં ભલું થાશે,
બુદ્ધચિન્ધિ ધર્મ ચેતનનો, ભલો ને હું ભલી દુનિયા. ૮

મુ. વસઈ સ્ટેશન, પોશ વદી. ૧૧ ગુરવાર.

“ સતાવો નહિ હવે મુજને. ”

કવ્વાલિ.

યથાશક્તિ ભલું ક્રીધું, યથા વિદ્વાન કહેવાતા,
મુજે તે સહુ કરી લેને, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧

૧ કોઈ વિદ્વાન પોતાના વિદ્યાર્થી, શિષ્ય, પુત્ર વા મિત્રને અમુક સંયોગો વચ્ચે
ઉપદેશ આપતો હોય એવા રૂપમાં આ કાવ્ય રચાયું જણાય છે.

(૫૪)

- અરે મનમાં ધરો નહિ કલેશ, નથી કંઈ આપવું લેવું.
બુરી મોટાઈની ભ્રમણા, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૨
- અમારી પાસ રહેતાં પણ, થયો નહિ સંગતિ લાભ જ,
યથાદૃષ્ટિ તથા લેતા, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૩
- તમારા ઇષ્ટના માટે, ઉપાયો જે રચ્યા મનમાં,
કરો ધાર્યું હવે પોતે, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૪
- ધરી સ્વચ્છંદતા મનમાં, અરે માનો નહિ મહાઈ,
હજી પણ માનશો મનમાં, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૫
- રચો ઇર્ષ્યાથકી કપટો, લથડશો દુઃખ ખાડામાં,
ઘણા ખત્તા પડ્યા પડશે, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૬
- બળવી ફરજ મેં મહારી, હવે તો જોઈને ચાલો,
નથી સમતા વિના સુખડાં, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૭
- ભણાવ્યાં શાબ્દશાસ્ત્રોને, નથી એ વાદના માટે.
થતી નહિ કલેશથી શાન્તિ, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૮
- જગત્ આગળ થઈ ડાહ્યા, કરોછો વાત બહુ ડાહી,
કરો કહેણી તથા રહેણી, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૯
- કરીને ભાષણો લાંબાં, રિજવતા લોકને ભારી,
થતી કરણી, હૃદયમાં શું? સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૦
- તમારી દૃષ્ટિ અનુસારે, અમારો બોધ સમજો છે,
અમારો વાંક નહિ તેમાં, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૧
- ખડું કહેતાં રિસાતા બહુ, ગણો નહિ ભૂલ પોતાની,
ગ્રહેલો પક્ષ તાણીને, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૨
- થઈ ઉદ્ધત થતા સામા, અભિમાની થઈ વદતા,
નથી એ ઉચ્ચતું લક્ષણ, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૩
- વધી શક્તિ થયું તો શું? ઉપરતું જ્ઞાન ક્યાં સુધી,
ઉપેક્ષા સ્વાર્થે સરતાં છે, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૪
- અમે પામી ગયા સઘળું, નથી લેવું હવે બાકી,
ધરી મિથ્યા અહંતાને, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૫
- અમારી પાસ બેસીને, અનુભવજ્ઞાન ના લીધું,
કરો વિકૃત્યા ધરો નહિ સાર, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૬
- ચલાવી લેઈશું પોતે, તમારા ચિત્તમાં નક્કી.
સુજે છે બુદ્ધિ અનુસારે, સતાવો નહિ હવે મુજને. ૧૭
- યથાબુદ્ધિ અનુસારે, કરે વ્યાપાર સહુ જીવો,
ઉપર ચઢવા ક્યો ઉપદેશ, સતાવો નહિ હવે મુજને ૧૮

(૫૫)

ઘડીમાં ભાવ લાવીને, હૃદયથી માફ માગો છો,	
તથા અવળા પુનઃ ક્ષણુમાં, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૧૯
તમારા ચિત્તમાં ઇચ્છા, પ્રગટતી તે નથી છાની.	
વિવેકે તે વિચારી હયો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૦
અરે ઇચ્છાથકી વિરુદ્ધ, કહું તે નહિ ગમે મનમાં,	
ખરું સમજી ખરું લેશો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૧
અમારા પ્રેમની ખાત્રી, તમારા પ્રેમને પૂછો,	
છુપાવી નહિ છુપે પ્રીતિ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૨
અસર કરતો ખરો પ્રેમ જ, અમારા ચિત્તમાં નક્કી,	
બદલતો રંગ નહિ ક્યારે, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૩
ઉગ્યો તે સૂર્ય નહિ છૂપે, ચઢે વાદળ ઘણું તો પણ,	
પડેછે ભાસ ચક્ષુમાં, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૪
ઉપરથી પ્રેમ ધારીને, કરીને પ્રેમના ચાળા,	
અમારું તત્ત્વ લેશો શું? સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૫
તમારો પ્રેમ જેનાપર, અમારાપર નથી તેવો,	
હૃદય સાક્ષી ભરે છે ત્યાં, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૬
તમારી યોગ્યતા જેવી, અહોછો તત્ત્વને તેવું,	
અમારો વાંક શો તેમાં, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૭
ઉપરથી સ્વાર્થના યોગે, વિનય ભક્તિ જણાવાને,	
કરો તેવું લહો તેવું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૨૮
તમારા પ્રેમીની વાણી, પ્રતીતિ જ્યાં ગણો જેવી,	
નથી તેવી અમારાપર, સતાવો નહીં હવે મુજને.	૨૯
સલાહો પ્રેમીની જેવી, હૃદયમાં પૂર્ણ વિશ્વાસે,	
ધરો તેવી અહો નહીં મુજ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૦
ઉપરથી બોલતું મીઠું, નથી તેવું બતાવાતું,	
સમય આવે થતા જુદા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૧
તમારા દીક્ષની દોલત, ગણો છો અન્યને જેવી,	
નથી તેવા ગણાવાતું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૨
મળે સંયોગ જેવા જ્યાં, તથા તેવા થઈ જતા,	
મળી ભેગા થતા જુદા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૩
તમારા ચિત્તમાં ઉઠતું, ગણો તેવું ઔજાઓતું,	
કરોછો ચિત્તમાં આવ્યું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૪
ધરી સહેલાઈને મનમાં, ગમે ત્યાં જાવોને આવો,	
તમારા ચિત્તમાં નહીં હું, સતાવો નહિ હવે મુજને,	૩૫

(૫૬)

જગત વ્યવહાર સાચવવા, ઉપરથી સાચવો કિંચિત્,	
હૃદય તો અન્યતું કીધું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૬
સરે નહીં કાર્ય પોતાનું, તદા દિલગીર બહુ થાતા,	
છુપાવો ભેદ અન્તરનો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૭
જગતની દૃષ્ટિએ દેખો, મહને જેવો નહીં હું તે,	
ખરેખર ભૂલ ખાવો છો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૮
ખરો વિશ્વાસ અન્તરનો, અમારા દીલમાં પ્રગટે,	
નથી સોગંદ ખાવાના, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૩૯
સલાહો શાન્તિથી આપી, સ્વભાવો ઓળખીને મહેં	
અન્યું વિરૂદ્ધ તે ખમશો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૦
અમારી ફરજ એ નક્કી, ગમે તેવા પ્રસંગોમાં,	
ભણુ કરવું તમારું સહુ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૧
હૃદયના ઉભરાઓ સહુ, થતા સહુ શ્રેયના માટે,	
જરા નહિ સ્વાર્થની છાયા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૨
બુઝું કરવું નથી ક્યારે, નથી નિન્દાતણી વૃત્તિ,	
ભણું થાએ તમારું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૩
બનો જ્ઞાની બનો ધ્યાની, મુધારો વૃત્તિનો કરજો,	
વિચારી સર્વ આદરજો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૪
તમારી શાન્તિને માટે, ફળો ધચ્છા અમારી સહુ,	
તજવો દોષના ઢગલા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૫
મહને કીધું વિચારો તો, તમો તે વૃત્તિના ચોગ્ય જ,	
નથી ત્યાં દાવ અન્યોનો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૬
પડે જો ચિત્તમાં શકુ, અહો આ સર્વ વાંચીને.	
ચશ્ચ વૃત્તિ તથા તેવા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૭
સકલ વાંચી સમજતા નહિ, નથી ત્યાં ચોગ્યતા તેવી,	
અગર અજ્ઞાન ત્યાં હેતુ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૮
ખરી વેળા રહો આઘા, સમયને ઓળખો નહિ કંઈ,	
જણાવો હેતુઓ જુદા, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૪૯
વિનયની કરણીઓ સઘળી, જીગરથી જાણતા પ્રેમી,	
વિના બોધે થતી એ સહુ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૦
મનાવાને કહું નહિ આ, મનાવાનું ગયું સ્વપ્ન,	
ખડું નિઃસ્વાર્થથી કહેવું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૧
હૃદયના પ્રેમવણુ કંઈ, કરી નહિ કોઈ હિતશિક્ષા,	
ગણો પ્રેમી કરો તેવું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૨

(૫૭)

સકળની ઉન્નતિ કરવા, ધરો ને જ્ઞાનનું ભૂષણ, બતાવ્યો માર્ગ પકડી દ્યો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૩
અરે તહારા ઉપર પ્રીતિ, અમારી નિત્ય રહેવાની, હૃદયમાં માનશો નક્કી, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૪
મળે પ્રીતિ ગયે પ્રીતિ, ગુણાનુરાગથી વધતી, સદા સદ્ગુણને જોશું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૫
અમારા ધર્મ સ્નેહજનો, વધારો નિત્ય થાશો રે, ભલું થાશે અમારાથી, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૬
ઘણાં દુઃખો પડે તો પાણુ, વધો સદ્ગુણની દૃષ્ટિ, ભુલાશો નહીં ભલું કીધું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૭
ખરો સંબંધ બાંધીને, કદી નહિ દૂર થાવાનું, ધરી તેવી પ્રતિજ્ઞા મૂકું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૮
તનુથી દૂર પડતાં પાણુ, હૃદય તો પાસનું પાસે, મહન્તોને સ્વભાવે એ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૫૯
કરી પૂર્વે પ્રતિજ્ઞાઓ, સદા તે પાળવી નક્કી, તમારો ધર્મ ભૂલો નહીં, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૦
પડે જો તાપ સોનાને, કદી નહીં રંગને મૂકે, તમે તો ઉચ્ચ તેનાથી, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૧
તમારે સિદ્ધ થાવાનું, અમારે સિદ્ધ થાવાનું, પરસ્પર પંખીનો મેળો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૨
તમારે શાન્તિની ઇચ્છા, અમારે શાન્તિની ઇચ્છા, જરા નહીં ચિત્ત દુઃખવડું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૩
અરે સહવાસ જ્ઞાનીનો, પછીથી બોધને આપે, થતાં દૂરે જણાતું એ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૪
સતાવાને નથી જન્મ્યા, તમારો ધર્મ સન્તોનો, મહન્તોને અનુસરવું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૫
સતાવે દુર્જનો જગમાં, સતાવે નહીં કદી ધર્મી, દયાનો ધર્મ નહીં છંડો, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૬
પ્રસરશો ભાનુની પેઢે, તમારી કીર્તિ સર્વત્રજ, ખરી આશીઃ અમારી એ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૭
અમારા પ્રેમની ખાત્રી, તમારા પ્રેમને પૂછો, પરસ્પર પ્રેમ છે સાક્ષી, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૮
અમારાથી નથી ન્યારા, અમારા આત્મવત્ પ્યારા, ખરેખર માનીને એવું, સતાવો નહિ હવે મુજને.	૬૯

(૫૮)

નકામા શોખને છોડી, સજી હયો સાધ્ય પોતાનું,	૭૦
ઘટાટોપે વળે નહિ કાંઈ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
તમારા સ્વાર્થની ખાતર, જણાવો કાર્ય પોતાનાં,	૭૧
અમારી શાન્તિ લેવાને, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
લહે કો પાર ઉદધિનો, વિચારોનાં વમળ ઝાઝાં,	૭૨
કર્યાંથી પાર નહીં આવે, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
સદા ઉપકાર માનુંછું, કર્યું કીધું તમોએ જે,	૭૩
ધરો ઉપકારની દષ્ટિ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
પરિપૂર્ણ થવાનું છે, અનુભવ સત્ય લેધને,	૭૪
અનુભવની ધરો દષ્ટિ, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
ધરી માધ્યસ્થતા દષ્ટિ, વિચારો તો સમજશો સહુ,	૭૫
ધરી હયો દિવ્ય ચશ્માંને, સતાવો નહિ હવે મુજને.	
ખરો પરમાર્થ જ્ઞાનીનો, પ્રસરશો સર્વ જીવોમાં,	૭૬
બુદ્ધચરિત્ર જ્ઞાન લેધને, સમજશો ને સુખી થાશો.	
સુ. વસઈ સ્ટેશન. સંવત ૧૯૬૭ ના પોશ વદી ૧૧.	

ફકીરોને ફિકર શાની ?

કબાલિ.

જગતના જડ પદાર્થોમાં, તબઈ સુખની આશા,	૧
નથી જે અન્ય તે મહારું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
કરો સ્તુતિ કરો નિન્દા, અમારું ત્યાં નથી કાંઈ.	૨
નથી થાતું નથી જાતું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
જગતને ખાઇ ગઈ ફિકર, ફોંકરની ફાકીઓ ભરવી,	૩
મહને ધંધો સદા તેનો, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
અમારા શિષ્ય વ્યવહારે, નથી નિશ્ચય થકી કોઈ,	૪
ઉપરના સર્વ નહિ મમતા, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
જગતમાં ધર્મ વ્યવહારે, ગણાતા ભક્તજન મહારા,	૫
નથી મહારું કદી કોઈ, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
જીવો સહુ શાન્તિના માટે, અને શિષ્યો અને ભક્તો,	૬
બ્રહે જો ધર્મ બહુ સાઈ, ફકીરોને ફિકર શાની ?	
ગણ્યું નહિ કીર્તિધન મહારું, પ્રતિષ્ઠા તે નહીં હું છું,	૭
અમારું કાર્ય અન્તરતું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	

(પટે)

સહજની શાન્તિના માટે, અનુભવ જ્ઞાન કરવાનું, મનાવાનું નથી મહારૂં, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૮
નથી લેવું નથી દેવું, ઉપાધિ વેદોશું આવી, ક્યાં તે કર્મ ભોગવવાં, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૯
સ્વયં આધાર ને આધેય, ધરીશું સદ્ગુણો સાચા, ઉપજતું સર્વ સદ્ભાવે, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૦
ગુરુના સ્વાર્થથી શિષ્યો, ઉપરથી સાચવે સઘળું, યથા દષ્ટિ લહે ફળને, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૧
બુરૂં સાફ શિષ્યોનું, ગણે મહારૂં થતી ચિન્તા, નથી મહારૂં ઓળખોનું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૨
અનુભવ એ અહો મનમાં, ગઈ આરોપની બ્રમણા, અમારૂં કાર્ય કરવાનું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૩
મહને જે બાહ્યદષ્ટિથી, ગણેછે લોક તે નહિ હું, અરૂંપી રૂપમાં નહિ હું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૪
ભલે નિન્દો અસૂયાથી, ભલે દો આળ મનફાવ્યાં, વદીને થાકશે અન્તે, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૫
કહો આચારથી બ્રહ્મ, તમારી દષ્ટિમાં નહિ હું, તમારી દષ્ટિ તે નહિ હું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૬
જગતમાં બાહ્યદષ્ટિથી, જુઓ અન્તે મળે નહિ કંઈ, અમોએ એજ નિર્ધાર્યું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૭
પ્રપચ્યોના તજ્યા ભેદો, સગાઓના તજ્યા મેળા, ઉપર નભ ને અધઃ પૃથ્વી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૮
સદા સન્તોષમાં રહેવું, પ્રભુનાં ગાન ગાવાનાં, નિસંગી નિત્ય રહેવાનું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૧૯
અધમતા પૂર્ણ તજવાની, સદા ઉપકારની કરણી, ઉપર ચઢવું ગુણો લેઈ, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૦
શિખવવું સર્વને સારૂં, રહું જ્યાં સત્ય તે મહારૂં, રુચે તો દેશના દેવી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૧
નથી નિજ દેશ કે પરદેશ, અમારા બાહ્ય દેશો નહીં, થયા સંસારથી અળગા, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૨
નથી ઉચ્ચાટ રળવાનો, નથી રોવું જગત્ સ્વપ્ને, નથી જાતિ નથી જ્ઞાતિ, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૩
રહસ્યો તત્ત્વનાં સમજી, કરાતી ચિત્તની સ્થિરતા, મનોવૃત્તિ બન્ધો ચેલો, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૪

(૬૦)

થઈને ધ્યાનમાં મસ્તાન, અલખનો દેશ દેખીશું,	
ગણી મહેં એ દિશા નક્કી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૫
નથી વ્યવહારના ઝઘડા, તજી આશા સગાંઓની,	
મનન, મહાવીર વાણીનું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૬
નથી દરકાર ખાવાની, નથી તકરાર દેવાની,	
નથી તકરાર પુસ્તકની, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૭
જરા લીધું ઘણું બાકી, હજી પણ તેહ લેવાનું,	
સ્વભાવે એ થશે ભાવી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૮
પ્રભુ મહાવીરનું શરણું, નથી પરવા જગતની કંઈ,	
અલખની મોજમાં રહેવું, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૨૯
ત્યજતી કર્મની રાશિ, દશા વૌતરાગતા સેવી,	
અમારું સાધ્ય એ નક્કી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૩૦
ધરી અષ્ટાંગ યોગોને, યથાશક્તિ કરીશું સહુ,	
વધીશું દોષ ટાળીને, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૩૧
સદા આનન્દમાં રહેવું, સહજ એ ધર્મ પોતાનો,	
“બુદ્ધચિંધ” સુખસાગરથી, ફકીરોને ફિકર શાની ?	૩૨
બીજી પોશ વઢી ૧૦ બુધવાર. વસઈ સ્ટેશન. સં. ૧૯૧૭.	

“ તમારા ચિત્તને પૂછો. ”

કવ્વાલિ.

મળો ત્યારે જાણાવો છો, વિનયની રીત બોલીને,	
શરમ છે આંખની જોતાં, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧
તમારા પુત્રપર પ્રીતિ, ગૃહિણીપર થતી પ્રીતિ,	
અરે છે કે નથી સુજપર, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨
કરો સંભાળ બહાલાંની, કરો સંભાળ પૈસાની,	
અરે શું તેવી છે સુજપર, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૩
તમારા મિત્રનેમાટે, યથાશક્તિ કરોછો સહુ,	
હૃદયના પ્રેમવણુ શું ? છે; તમારા ચિત્તને પૂછો.	૪
સગાંને સાચવો જેવાં, કરો તન ધનને અર્પણ,	
અધિકું શું ? કરો તેથી, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૫
ખરી આશીષ ઈચ્છોછો, ઉપરની ભક્તિના બાને,	
કરો નિષ્કામથી શું ? તે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૬

(૬૧)

રહસ્યો ગુપ્ત લેવાનો, સકલનો ભોગ દેવાનો,	
હજી પણ શું? થયું તેવું, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૭
ઉપરના પ્રેમના અટકે, મળે નહિ ઇષ્ટ વસ્તુઓ,	
સરે નહિ શીર્ષ સૌંધ્યાવણુ, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૮
ઉપરથી વહાલ ક્યાં સુધી, હૃદય આપે નહીં જલ્દી,	
પરીક્ષાની નથી પડ્યાત, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૯
હૃદયનું ગુપ્ત રાખીને, તમારી ભક્તિ શું લેશે?	
હૃદય જલધિ ઘણો ઊંડો, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૦
જિગરથી ભોગ આપ્યો શું? પ્રભુનો ધર્મ ફેલાવા,	
બરાબર લાભ લેતા નહીં, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૧
પ્રભુનો ધર્મ ફેલાવા, ક્યાં સંકટ સહ્યાં યોલો,	
કર્ત્યું શું આત્મના માટે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૨
જગતનાં સુખ ભોગવવા, ધરોછો સ્વાર્થને જેવો,	
સહજના સુખ માટે શું? તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૩
અસંખ્ય પ્રાણીઓ મરતા, ઘણા માનવ રડે દુઃખે,	
દયા લાવ્યા ઘણી ક્યારે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૪
પ્રભુનો ધર્મ જેવાને, હૃદય ચક્ષુ ખોલવવાને,	
કર્ત્યું શું ને કરોછો શું? તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૫
થશે સદ્ગુણ લેવાને, અનુયાયી ખરા મહારા,	
તદા તો ઉચ્ચ થાવાના, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૬
નથી સદ્ગુણ લેવાના, નથી દુર્ગુણ તજવાના,	
અનુયાયી બન્યા તો શું? તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૭
ક્ષણિક સુખોતણા મેળા, યદિ ઇચ્છો અમારાથી,	
અનુયાયી નથી સાચા, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૮
વિનય ભક્તિ કરુણા પ્રેમ, ખરી મહાવીરની શ્રદ્ધા,	
અભિનવ શું કર્યું જ્ઞાનજ, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૧૯
અહર્નિશ ધર્મનાં કૃત્યો, કરો શું? ટેક ધારીને,	
ગુણાનુરાગ સેવ્યો શું? તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૦
સહજ ધર્મો પ્રકટ કરવા, કયો નિર્ધાર શું? મનમાં,	
પ્રમાદોને તજ્યા કે નહીં, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૧
થઈ શૂરા કર્યું શું કાર્ય, જગતમાં ધર્મનું પ્રેમે,	
કરી નિઃસ્વાયતા ક્યારે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૨
મનુષ્યોને મદત કરવા, હૃદયની હાય હોલવવા,	
મળ્યામાંથી કર્યું શું દાન, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૩

(૬૨)

ઉપરથી કીર્તિનામાટે, કર્યાં તે કૃત્ય બેઠું હત્યો,	
કર્ત્યું શું મુક્તિના માટે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૪
જિનોનો ધર્મ ફેલાવા, ગુરુકૃલો ક્યાં સ્થાપ્યાં,	
જિગરથી ભાગ લીધો શો? તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૫
અમારો ધર્મ કહેવાનો, તમારો ધર્મ મુણવાનો,	
બ્રહ્મું શું સાંભળી નહીં, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૬
બનીને ધારના ખીલા, કયો નિશ્ચય પુનઃ છોડો,	
હૃદયની ભાવના કેવી, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૭
બને અજ્ઞાનથી ભક્તો, અમારો બોધ નહીં સમજે,	
અનુસરવા કરે શું? તે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૮
હૃદયનો ભેદ રાખીને, તમારા દોષ નહીં ઘોશો,	
કલાવણુ દોષ નહિ ટળશે, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૨૯
હજી પુરે નથી જાણ્યું, ઘણું બાકી રહ્યું જાણુ,	
અધુરાનો કયો નિશ્ચય, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૩૦
મનન કરશોજ વાંચીને, મનનથી બોધ મળતો બહુ,	
અધિકારી થયા કે નહીં, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૩૧
કરો તેનું હૃદય સાક્ષી, ખરું ખોટું હૃદય જાણુ,	
ગુરુ સેવાથકી જ્ઞાનજ, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૩૨
સ્વયં વાંચો સ્વયં શોધો, અનુભવ સદ્ગુરુ પાસે,	
બુદ્ધચિંતિ પૂર્ણ થાવાને, તમારા ચિત્તને પૂછો.	૩૩
પોશં વદી ૧૨ શુકવાર. મુ. વસર્ધ સ્ટેશન ધર્મશાળા. સં. ૧૯૬૭.	

પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.

કબાલિ.

ઉંઘંતા ઉંઘ ના આવે, થતા સ્વપ્નાવિષે પણુ તે,	
ખરી ધર્મોન્નતિ કરવા, -પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧
શુરાતન પૂર્વ જૈનોનું, ગયું ક્યાં આજ દેખી હત્યો,	
અસલ હાલત પુનઃ કરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨
અમત્કારો ઘણાપૂર્વે, કર્યા છે પૂર્વ મુનિયોએ,	
પુનઃ તેને પ્રગટ કરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૩
તતુ-મન લક્ષ્મીના ભોગે, બને આવક ઘણા શૂરા,	
અસલની દેશના દેવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૪

૧ ધારને છાણુ કહે છે તેમાં ખીલો ઘાલવામાં આવે છે પણુ છાણુમાં ખીલો હલાવ્યાથી હાલે છે. પૃથ્વીમાં ઘાલેલા ખીલાના પેઠે સ્થિર રહેતો નથી.

(૬૩)

દયાળુ દુનિયા કરવા, પ્રભુ મહાવીરની પેઠે, અનન્ત શક્તિ ખીલવવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૫
પ્રથમની શક્તિયો ક્યાં ગઈ, પુનઃ શોધો ઘણી કરવા, ઉઠતાં બેસતાં ફરતાં, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૬
ખરા શ્રદ્ધાળુ જીવોને, કરેછે દેવતા સહાયો, વધાવા જૈન શાસનને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૭
નવું જીવન પ્રેરાતું, પ્રશસ્તોત્સાહથી મનમાં, પ્રસરતા ભાનુ કિરણોવત, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૮
અધુના જૈન ધર્મિઓ, ઘણા દુઃખી થતા દીકા, કરુણાથી ભલું કરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૯
અમારું દીલ બહુ દાઝે, પડેલાં દુઃખ દેખીને, ખરી જૈનોત્તિ કરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૦
પ્રભુ મહાવીર શાસનવણુ, જરા નહિ ચિત્તમાં ગમતું, અમારો ધર્મ ફેલાવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૧
તમારી દૃષ્ટિ ખૂલે તો, બનો સહાયી અમારા ઝટ, અહોલું કાર્ય કરવામાં, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૨
વધે બે જ્ઞાનની શક્તિ, અમારા ધર્મ જૈનોમાં, ઉદય સત્વર બને યત્ને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૩
રહે નહિ દુઃખિયો જગમાં, સ્વધર્મી જે અન્યો મહારો, ગમે તે જીવનામાટે, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૪
કુટુંબી સહુ ગણી જીવો, જગતમાં જે રહ્યા જ્યાં ત્યાં, સકલને બોધ દેવાને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૫
અમારા ધર્મની દૃષ્ટિ, અહો સત્વર સકલ જીવો, અનુભવ સર્વને દેવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૬
અમારા બોલના રાગી, બનો તો ધર્મ ઉદ્ધરશો, ભણાવાને ખરું જ્ઞાનજ, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૭
અહો અધ્યાત્મ ઉપદેશે, સમેછે પન્થના ઝઘડા, ક્રિયા ને જ્ઞાન ફેલાવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૮
ખૂલે સ્યાદ્વાદની દૃષ્ટિ, જીવોને તો નથી ઝઘડો. સકલને દૃષ્ટિ, એ દેવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૧૯
બ્રહ્માવણુ જ્ઞાનની શક્તિ, નિયમસર કામ નહિ થાવે, ઠસાવા એમ જીવોમાં, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૦
રહસ્યો યોગનાં સાચાં, સમાધિ જ્ઞાનથી પ્રગટે, સમાધિ જ્ઞાન ખીલવવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૧

(૬૪)

જમાનાને અનુસરતાં, ગુરુકૃપા સ્થપાવાને,	
હિપાયો સહુ બતાવાને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૨
પ્રગટ કરવા મહાશૂરા, ઘણા ઉપદેશકો મુનિયો,	
ખરો રસ્તો જણાવાને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૩
ઘણા સ્યાદ્વાદના ગ્રન્થો, જગતમાં સર્વ ફેલાવા,	
અનેકોપાય કરવાને, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૪
બનાવા જ્ઞાનથી જૈનો, સુજે સાધન સકલને કહુ,	
પ્રભુનો ધર્મ પરખાવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૫
અમારા આત્મને લાગ્યાં, અનન્તાં કર્મ નિર્જરવા,	
ખરી રત્નત્રયી વરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૬
સુધારો સર્વ ધર્મોના, કરેછે મુખ્ય નેતાઓ,	
પ્રવર્ત્યા સર્વ ચળવળમાં, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૭
ખરાને પૂર્ણ ઉદ્ધારવા, સકલને ભાગ લેવાનો,	
ખરી દિશાતરફ જાવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૮
સકલની જાગૃતિ કરવા, ખરાં ભાષણ ખરા લેખો,	
યથાશક્તિ ભલું કરવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૨૯
કરીશું ને કરાવીશું, કરીશું સત્ય સંકલ્પો,	
અનંતાં સુખને દેવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૩૦
અમોને દેવતા સહાયો, કરેછે ધર્મ કાર્યોમાં,	
હૃદય થાશે હવે નઝી, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૩૧
વિચારોનાં હૃદયમાં ખીજ, ઉગેછે અંકુરો જ્યાં ત્યાં,	
“બુદ્ધચરિત્ર” મિષ્ટ ફલ લેવા, પ્રગટ થાતા વિચારો બહુ.	૩૨

મુ. વસઈ સ્ટેશન પોશ વદી ૧૨ શુક્રવાર, ૧૯૬૭.

હૃદય મારું ઘણું તલ્પે.

કન્વાલિ.

નિહાળું દુઃખી લોકોને, પીડાતા કર્મથી જગમાં,	
પડેલાં દુઃખ સંહરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તલ્પે.	૧
જગતમાં સર્વ જીવોની, ખરી ધર્મોન્નતિ કરવા,	
ભલું કરવા સદુપદેશે, હૃદય મહારૂં ઘણું તલ્પે.	૨
અરે ઓ પાપના ઉદયે, ગરીબી દીનતા ભૂખ્યા,	
ભલું કરવા જ ઉપદેશે, હૃદય મહારૂં ઘણું તલ્પે.	૩

(૬૫)

અરે અજ્ઞાનથી અન્ધા, ભટકતા રૌઝની પેઠે, ખરૂં વિજ્ઞાન દેવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૪
વિષય વાણી ઘણાજીવો, અન્યા છે મોહથી દુઃખી, સહજ સુખડાં બતાવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૫
ઘણી તૃણા ધરી જીવો, લડીને કલેશ બહુ કરતા, ખરી શાન્તિ બતાવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૬
ઘણા માનવ પશુ પેઠે, ભટકતા જ્ઞાન નહીં લેતા. પ્રભુનું જ્ઞાન દેવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૭
પ્રતિપક્ષી બની માનવ, કરેછે ઘાત અન્યોની, દયાળુઓ બનાવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૮
ઘણા વિશ્વાસઘાતીઓ, કપટથી અન્યને મારે, દયાનો બોધ દેવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૯
પશુ પંખી ઘણાં કાપે, બનીને માંસના ભોગી, દયાધર્મી બનાવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૦
કરે નિન્દા ચુરૂઓની, કરે નિન્દા મહુન્તોની, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૧
જીવોની હાય બહુ લેતા, કનડતા દુઃખ બહુ દેતા, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૨
ઘણાને દુઃખ દેઈને, હસેછે પાપ નહીં ગણતા, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૩
મદિરાપાનના મોજ, ધુમાડો વિત્તનો કરતા, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૪
કરે પાખંડનાં કૃત્યો, સતાવે સન્ત લોકોને, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૫
જગત્માં જૂઠું ઉપદેશ, ભમાવે બ્રાન્તિથી જીવો, ખરૂં સમ્યક્ત્વ દેવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૬
પ્રપંચો બહુ રચી સ્વાર્થે, કરે કુચુકિતની ચેષ્ટા, પ્રપંચીનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૭
ખરચતા લક્ષ્મી-ઉન્માર્ગે, મતિ કુંકે કુધર્મોની, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૮
જીવન ગાળે પશુ જેવું, કરે નહિ ધર્મની દરકાર, સદા તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૧૯
લડે ઝગડે દઈ ગાળો, અદેખાઈ કરે ભારી, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદ્દપે.	૨૦

(૬૬)

મહા મિથ્યાત્વમાં પાડે, મનુષ્યોને દઈ કુમતિ, અહો તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૧
અમારા ધર્મના શત્રુ, વિરોધી તત્ત્વ ઉપદેશે, ખરી દષ્ટિ ખોલવવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૨
અરે જે આવતા આડા, પ્રભુનાં ધર્મકૃત્યોમાં, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૩
રચીને સ્વાર્થની શૂળી, જીવોના પ્રાણુ જે લેતા, અરે તેનું ભલું કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૪
અધિકારી થઈ મોટા, પજવતા લાંચ ખાડુ લેતા, ખરો રસ્તો બતાવવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૫
દયાનાં તત્ત્વ ફેલવવા, જિગરથી ભોગ આપીને, દયા ઉપદેશ દેવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૬
પ્રભુ મહાવીરનાં તત્ત્વો, મનુષ્યોના ભલામાટે, અતિ વેગે જણાવવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૭
નિવૃત્તિ માર્ગના સન્મુખ, યથાશક્તિ જીવો કરવા, ખરો મોક્ષજ જણાવવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૮
જીવોનાં અશ્રુઓ લૂવા, અમારે દેશના દેવી, ખપાવા કર્મની રાશિ, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૨૯
પ્રવૃત્તિ માર્ગના કીડા, બનીને શાન્તિ નહિ લેતા, સહજ આનન્દ ઉપદેશે, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૩૦
અનન્તાં કર્મ નિર્જરવા, અખણડાનન્દ લેવાને, થતી ચિન્તા સમાવાને, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૩૧
સહજ ધર્મો પ્રગટ કરવા, સમાધિધ્યાનમાં રહેવા, “યુદ્ધચન્દ્રિધ” ઉન્નતિ કરવા, હૃદય મહારૂં ઘણું તદપે.	૩૨

સં. ૧૯૬૭—પોશ વદી ૧૩ શનિવાર—સુકામ-વસઈ સ્ટેશન ધર્મશાળા.

બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.

જિનેન્દ્રોનું કહું સમજો, જિનેન્દ્રોની ગતિ પકડો, પરસ્પર સહાય આપીને, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧
તજો આજસ ગ્રહો ઉદય, ગણો જૈનો સકલ મહારા, ઉઘાડી જ્ઞાનની આંખો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો,	૨

(૬૭)

ધરો નિઃસ્વાર્થતા મનમાં, રંગોરગમાં ધરો જીવસો,	
કરો તે સાથ આવે સહુ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૩
જિનેન્દ્રોની કરો ભક્તિ, અચળ શ્રદ્ધા ધરો મનમાં,	
સહાયો દેવતા કરશે, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૪
ગણો ને ધર્મની દોલત, રહ્યાં જે આગમે સઘળાં,	
ચઢો આગળ કરી સાહસ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૫
બને છે સર્વ ઉદ્યમથી, વિચારોમાં ઘણી શક્તિ,	
હજારો વિક્રમે જીતી, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૬
જિતે છે કર્મને જૈનો, રહે મહદાલ નહિ ક્યારે,	
ભણીને વીરનાં તત્ત્વો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૭
અમારી આંખ ને પાંખો, અમારા જૈન ધર્મીઓ,	
પ્રભુ મહાવીરના ભક્તો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૮
નકામાં ખર્ચ નહીં કરવાં, નઠારી રીતિયો ત્યાગો,	
ભણીને સર્વ વિદ્યાઓ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૯
ઉઘારો આંખ પોતાની, ઉદયના હેતુઓ સમજો,	
રહ્યા પાછળ થવું આગળ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૦
પ્રભુનાં તત્ત્વ સમજ્યાવણુ, ખરા જૈનો નથી બનતા,	
શુદ્ધગમ જ્ઞાન લેઈને, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૧
ધરો નીતિ હૃદયમાંહિ, યથા કહેણી તથા રહેણી,	
સ્કુરાવી આત્મબળ નક્કી, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૨
જણાવો સત્ય સિદ્ધાન્તો, જનોને ધર્મ ઉપદેશે,	
તજીને સાંકડી દૃષ્ટિ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૩
પ્રભુનો ધર્મ ફેલાવા, ગણો ને સર્વ પોતાનું,	
તજીને ટાયલાવેડા, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૪
ધરીને જન્મ જૈનોએ, પ્રભુનો ધર્મ ઉદ્ધરવો,	
ક્રિયા ને જ્ઞાન બે નયથી, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૫
હવે ચેતો સૂરિવચ્ચો, ઉપાધ્યાયો જ પત્ર્યાસો,	
મુનિવચ્ચો હવે ચેતો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૬
શુભંકર સાધ્વીઓ જાગો, વિદુષીઓ બનો જ્ઞાને,	
કુસમ્પોને તજ સઘળા, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૭
વિભાગો ત્રણ જૈનોના, પડ્યા છે કાલના યોગે,	
પરસ્પર સમ્પીને ચાલો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૮
સકલને જ્ઞાન કેળવણી, ખરેખર ધર્મની દેવા,	
બજાવો ફળ સાધુઓ, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૧૯

(૬૯)

પરસ્પર પ્રેમની દૃષ્ટિ, પરસ્પરનું ભલું કરવું, સહનતા ચિત્તમાં રાખી, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૨૦
ખરા જૈનો બની પોતે, બનાવા જૈન અન્યોને, જીવન હોમો ઉદય કરવા, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૨૧
સ્વપર કલ્યાણને માટે, જીવન હોમ્યું અમારું સહુ, ભરીને ચઢતીનાં પગલાં, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૨૨
અમારા દીલની સ્ફુરણા, પ્રગટશો સર્વ જૈનોમાં, અમારા ક્ષત્રિય પુત્રો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૨૩
અમારા પ્રેમનાં પાત્રો, અરે જાગો જીવો સાચું, 'બુદ્ધચન્દ્ર' સહાયમાં દેવો, બનો બહાદૂર સકલ જૈનો.	૨૪

વસઈ સ્ટેશન, ધર્મશાળા. સં. ૧૯૬૭ પોશ વદી અમાવાસ્યા.

“ અમારા દીલના ઉમરા. ”

હૃદય વિશ્રામ મેળાપી, મળે તો યોગ્યતા બુદ્ધે, રહે સમભાવમાં વૃત્તિ, તદાભાવિ સકલ સુદ્ધે.	૧
અમારો યોગ અન્તરનો, નથી ત્યાં વાદની ચર્ચા, સમજતા જ્ઞાનયોગીઓ, હૃદય વિજ્ઞાન વેત્તાઓ.	૨
વિકટ રસ્તો વિકટ ઝાડી, ઘણા વિક્ષેપ નડવાના, ઘણાં ત્યાં દુઃખ વેઠીને, લહેછે પાર યોગિયો.	૩
નથી વાતોતણાં ચટકાં, નથી ત્યાં બાલની ગમ્મત, અનુભવયોગ વિદ્યાના, અમારા યોગીઓ સમજે.	૪
અમારું જે સમજતા નહિ, જરા નહિ યોગ્યતા આવી, પ્રભુની યોગશાળાના, નથી વિદ્યાર્થિયો તે તે.	૫
બન્યા જે પૂર્ણ આધિકારી, પરીક્ષામાં ટકે પૂરા, અનુક્રમ જ્ઞાન દેવાનું, મળેલા યોગ તત્ત્વોનું.	૬
કર્ચાવણુ યોગ્યતા પૂરી, વળે નહીં પાસ રહેવાથી, મદારીના નથી ખેલો, યદિ માનો નહી તો શું?	૭
અધિકારી વિના દેતાં, ઘણી હાનિ નથી લાભજ, હૃદયની ઉચ્ચતા થાતાં, અનુક્રમ યોગ મળવાનો.	૮
અધિકારી થતાં જલદી, મળેછે વસ્તુ માગ્યાવળુ, કર્ચાથી યોગ્યતા પૂરી, ગમે ત્યાંથી મળે તે સહુ.	૯

(૬૯)

હૃદયની ઉચ્ચતા કરતાં, વિનય શ્રદ્ધા ગુણો લેઈ, મળે તે પાત્રમાં ઠરશે, અનુભવથી જાણુવું એ.	૧૦
અધિકારી મળે તહેને, વિચારી યોગ્ય દેવાતું, અમારું ચિત્ત પરખીને, ચલે તે શિષ્ય અધિકારી.	૧૧
અધિકારી પરખવાને, કસોટી દીલની કરતાં, અધિકારી મળે જે કોઈ, ખરો તે શિષ્ય ગણુવાનો.	૧૨
પરીક્ષાવણુ હૃદયદાતા, નથી એ યોગનો યોગી, અધિકારી લહે ખેંચી, રહ્યું જ્યાંથી અધુરું તે.	૧૩
ગૃહસ્થો દીક્ષિતો સર્વે, હૃદયની ઉચ્ચતાવણુ તો, પ્રવેશક ભક્ત ગણુવાના, હજી છે વાર દેવાની.	૧૪
હૃદયની યોગ્યતાવાળા, લહે છે યોગવિદ્યાઓ, યથા પચતું તથા દેવું, પગથીયાં યોગનાં ઝાઝાં.	૧૫
ટળે દુર્ગુણ વધે સદ્ગુણ, રહે છે સાધ્યમાં લક્ષ્યજ, ખુલે અજ્ઞાનના પડદા, જણાતી ગુપ્તવિદ્યાઓ.	૧૬
જણાતા ભેદના ભેદો, જણાતા ખેદના હેતુ, રહ્યા પાછળ જણાતા તે, ચઢ્યા આગળ જણાતા તે.	૧૭
સહાધ્યાથી જણાતા સહુ, સહજ આનન્દની ઝાંખી, અમારો યોગ અન્તરમાં, જણાતો દિવ્યજ્ઞાને તે.	૧૮
ઘટાટોપે વળે નહિ કંઈ, ક્રિયા જડતા ધર્મથી પણ, કથેલું પૂર્ણ વિશ્વાસે, હૃદયમાં ધારતાં વળશે.	૧૯
ઉપરથી હાજી હા કહેલું, હૃદય શ્રદ્ધાથકી ખાલી, અધિકારીતણાં ફાંફાં, પરખતા યોગીઓ ક્ષણુમાં.	૨૦
મરીને માલ લેવાનો, કર્યું અર્પણુ જીવન જેણે, નથી શંકા થશે સાહે, અમારું દીલ તેતું છે.	૨૧
અધુરા જ્ઞાનથી નિશ્ચય, કરે નહીં જ્ઞાની વર્તનમાં, કરે આજ્ઞાથકી કાર્યો, ખરી તે યોગ્યતા પાળે.	૨૨
ભમાવ્યો જે ભમે જલદી, નથી તે યોગ્ય અધિકારી, અધિકારી થશે પહેલા, પછે મળશે અધું ખાકી.	૨૩
તમારી દૃષ્ટિથી ભેઈ, અમારું શું પરખવાના, પરીક્ષાના પરીક્ષકની, ખરી અવધિ જિનેન્દ્રોમાં.	૨૪
તમારી યોગ્યતા જેવી, અમારે યોગ્ય તે દેવું, અધિકું ન્યૂન નહિ મળતું, જુઓ જ્યાં ત્યાં ખરું એ છે.	૨૫
પરિપૂર્ણ ટળ્યાવણુ તો, ખરેખર રાગને દ્વેષજ, નથી સર્વજની પદવી, આધિકારે મળે શક્તિ.	૨૬

(૭૦)

ગુણોની ચોખ્ખતા માટે, અધિકારી થવું હંચા,	
થયો નિશ્ચય નથી પગ્યાત, ઉપર ચઢવું ગુણો લેઈ.	૨૭
હૃદયશાળા અમારી એ, ભલે આવો રૂચે તો અહીં,	
અમારો યોગ સમજવી, અમારી સાથ લેઈશું.	૨૮
ઉપાધિથી રહી ન્યારા, અમારી પાસ ને રહેશો,	
ખરી નિશ્ચરતા અનુભવશો, અધિકારી થશો જલદી.	૨૯
અમારી પાસ આવીને, ઉપાધિ ને કરો મુજને,	
ઉપાધિ દુઃખમાં પડશો, કરો જેવું લહો તેવું.	૩૦
શિખામણ સંત આપે છે, ખરો વિશ્વાસ નહિ બેસે.	
અનુભવથી થતો વિશ્વાસ, ટળે ટાળ્યો નહીં ક્યારે.	૩૧
અનુભવની કસોટીમાં, સહજતું સર્વ રહેવાનું,	
“ બુદ્ધચિંધ ” સત્યનો ભાનુ, પ્રગટતાં તત્ત્વ પરખાયું.	૩૨
સં. ૧૯૬૭ બુધવાર. ૐ જ્ઞાન્તિઃ ૩ અગાસી. માહ શુદ્ધી ૨.	

“ અમારા ચિત્તમાં આવ્યું. ”

ખડું અધ્યાત્મનું જીવન, અમારું સાધ્ય નિશ્ચયથી,	
અમારા સાધ્યની દૃષ્ટિ, ખરો વ્યવહાર રાખીને.	૧
અનુભવજ્ઞાનવણુ દીક્ષા, ગુરૂ ગીતાર્થ નિશ્રાવણુ,	
ખરી દીક્ષા ગણાતી નહીં, ઠરે નહિ ચિત્ત અન્તરમાં.	૨
ગુરૂ અધ્યાત્મિની નિશ્રા, કરી દીક્ષા ઝહે જીવો,	
ગુરૂ આજ્ઞા હૃદય ધારે, અનુક્રમ ઉચ્ચતા પામે.	૩
અમારું સાધ્ય સાધીશું, ગમે ત્યાં વિચરી જાને,	
અનુભવ જ્ઞાનની જ્યોતિ, અમારો ધર્મ ચેતનનો.	૪
અનુભવની પ્રતીતિમાં, અમારા આત્મનો ધર્મજ,	
નકામી ધામધૂમોમાં, નથી આનન્દ પરખાતો.	૫
પડે છે ભેદ વ્યવહારે, નથી અધ્યાત્મમાં પડતો,	
વિવાદોનો શમે ઝઘડો, અમારા આત્મના ધર્મે.	૬
સહજ ચૈતન્યરૂપે હું, સકલનો સાક્ષિથી દ્રષ્ટા,	
સહજ આનન્દ તે હું છું, અરૂપી ધર્મનો ધારક.	૭
અશાતા શાતથી ન્યારો, અનુભવ શુદ્ધ નિશ્ચયથી,	
અમારા દીલમાં એવું, પડે તે સર્વ સહેવાનું.	૮

૧ શાતાવેદનીય.

(૭૧)

રોગોરગમાં વહી શ્રદ્ધા, જિનાગમ સત્ય તત્ત્વોની,	
અમારે વીરની પેઠે, ઘણા વિક્ષેપને સહેવા.	૯
પ્રથમથી માફ માગું છું, નહિ સમજાય તેની હું,	
નથી સર્વસ આ ભવમાં, ખરેખર હું અધુરો બહુ.	૧૦
અરે અમૃતતણો બિન્દુ, ઘણા રોગો હણે ક્ષણમાં,	
ધરી સન્તોષ કલિકાળે, મળ્યું તે જ્ઞાન સાચવવું.	૧૧
અપૂર્ણજ પૂર્ણતા પામે, પ્રયત્ને પૂર્ણતા સિદ્ધિ,	
પડ્યો રસ્તે, ગમે ત્યારે, થશે સિદ્ધિ નથી શકું.	૧૨
નથી વીંતરાગતા પૂરી, પ્રગટતો રાગ મનમાંહિ,	
સુરસ્તે વાપરીશું સહુ, યથાશક્તિ વિવેકે તે.	૧૩
નિસરણી મુક્તિની સાચી, અનુભવમાં વસી સમતા,	
અમારી એ ખરી દેવી, ઉપાસક હું થયો ત્હેનો.	૧૪
કરીશું ઉર્ધ્વ ચડવાની, ક્રિયાઓ યોગ્ય પોતાને,	
હૃદયના ભેદુઓ સાથે, ગમે તે યોગથી ચડવું.	૧૫
અમારાથી ચઢ્યા આગળ, મહત્તો દિવ્યદ્રષ્ટાઓ,	
અમારા સહાયકો સન્તો, ખરા પ્રેમે ચઢાવો ઉર્ધ્વ.	૧૬
અરે કદપાયલાં સુખો, પ્રકટ મનમોહવિભ્રમથી,	
નિરાશાનાજ નિઃશ્વાસા, જીવન હાર્યું ગણે તે તે.	૧૭
જણાવેછે ખરાં સુખડાં, અનુભવજ્ઞાન અમને તે,	
અમારી લાગી લય ત્યાં તો, ગમે નહિ દીલમાં બીજું.	૧૮
વિપાકો કર્મના ભારી, શરીરે સર્વ સહવાના,	
રહી અન્તરથકી ન્યારા, સહજ વિજ્ઞાનમાં રહેવું.	૧૯
પરમ સુખ પાસ છે નક્કી, મળે છે તત્ત્વદષ્ટિએ,	
થયાથી ચિત્ત નિર્મલતા, અખણુડાનન્દની લહેજત.	૨૦
ઉપાધિ ભે ગણું તો છે, ઉપાધિ નહીં ગણું તો નહીં,	
અગડવાનું નથી મ્હાડું, કરે ભે શત્રુતા કોઈ,	૨૧
થશે ખુશી અમારાપર, જગતના લોક તોપણ શું?	
તમારી ખુશીના મેમાન, થયા ભવમાં ઘણી વેળા.	૨૨
થશે નાખુશ તો પણ શું? સ્પૃહા નહિ આહની કિચ્છિત,	
અમારો ન્યાય આપોઆપ, તમે તો દેખનારાઓ.	૨૩
પડેલા દુઃખમાં ભાગો, તમે તો દુઃખ નહી લેશો,	
પડેલાં દુઃખ હરવામાં, અમારી શક્તિ વાપરવી.	૨૪
ભવાંભોધિ સ્વયં તરવો, અમારા આત્મબળ યોગે,	
ગમે ત્યારે ઉપાય જ એ, નથી અજ્ઞોતણો દાવો.	૨૫

(૭૨)

નિમિત્તો અન્ય અવલમ્બી, અમારા દેશમાં જનું,
 નથી ખપનું જગતનું રાજ્ય, અમારું રાજ્ય અન્તરનું. ૨૬
 સહજ સ્વતન્ત્ર થાવાને, પરાધીનતા બધી ત્યજવી.
 અલખ આનન્દમાં રહેવા, સહજની દૃષ્ટિમાં રહેવું. ૨૭
 અલખનો દેશ છે મહારો, અલખનું કુળ છે મહારૂં,
 અલખની જાતિ છે મહારી, અલખ એ ગામ છે મહારૂં. ૨૮
 અલખમાં જન્મ છે મહારો, અલખ વિશ્રામ છે મહારો,
 અલખ એ નામ છે મહારૂં, નથી ત્યાગી નથી ભોગી. ૨૯
 નથી વેદી નથી ખેદી, નથી જાતિ નથી ભાતિ,
 અલખ હું બ્રહ્મ છું નિશ્ચય, અલખમાં શુદ્ધ મસ્તાની. ૩૦
 અલખનો દેશ અલખનું સુખ, પ્રભુ મહાવીર આસાએ.
 કયો નિશ્ચય અમોએ એ, સરસ સ્વાદ્વાદદૃષ્ટિએ. ૩૧
 અભિસુખ આત્મના થાજે, અમારા પ્રેમીડા મનડા,
 “ બુદ્ધચન્દ્રિય ” આત્મ સૂર્યોદય, પ્રકટ વિજ્ઞાનનાં કિરણો. ૩૨
 સ. ૧૯૬૭ માહ શુદી ૫ શનિવાર, અગાસી. ૐ શાન્તિ: ૩

વિચારો પત્ર હે સાધો !

મળ્યો મુંબાઈથી પત્રજ, જિગરથી તું લખ્યું જે જે,
 વિચાર્યો સાર તહેનો મેં, બને તે સાક્ષીથી જાણું. ૧
 ગુણાનુરાગ દૃષ્ટિથી, વિચારે તો થશે શાન્તિ,
 ગુણો જોવા ગુણો લેવા, ખરી એ સાધુની વૃત્તિ. ૨
 પુનઃ પ્રગટ્યો તહેને જે રોગ, ખરેખર કર્મના ઉદયે,
 કરી વ્યવહારથી ઔષધ, થતું તે વેદ સમભાવે. ૩
 મરણુ તો સર્વના માથે, જીવન દોરી સુધારી લે,
 હજી છે હાથમાં કરવું, પછીથી ખૂબ પસ્તાઈશ. ૪
 મગજને કાચુમાં રાખી, વિચારી ઘોલજે ધીમું,
 પરમ્પર વૈરનું કારણ, પરિહર યાદ લાવીને. ૫
 કરીશ નહિ દ્વેષ જીવોપર, કરીશ નહિ રાગ જીવોપર,
 ખરી વીતરાગતા ધરવા, જીવન બાકી સુધારી લે. ૬
 કરી લે ધર્મની સેવા, તજી વિક્રયા ઉપાધિ સહુ,
 ખમાવી દયે સકલ જીવો, લઘુતા દીલમાં ધારી. ૭
 અહીં દીક્ષા ભલામાટે, અહીં તું પ્રેમથી સારી,
 ગુરૂ આસાવિના નહિ સુખ, ગમે ત્યાં જાઓ વા આવો. ૮

(૭૩)

તજીને ચિત્ત ચચ્ચલતા, હુવે તો ભાવ લાવીને, શરણુ વીંતરાગનું કરજે, પ્રમાદો શીઘ્ર પરિહરજે.	૬
શુરની આણુ ઉત્થાપી, ધરી સ્વચ્છન્દતા મનમાં, હૃદયના દોષ તે હરવા, ઉપાયો યોગ્ય આદરજે.	૧૦
જીવન ભાવી સુધરશે તુજ, શુર આસા વહન કરતાં, જિગરથી એ દઉં આશીઃ, હૃદયની શુદ્ધતા થાશે.	૧૧
રહીને પાસ એ કરજે, પડે જો દૂર તોપણુ એ, મળોને સક્ક સન્તોનો, સદા તુજને જણાવ્યું એ.	૧૨
બળવી ફજ નહિ મહારી, અમારી પાસમાં રહેતાં, ગણીને ભૂલ પોતાની, જિગરથી માફ માગી લે.	૧૩
શુર ને શિષ્ય વ્યવહારે, પ્રભુના પન્થમાં વહેતાં, સકલને ફજ સાચવવી, રહીને આત્મ ઉપયોગે.	૧૪
કયો ઉપકાર યાદીમાં, ધરીને ધર્મ આદરજે, અધિકારી થવા માટે, હૃદયની ઉચ્ચતા કરજે.	૧૫
જીવન આનન્દમય કરવા, શુર આસા સદા ધરવી, “બુદ્ધચિન્ધ” લેખને વાંચી, સમજશે તો સુખી થાશે.	૧૬
૧૯૬૭ માહ શુદી ૫ શનિવાર, સુ. અગાસી, પાનાચંદની વાડીમાં.	

અપેક્ષાવાળી.

કન્વાલિ.

વિચારે ભિન્નતાવાળા, ઘણા લોકો મહને મળતા, કરે ઝઘડા પરસ્પરમાં, અપેક્ષાને નથી જોતા.	૧
થતા દીઠા અનેકાર્યો, ખરેખર શબ્દના જગમાં, અનેકાશય અપેક્ષાથી, વિચારે તો સકળ સવળા.	૨
અપેક્ષાને બ્રહ્માવણુ તો, પ્રકટ મિથ્યાત્વ એકાન્તે, ઘણી તકરાર થાવાની, થઈ પૂર્વે થશે ભાવી.	૩
અપેક્ષાજ્ઞાન લીધાવણુ, બને છે શાસ્ત્ર તે શસ્ત્રજ, અપેક્ષાજ્ઞાન લીધાથી, અનેકાન્તે બને જૈનો.	૪
નયોતું જ્ઞાન લીધાવણુ, અપેક્ષાવાદ નહિ સુજે, પરસ્પર આશયો સાધે, અપેક્ષાવાદની સાંકળ.	૫
સકલ સર્વજ દેખે પણુ, અપેક્ષાવાદથી કહેવે, અપેક્ષાવાદથી જૈનો, સકલ ધર્મિવિષે મોટા.	૬

(૭૪)

સકલ શાસ્ત્રોત્તુ કુંચી, અપેક્ષાવાદ જયકારી,
 બતાવ્યો વીર સર્વજ્ઞે, અમારા દીલમાં પેઠો. ૭
 અપેક્ષાવાદ ચક્રોથી, ટળે છે આગ્રહો સઘળા,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સત્ય, શાસ્ત્રોમાં, ગુરુગમજ્ઞાનથી લેવું. ૮
 મુ. અગાસી—માહ શુદી ૫. ૐ જ્ઞાન્તિઃ.

“ અપેક્ષાવાદ આ મ્હારો. ”

કવ્વાલિ.

અપેક્ષાએ સમજવાને, સતત ઉદ્યમ અમારો છે,
 અમારાં ભાષણો સર્વે, અપેક્ષાથી ભર્યાં સમજો. ૧
 અધિકારી પરત્વે છે, અપેક્ષાજ્ઞાન ઉપદેશો,
 નથી સહુ એકના માટે, અધિકારે વિચારી દ્યો. ૨
 અધિકારી વિષય ભેદે, જગતમાં જીવ છે જુદા,
 અધિકારી નથી સરખા, અધિકારે પડે ભેદો. ૩
 આધિકારે જ તરતમતા, જગતની ભિન્ન દૃષ્ટિયો,
 રૂચે નહિ સર્વને એક જ, આધિકારે રૂચે જૂદું. ૪
 અસંખ્યાતા ગણ્યા છે યોગ, સકળ એ મુક્તિના હેતુ,
 રૂચિભેદે અપેક્ષાથી, લડો નહિ સાધનોમાંહિ. ૫
 ટળે આવરણુ જે ગુણુતું, થતી તે યોગની રૂચિ,
 વિચિત્રાર્થ નજર આવે, અનુભવથી વિચાર્યું એ. ૬
 ઘણા મુક્તિતણુ યોગો, સકળ સાથે નથી થાતા,
 ક્રિયા ને જ્ઞાન એ યોગે, મ્હને સાધનવિષે રૂચિ. ૭
 કર્ણું મુખ્ય જે યોગે, પ્રગટ રૂચિ બળે સાધન,
 રહ્યા ગૌણત્વ જે યોગો, નથી તેતું જરા ખંડન. ૮
 અમોને ગૌણુ જે યોગો, પ્રગટ તે મુખ્ય અન્યોને,
 સકળને લક્ષ્ય મુક્તિતું, અનન્તાં સુખ લેવાને. ૯
 ઘણા આસન્ન મુક્તિના, ઘણા દૂરેજ મુક્તિથી,
 રહ્યા તે મુક્તિ રસ્તામાં, મુસાફર મુક્તિના તે છે. ૧૦
 દૂરાસન્નાદિ ભેદો તો, વિરોધી મુક્તિના નહીં તે,
 દૂરાસન્નાદિ કાલે પણ, પડે નહિ ભેદ મુક્તિનો. ૧૧
 ખરેખર મુક્તિરસ્તામાં, વહ્યા તે મુક્તિ લેવાના,
 ગમે તે યોગથી જીવો, જિનેન્દ્રોનાં ચઢી તત્ત્વો. ૧૨
 શુણો સરખા નથી સહુને, નથી દોષો સકલ સરખા,
 શુણો લેવા ધરી પ્રીતિ, ખરી આત્મોન્નતિ કુંચી ૧૩

(૭૫)

અમારી ફર્જ દુનિયામાં, સદા આત્મોન્નતિ કરવી,
તમારી ફરજ પણ એ છે, સકલને સાધ્ય છે એક જ. ૧૪
સકલને વિદ્ય નાખ્યાવણુ, અમારો પન્થ લેવાને,
તમારે પણ તથા કરવું, અપેક્ષાવાદથી ચાલો. ૧૫
સદા પુખ્યાર્કની પેઠે, ઉદય મહારો થશે જગમાં,
“બુદ્ધચન્દ્રિધ” આત્મની ચડતી, અખંડાનન્દની પ્રાપ્તિ. ૧૬

સં. ૧૯૬૭ માહ શુદ્ધ ૧૪. પુખ્યાર્ક-ગોકળ મૂળચંદ બીદડીંગ.

ૐ જ્ઞાન્તિ:

સદા આનન્દમાં રહીશું.

કન્વાલિ.

જણાવું સત્ય પોતાનું, ટળ્યો વિભ્રમ અનાદિનો,
સકલમાં બ્રહ્મતા દેખી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૧
સકલમાં સામ્યતા ધારી, સકલમાં પ્રેમતા ધારી,
સ્વભાવે સર્વને નિરખી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૨
વપુથી ભિન્ન છે સર્વે, સકળ છે ભિન્ન કર્મોથી,
અભિન્નજ ચેતના ધર્મે, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૩
ફરે છે ભિન્ન પર્યાયો; સદા છે દ્રવ્યથી સ્થિરતા,
અમારું પારખી લીધું, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૪
સદા નિર્ભય અમર નિશ્ચલ, સનાતન આત્મરૂપે છું,
સકલ બ્રહ્માંડનો દીવો, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૫
શુભાશુભ કર્મ જે આવે, જણાવે સુખ ને દુઃખો,
નથી બેમાં નહી હું તે, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૬
પરિપૂર્ણ સ્વરૂપે તો, મહને દેખેજ સર્વજ્ઞો,
જણાવો ફર પણ પાસે, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૭
ખરી છે લક્ષ્મી મુજ પાસે, નથી દૌનતાતણા દાવો,
તણ ઈષ્ટજ અનિષ્ટત્વ, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૮
તપાવે તાપ નહિ ક્યારે, જવલાવે અગ્નિ નહિ ક્યારે,
કદી શોષે નહી વાયુ, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૯
સકળ જે કીર્તિનાં વાદળ, સકળ અપકીર્તિનાં વાદળ,
અરે બેથી રહી ન્યારા, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૧૦

(૭૬)

સકળ પ્રારબ્ધ વેદીશું, ભલું બુદ્ધ ઉદય આવ્યું,
 “બુદ્ધચરિત્ર” જ્ઞાનમાં રમતાં, સદા જ્ઞાનન્દમાં રહીશું. ૧૧
 કાગણ શુદ્ધિ ૩. મુંબાઈ. ૧૯૬૭. ૐ શાન્તિ:

વૈરાગ્ય-બ્રહ્મોદ્ધાર.

કવ્વાલિ.

અનુકૂળ કે પ્રતિકૂળની, જરા નહિ ચિત્તમાં ઇચ્છા,
 જગત્ વ્યવહારદષ્ટિથી, વિવેકે સર્વ કહેવાયું. ૧
 પડતાની કરુણા છે, પડીને પણ ચડો વેગે,
 અમારી એજ છે આશી, નથી હું તું તણો ઝઘડો. ૨
 અનન્તા જીવ છે જગમાં, ભમે છે કર્મ અનુસારે,
 જીવેનો ઉદાધ દુનિયા, નથી હું તું તણો ઝઘડો. ૩
 યથા દષ્ટિ તથા તેવા, જગતના જીવ સહુ ભાસે,
 પ્રવેશે જ્ઞાનસાગરમાં, નથી હું તું તણો ઝઘડો. ૪
 તમારી દષ્ટિના ચરમે, અમારું રૂપ શું જોશે ?
 ખરું જોવાય જો જ્ઞાને, નથી હું તું તણો ઝઘડો. ૫
 ભટકશે વાયુની પેઠે, ગમે ત્યાં પણ નથી શાન્તિ,
 અરે અજ્ઞાનના યોગે, નથી નિષ્કામની કરણી. ૬
 નિહાળું બ્રહ્મદષ્ટિથી, સકલને આત્મવત્ સરખા,
 હૃદયમાં વસ્તુતઃ એવું, અહન્તા બાહ્યમાં શાની ? ૭
 અહન્તા રાક્ષસી મોટી, ગળે છે સર્વ જીવોને,
 અરૂપીને ગળે નહિ કોઈ, અમારું રૂપ છે નહિ કંઈ. ૮
 જગતમાં બાહ્ય સમ્બન્ધો, થયા ને થાય છે થાશે,
 અહન્તાથી રહી ન્યારા, કરીશું જોઈશું આવ્યું. ૯
 અભિધાનો તરફોવત્, ઉપજતાં ને વિણસતાં સહુ,
 અમોને નામથી નિન્દેા, પ્રશંસો તો અમારે શું ? ૧૦
 અધિકારી થશો ત્યારે, અમારું કહેણુ સમજશે,
 આધિકારી થયાવણુ તો, અરુચિ દ્વેષ મન થાતો. ૧૧
 અમારું સત્ય જો હાર્દ, અમારા બન્ધુઓ જાણે,
 ક્રિયાયોગી સહજયોગી, આધકારે કરે સર્વ. ૧૨
 ધરી અધ્યાત્મની દષ્ટિ, બતું વ્યાપક સકળમાં હું,
 થવાતું જ્ઞાનથી વ્યાપક, અપેક્ષા વાણીમાં સમજો. ૧૩

(૭૭)

ઉપરનું સર્વ ઉપરથી, સદા નિર્લેપ થઈ કરવું,
 સદા વિજ્ઞાનદષ્ટિથી, જીવે છે જ્ઞાનયોગીઓ. ૧૪
 કહું તો પાર નહિ આવે, કહું તો શું ? અમારું શું ?
 અલખ હું બ્રહ્મમય પોતે, “યુક્તચિન્ધિ” ઝળહળે જ્યોતિ. ૧૫

કાગળ શુદ્ધી ૩ મુંબાઈ. ૧૯૬૭. ❀ જ્ઞાન્તિ:.

ભવિષ્યજીવનકાર્યસમાલોચના.

કવ્વાલિ.

અરે ચેતન તજ ચિન્તા, વિચારી લે સુધારી લે,
 ઉપાધિયો ઘણી વેઠી, પ્રભુનો ધર્મ સેવી લે. ૧
 મહન્તોને પડે છે દુઃખ, ભલું કરતાં મનુષ્યોનું,
 ગ્રહણ છે ચંદ્ર ભાનુપર, નથી તારા ઉપર ક્યારે. ૨
 ડરે તે શું ? કરે જગમાં, નથી જીતિ મહન્તોને,
 સુધારક મોક્ષપન્થોના, ધરે નહિ સ્વાર્થનો છાંટો. ૩
 ઉગ્યાં છે મોક્ષપન્થોમાં, ભયાનક કણ્ટકવૃક્ષો,
 સડકનો માર્ગ જે કાઢે, ઉપાધિ તે ગણે નહિ કંઈ. ૪
 પ્રતિપક્ષી બને અજ્ઞો, કદાગ્રહથી કરે હોહા,
 અડગ વૃત્તિથકી સન્તો, ખમે સઘળું વહે આગળ. ૫
 કદાપિ પ્રેમ નહિ તજતા, કરે છે ધર્મની રક્ષા,
 કરે છે યુક્ત ધર્માર્થમ્, ધર્યું સહુ ધર્મના માટે. ૬
 ચડાવે આજળ ખોટાં સહુ, ચડે તો પાડવા માટે,
 ધીરજ તજતા નથી સન્તો, સમજ ચેતન અરે મહારા. ૭
 જરા નહિ આકળો થા તું, જરી પાછો નહિ હઠ તું,
 ધરી સમતા સ્વપરમાટે, ક્રિયામાં મૂક આચરણા. ૮
 કદર નહિ મૂર્ખ જીવોને, પડે તેથી અરે સામા,
 કદર નહિ જીવતાં કરતા, પછીથી યાદ કરવાના. ૯
 કદર જે નહિ કરે તો શું ? કદરની શી અરે પરવા,
 બની આદર્શવત્ કરવું, શુભાશુભ શબ્દનો સાક્ષી. ૧૦
 મનો-વાક કાયથી ચેતન, સદા આદર્શવત્ રહેવું,
 ભલ્લી સુમતિતણી શિક્ષા, હૃદયમાં ધારજે બહાલા. ૧૧

(૭૯)

મનુષ્યોના અભિપ્રાયે, મનુષ્યોની પરીક્ષામાં, જાણવાનો જુદો જુદો, અતઃ તું કાર્ય કર તહાઈ.	૧૨
હશે તેવો જાણશે તું, સ્વયં જ્ઞાને વિચાર્યાથી, જીવન પરમાર્થનું જગમાં, ધરી લે વીરની પેઠે.	૧૩
પરોક્ષે નહિ જાણવાનો, જગતની દૃષ્ટિમાં ક્યારે, જગતની દૃષ્ટિમાં નહિ તું, તજ દે કલ્પના ખોટી.	૧૪
ચડી જા માર્ગ અવલંબી, સદા આનન્દમાં રહીને, “ યુદ્ધચન્દ્રિય ” શિખ પોતાને, અનુભવજ્ઞાન આપે છે.	૧૫

કાગણુ શુદ્ધી ૬. ૧૯૬૭, મુંબાઈ. ૐ શાન્તિઃ.

અમારો એજ છે ધંધો.

કન્વાલિ.

જગતમાં દોષ છે જ્યાં ત્યાં, જગતમાં સદ્ગુણો જ્યાં ત્યાં. ગુણો જોવા ગુણો લેવા, અમારો એજ છે ધંધો.	૧
ગમે ત્યાંથી ગુણો લેવા, અમારી ઉચ્ચતા માટે, પ્રગટ કરવા અમારામાં, અમારો એજ છે ધંધો.	૨
પ્રકટભાવે ગુણો જે જે, જિવોમાંહિ જાણાતા તે, અમારામાં ખીલવવા સહુ, અમારો એજ છે ધંધો.	૩
કદાપિ પાર નહિ આવે, જગતમાં દોષને જોતાં, ગુણોની દૃષ્ટિ ખીલવવી, અમારો એજ છે ધંધો.	૪
ગુણાનુરાગદૃષ્ટિથી, રહે છે ચિત્તહું નિર્મલ, અનુભવ એ ક્યો કરશું, અમારો એજ છે ધંધો.	૫
બને છે પ્રેમની શુદ્ધિ, રહે છે પ્રેમથી આનન્દ, સદા નિર્દોષતાવાળો, અમારો એજ છે ધંધો.	૬
વહે છે પ્રેમનાં ઝરણું, ગુણાનુરાગઅદ્રિથી, કરીશું જ્ઞાન તેમાંહિ, અમારો એજ છે ધંધો.	૭
અધિકારી પરત્વે જે, કરાશે ધર્મનાં કૃત્યો, બની આદર્શવત્ કરવાં, અમારો એજ છે ધંધો.	૮
ગુણાનુરાગ નહિ ભૂલું, ગમે તેવા પ્રસંગોમાં, ભણીને એજ ભણવાનું, અમારો એજ છે ધંધો.	૯
બનો પ્રોદેસરો મોટા, તથાપિ એજ ભણવાનું,	

(૭૯)

ભણીને એજ કરવાતું, અમારો એજ છે ધંધો.	૧૦
ગ્રહો સંન્યાસ કે સત્તા, બનો નૃપતિ અધિકારી,	
ગ્રહો ગુણને થશે મોટા, અમારો એજ છે ધંધો.	૧૧
ગુણનુરાગદષ્ટિમાં, સમાયાં બીજ ધર્મોનાં,	
ઉગાતું પ્રેમવારિથી, અમારો એજ છે ધંધો.	૧૨
મહન્તોની મહત્તાઈ, જગતની ઉન્નતિ એમાં,	
ખરેખર એજ નિર્ધાર્યું, અમારો એજ છે ધંધો.	૧૩
ગમે ત્યાં કર્મના ચોગે, જઈશું ને રહીશું પણ,	
હૃદયમાં ધારણા ધરવી, અમારો એજ છે ધંધો.	૧૪
અમારી એ ક્રિયા મોટી, ખરું તપ જપ અને ભક્તિ,	
“ બુદ્ધચરિત્ર ” ધર્મમંગલમાં, રહી આનંદની ઝાંખી.	૧૫

સં. ૧૯૬૭. ફાગણ શુદ્ધ ૮. મુંબાઈ. ૐ શાન્તિ.

વિચારવઠ.

કંવાલિ.

વિચારોતું ઘણું બળ જ્યાં, ઘણાઓના વિચારો એક,	
વિજય તે વર્ગનો થાતો, ગમે તે દેશ જાતિમાં.	૧
મહેને એનો થયો નિશ્ચય, વિચારોથી સકલ બનતું,	
વિચારો કાર્યની પૂર્વે, પછીથી છે ક્રિયાઓ સહુ.	૨
સકલ ભાષા શરીરોસમ, વિચારો જીવ છે તેમાં,	
વિચારો વાયુની પેઠે, ગમે ત્યાં વાણીથી જતા.	૩
વિચારોનો મહા ઉદાઘ, ઉઠે ભાષાતરંગો ત્યાં,	
વિચારો જીવતા જગમાં, અનન્તોકાળ રહેવાના.	૪
વિચારોથી ફરે માનવ, વપુચંત્રો થતાં નાના,	
વિચારો આત્મમાં થાતા, વિચારોથી નવું બનતું.	૫
વિચારોની ઉથલપાથલ, જગતની તે ઉથલપાથલ,	
વિચારોથી ફરે સઘળું, તપાસીને જુઓ સઘળે.	૬
વિચારો ઉચ્ચ થાતાં ઝટ, મનુષ્યો ઉચ્ચ થાવાના,	
વિચારોથી ફરે જાતિ, વિચારોથી ફરે મનકું.	૭
પવિત્રાઈ વિચારોમાં, થતાં બનતી ખરી શુદ્ધિ,	
ઘડીમાં પાપ ટળતાં સહુ, ગમે તે કૂળ જાતિમાં.	૮

(૯૦)

વિચારો શુદ્ધ કરવાનો, સમાગમ સન્તનો સારો,	
વિચારોને ગ્રહે તેવો, અને છે માનવી જગમાં.	૯
વિચારોની અસર થાતી, હવા ને પ્રાણુ દેહોમાં,	
વિચારો વિજળી જેવા, અનન્તિશક્તિ ધરનારા.	૧૦
વિચારોના ઘણા ભેદો, અસંખ્યાતા યુરા સારા,	
ગમે ત્યાંથી ગ્રહી સારા, અને મહાવીરના જેવા.	૧૧
વિચારે ભેદ છે પ્રાયઃ, મળે નહિ સર્વના સરખા,	
વિચારે ભિન્નતા પરખી, કરો નહિ સ્થૂળપર દ્વેષજ.	૧૨
વિચારો ધર્મના સારા, જગતની ઉન્નતિ સાધક,	
અમારી ઉન્નતિ માટે, અમારા ચિત્તમાં ધાર્યો.	૧૩
પ્રસરશે વાયુની પેઠે, સહજની શાન્તિ કરનારા,	
ખરેખર યોગ્ય જીવોમાં, મળે છે યોગ્યતા તેવું.	૧૪
ખરેખર પ્રેમજીવનથી, વિચારોની અસર થાતી,	
વધે છે પ્રેમથી ધર્મજ, “યુદ્ધચન્દ્રિ” એજ નિર્ધાર્યું.	૧૫

મુંબાઈ વાલકેશ્વર. ફાગણ શુદ્ધ ૯. ૧૯૬૭. જ્ઞાન્તિ:

પ્રસન્નોદ્ધાર.

કન્વાલિ.

ખરૂં કહેતાં સતાવો છો, મહને નાહક થઈ સામા,	
ખરાનો ખ્યાલ નહિ કરતાં, પછીથી ખૂબ પસ્તાશો.	૧
ભલા માટે ખરૂં કહેતાં, પ્રતિપક્ષી બની ઉલટા.	
કથનમાં વિદ્ધ નાખો છો, ચડો નહિ ને ચડાવો નહિ.	૨
ઘણી ગમ્ભીરતા રાખી, તમારૂં સર્વ સહેવાતું,	
ઉપર ચડવું ધરી ધીરજ, તમારૂં પણ ભલું થાશે.	૩
ચડાવો આળ તો પણ શું? દયા આવે તમારા પર,	
કરો જે કલ્પના મિથ્યા, નથી તે સત્ય થાનારી.	૪
શુણ્ણાનુરાગ દષ્ટિથી, અમારી તર્ફ જો જોશો,	
પ્રગટશે સત્યની દષ્ટિ, તમારી ભૂલ દેખાશે.	૫
હૃદયથી ભિન્ન, વાણીમાં, હૃદયથી ભિન્ન, ચેષ્ટામાં,	
જગત્ જાહેર તે જુદું, કપટથી છેતરો નિજને.	૬

(૮૧)

અમારા શિષ્ય કહેવાશે, ઉપરથી દુનિયામાંહિ,	
મળ્યાવળુ મેળ મનનો સહુ, નથી અન્તરથકી શિષ્યો.	૭
વિચારે ભિન્નતા પડતાં, અન્યા ભક્તો ફરી જાવે,	
અપેક્ષાવાદ સમજ્યાથી, પુનઃ તે ભૂલને તજશે.	૮
અનેકાશય અપેક્ષાથી, યથા બુદ્ધિ સકલ સમજે,	
નથી વિદ્વાનનો ફાંકો, અપેક્ષા સર્વ સમજ્યાવળુ.	૯
અપેક્ષા સર્વ સમજ્યાથી, મળે છે મેળ સહુ સાથે,	
જિનાગમ વાંચતાં સઘળું, અનુભવમાં સકલ આવે.	૧૦
નથી તકરારનું ટાણું, નયોના બોધથી જોતાં,	
પ્રસન્નોપાત જે થાશે, અપેક્ષાવાદમાં પડશે.	૧૧
હૃદય ઉતરે અમારૂં જો, તમારાપર સકલ સમજે,	
શુભાશય ઉત્તતિ ક્રમમાં, સદા આનન્દથી ચડશે.	૧૨
તમારી દિવ્ય ચક્ષુઓ, ઉઘડશે દિવ્ય દેખાશે,	
પ્રથમ વિશ્વાસથી પ્રેમે, અધિકારી ભલા બનવું.	૧૩
ઉતરશે વાસના વેગો, ઉપાધિયોગ અળપાશે,	
અનુભવ આવતો એવો, મ્હને ત્હેનો રહ્યો સાચો.	૧૪
બુલાસો એ કર્યો જાહેર, વિચારો તો ઘણું લેશો,	
“બુદ્ધ્યબિધ” દીલના ઉદ્દગાર, પ્રસન્ને વાણીમાં ઝળકે.	૧૫
મુંબાઈ વાલકેશ્વર. ૧૯૬૭ ફાગણ શુદ્ધી ૧૦. ઋં શાન્તિઃ ૩	

“મ્હને ધારો નથી તે હું.”

કંવાલિ.

મ્હને કહેતા જગત્ લોકો, ખરે ખોટો નથી તે હું,	
મ્હને દેખે નહીં લોકો, સ્તુતિ નિન્દાથકી ન્યારો.	૧
નથી મ્હારૂં અરે નામજ, અહંતા નામમાં શાની ?	
નથી હું રૂપમાં નક્કી, મ્હને દેખો નથી તે હું.	૨
મ્હને મ્હારો થયો નિશ્ચય, જગત્ કહે તે ન જોવાનું,	
ધરૂં નહિ હર્ષ દીલગીરી, જગતની કહેણીમાં કિંમિત.	૩
ગમે તે દુનિયા બોલે, કદાપિ અન્ત નહિ આવે,	
પ્રતિષ્ઠાની તણ મમતા, પ્રતિષ્ઠા મોહનું થાણું.	૪
જરા નહિ ચિત્તમાં લાવું, જગતનું બોલવું જે જે,	
ખરેખર આત્મવ્યક્તિ હું, અમારા ધર્મમાં શાન્તિ.	૫
૧૧	

(૮૨)

જગતના બોલ બેરંગી, કદાપિ એક નહિ થાવે, અમે તો માનતા લોકો, થયો નહિ એક મત ક્યારે.	૬
અહો છે પન્થ મુક્તિનો, અન્ધીશું સર્વ દુઃખોથી, અમારૂં છે પાસે, વિરોધિથી વળે નહિ કંઈ.	૭
અમારૂં રૂપથી જોતાં, અમારૂં નહિ વિરોધી કોઈ, તમારી બુદ્ધિથી અવળા, અરે તેમાં અમારે શું ?	૮
તમારી પણ દયા આવે, દયાનો ભાવ નહિ છંકું, નથી બીકું નથી હાકું, અને તે ભાવી જોવાનું.	૯
વિવેકે ધર્મ અવખોધી, સહજનો યોગ સાધીશું, “બુદ્ધચરિત્ર” સત્ય નિર્ધાર્યું, ખરો આનન્દ ઉભરાયે.	૧૦
૧૯૨૭ ફાગણ શુદ્ધી ૧૧. મુંબઈ વાલુકેશ્વર. ઐ શાન્તિ:	

અમારા મિત્ર ગણવાના.

કન્વાલિ.

અમારા ધર્મના પ્રેમી, અમારા આત્મના બંધુ, અમારાથી નથી ન્યારા, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૧
રહે છે દુઃખમાં ભાગી, સદા ગરબીરતા મનમાં, કરે ઉપકાર પરમાર્થે, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૨
નથી મ્હારું નથી ત્હારું, નથી સ્વપ્નાવિષે નિન્દા, સુજનતા ચિત્તમાં સાચી, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૩
ભલી બુદ્ધિ સદા આપે, નહીં લેપાય જગમાંહિ, કરે તેમાં અહનતા નહિ, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૪
ઘણું વિજ્ઞાન ઘટમાંહિ, જરા નહિ સ્વાર્થની બાજુ, ખરો નિષ્કામનો પ્રેમજ, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૫
અમારી દૃષ્ટિ જોનારા, જિગરથી સહાય કરનારા, હૃદયનો ભેદ નહિ સ્વપ્ને, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૬
ભાખ્યા નહિ ભમે ક્યારે, વિવેકે સર્વ અદસ્તા, રહે જે દૂર પશુ પાસે, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૭
જરા નહિ સ્વાર્થના ભૂખ્યા, જીવન પરમાર્થનું ધરતા, ટળે નહિ પ્રેમ ટાળ્યાથી, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૮
અમોને ધર્મમાં સાથી, હૃદયવીણા વગાડે શુભ, ખરી સાન્નિવક્તા ધારક, અમારા મિત્ર ગણવાના.	૯

(૮૩)

- જીવે જે સહગુણો જ્યાં ત્યાં, ઉઘાડે દોષ નહિ કોના,
સદા જ્યાં એક્યતા છાજે, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૦
- હૃદય પ્રેમાદ્રિનાં ઝરણાં, બની એકત્ર થઈ નદીઓ,
કરાવે જ્ઞાન તેમાં જે, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૧
- અમારી આંખ ને પાંખો, અમારો પ્રાણ ને પ્રેમજ,
સમાયું સર્વ મહારામાં, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૨
- ચડાવે ને ચડે પોતે, ધ્રુવે છે દોષને પ્રેમે,
સમયના જાણુ આત્માર્થી, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૩
- અમારો ધર્મ પ્રસરાવે, જગતમાં શાન્તિના માટે,
સકલપર સામ્યતા ધારે, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૪
- અનુભવજ્ઞાન લેવાનું, ખડું દેવું ખડું લેવું,
“ બુદ્ધચન્દ્ર ” ધર્મિયન-ધુઓ, અમારા મિત્ર ગણવાના. ૧૫
- વાલકેશ્વર મુંબાઈ, શગણ વદી ૪. ૧૯૬૭.

ઉન્નતિમાં એક્યતા.

કવ્વાલિ.

- ચડતાં ઉન્નતિક્રમમાં, નડે છે વિદ્ન અણુધારી,
ઘણાઓ વિદ્ન નાખેછે, તથાપિ ચાલશું આગળ. ૧
- જીવોની ઉન્નતિક્રમમાં, અમારે ભાગ લેવાનો,
પ્રતિપક્ષી બને જે બહુ, તથાપિ ચાલશું આગળ. ૨
- પ્રતિપક્ષી જીવોનું પણુ, ભલું કરવું દયા લાવી,
પડે જે દુઃખના દરિયા, તથાપિ ચાલશું આગળ. ૩
- જીવોપર સામ્યતા ધરવી, અમારી ભક્તિ એ સાચી,
અહંતાને તણ દેઈ, ક્રિયાઓ ધર્મની કરશું. ૪
- જીવોને શાન્તિ કરનારી, સહજનાં મુખ દેનારી,
ખરી સેવા બળવીશું, અમારી જીવપૂજા એ. ૫
- જીવો પરમાત્મના સરખા, સકલને આત્મવત્ ગણવા,
સકળપર પ્રેમ ધરવાનો, અમારી પ્રેમ પૂજા એ. ૬
- અહંતાને તણ સધળી, ક્રિયાઓ સર્વ આદરશું,
ક્રિયા ફળની નથી ઈચ્છા, ક્રિયાભક્તિ અમારી એ. ૭
- ક્રિયાઓ ઉન્નતિ અર્થે, કડું તે ફર્જ પોતાની,
અધિકારી પરત્વે છે, ક્રિયાઓ સર્વને ન્યારી. ૮

(૮૪)

ક્રિયાઓ યોગની જુદી, ગમે ત્યારે થઈ થાશે, ક્રિયાવણુ કોઈ નહીં રહેતું, અહંતાવણુ કઈ તે તે.	૯
સકળની નહિ ક્રિયાઓ એક, મળે છે મેળ ઉદ્દેશે, સકળનો એક ઉદ્દેશ જ, અનન્તાં સુખ વરવાનો.	૧૦
ઘણા માર્ગો નગર છે એક, વહે છે પંથીઓ જુદા, ક્રિયાઓમાં જ તરતમતા, નગરપ્રાપ્તિ સકળને એક.	૧૧
ઘણાં દર્શન ઘણા પન્થો, ઘણા આચારના ભેદો, કદી નહિ એક થાનારા, વૃથા લડવું વિવાદે શું?	૧૨
રહીને આત્મના સમ્મુખ, અભેદે સર્વને જોવા, નયોની સહુ અપેક્ષામાં, અમારૂં સત્ય સર્વત્ર.	૧૩
જગતની કહેણી બેરંગી, ખરાને ખેંચી લેઈશું, પ્રવૃત્તિ વા નિવૃત્તિમાં, વિવેકે સત્ય જોવાનું.	૧૪
બ્રહ્મણ વા ત્યાગ નહિ પરમાં, હૃદય નિર્લેપ એ મ્હારૂં, તથાપિ યોગ્ય આચરણુ, ખરો સર્વજનો પન્થજ.	૧૫
અલખના દેશમાં રહેવું, સહજનો ધર્મ પોતાનો, “ બુદ્ધચરિત્ર ” ગાજશે ગંગને, અનુભવ સત્ય એ મ્હારો.	૧૬
ફાગણ વદી બીજી ચોથ. ૧૯૬૭ મુંબઈ વાલકેશ્વર.	

જરા નહિ પાછું વાળી જો.

કબાલિ.

શિખામણુ શિષ્ય દહીં તુજને, વિવેકે સર્વ જોઈ લે, અહંતાવણુ કરેલા સહુ, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૧
અધિકારે મળેલી સહુ, ક્રિયાઓમાં મચી રહેજે, અધિકારી ક્રિયામાં તું, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૨
ફળોની આશ રાખ્યાવણુ, પ્રવૃત્તિમાર્ગમાં રહેજે, પડે વિષ્ણો સકળ સહજે, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૩
જરા નહિ કીર્તિને ગણુજે, સદા નિર્ભય બની રહેજે, જગતમાં સર્વમાં સાદું, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૪
જગત શિક્ષક મનઃ શાળા, બનીને શિષ્ય લેવાનું, તટસ્થે સર્વ જોવાનું, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૫
અનુક્રમ નિત્ય કાર્યોને, વ્યવસ્થાથી સદા કરજે, ઊંચત પરમાર્થનું કરવા, જરા નહિ પાછું વાળી જો.	૬

(૮૫)

સહજ આનન્દનો સ્મર્તા, સદા બનજે ઉપયોગે,	
દુઃખો સહજે ભલામાટે, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૭
સકળ શબ્દો ખરા-ખોટા, શ્રવણ કરતાં ન લેવાને,	
અનુભવ સર્વનો કરજે, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૮
અપેક્ષાએજ અધિકારી, સકળ છે ધર્મનામાટે,	
સકળ તું શાન્તિમાટે કર, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૯
ખરી સ્વતન્ત્રતા ધરવા, સકળ અન્ધન ગણીશ નહિ તું,	
પ્રભુની પ્રાપ્તિ કરવામાં, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૦
જગતતું બાલતું ઝાઝું, રૂચે તે માનજે યોગ્યજ,	
સકળમાટે નહીં એકજ, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૧
વિચારોનો મહાસાગર, અહો અવગાહવામાટે,	
શુર નૌકા કરી લે તું, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૨
સદા જે ધર્મનાં કાર્યો, સ્વપરમાટે સકળ કરજે,	
અમારો ધર્મ ફેલાવા, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૩
ખરી ખોટી કરે ટીકા, જગતના લોક બુદ્ધિથી,	
ડગોશ નહિ સ્વપ્રતિજ્ઞાથી, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૪
શુરગમ જ્ઞાન લેવાને, સદા ઉત્સુક બની રહેજે,	
જિનેશ્વર ધર્મ કરવામાં, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૫
સકળમાં સામ્યતા ધરજે, કદાપિ બાયલો બન નહિ,	
“બુદ્ધચરિય” ઉન્નતિ કરવા, જરા નહિ પાછું વાળી ને.	૧૬
વાલકેશ્વર, સુબાઈ. ૧૯૬૭ ફાગણ વદી ૫.	

અમારા પ્રેમસાગરમાં.

કવાલિ.

જીવો સહુ આત્મના સરખા, ઉઠે સુખના તરફો અહુ,	
નથી ન્યાં દ્વેષનો ધૂમસ, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૧
હૃદય વિસ્તાર અહુ થાતો, સકલ દોષો જતા તળીએ,	
દયાની આર્દ્રતા નિર્ભર, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૨
પ્રગટતો સામ્યતા અન્દ્ર જ, પ્રસરતાં શાન્તિનાં ફિરણો,	
વિકલ્પો સહુ સમાતા ન્યાં, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૩
રહે ઘુંઘવાટ વાણીનો, ત્યજતી નહિ કદી મર્યાદ,	
રહે રનો સકલ તળીએ, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૪

(૬૬)

નથી ઇર્ષ્યાતણી ખારાશ, ઘણા સમતાતણા બેટા, ઘણા વિસ્તાર જોવાનો, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૫
ગુરુ નૌકા તરે ઉપર, મુમુક્ષુઓજ ત્યાં બેસે, લહે છે મુક્તિનો કાંઠો, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૬
જરા નહિ કલેશનો તાપજ, ક્ષમાવાયુ વહે ઠંડો, ટળે છે ભેદના રોગજ, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૭
કરુણાની થતી વૃદ્ધિ, મળેછે મૈત્રીની નદિયો, ઘણી ગંભીરતા છાજે, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૮
ધ્રુવેછે ચિત્તના મલને, મનુષ્યો મુક્તતા ક્ષારે, સદા આનન્દમય જીવન, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૯
નથી જ્યાં શુષ્કતા કિચ્છિત, બન્યો વિવેકનો કાંઠો, પ્રવેશે કોઇ યોગીઓ, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૧૦
નથી જ્યાં સ્વાર્થની સેવાજ, સદા પરમાર્થની ભરતી, “યુક્તચિન્ધ” ધર્મિયો ઝીલે, અમારા પ્રેમસાગરમાં.	૧૧

મુંબાઇ વાલકેશ્વર, ૧૯૬૭. ફાગણ વદી ૭.

સદા સમભાવમાં રહેવું.

કન્વાલિ.

મળે જો માનની મિલકત, મળે અપમાનનાં જીત્તાં, નથી બેમાં નથી બે હું, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧
જીકાવે શિર રાજાઓ, કરે જો નામથી વાહવાહ, મળે ધિક્કારને ધક્કા, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૨
પ્રતિષ્ઠા લોકમાં ભારી, પ્રતિષ્ઠા નાશનો ભય જ્યાં, નથી ભીતિયદ્રી શાન્તિ, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૩
મુણ્યાથી હર્ષ કરનારા, મુણ્યાથી દુઃખ કરનારા, નથી શબ્દોવિષે મમતા, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૪
ભલે આવો ભલે જાવો, કહું શું? હર્ષ કે ચિન્તા, અમારો દેશ અન્તરનો, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૫
સ્ફટિકમાં રક્તતા ભાસે, નથી તે રક્તતા ત્હેની, ભલે ભાસો ગમે તેવું, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૬

(૮૭)

ગણું સાઝં તથાપિ દુઃખ, ગણું ખોટું તથાપિ દુઃખ, નથી સાઝં નથી ખોટું, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૭
ગણાતું ચિત્તથી બન્ધન, ગણાતું ચિત્તથી છુટું, ખરેખર શુદ્ધ નિશ્ચયથી, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૮
પલકમાં રાગ ને દ્વેષજ, પલકમાં સુખ ને દુઃખજ, ક્ષણિકમાં બદ્ધતા શાની? સદા સમભાવમાં રહેવું.	૯
જડોમાં સુખ કે શું? દુઃખ, જડોનો દાસ નહિ ચેતન, જડોનાં કાર્ય કરવાં પણ, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૦
ત્યજ્યું કીર્તિધન જીતું, કરીશું કાર્ય કરવાનું, જગત્સેવા બળવીને, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૧
જગત્ ધર્મી બનાવું એ, અમારી તીર્થપૂજા છે, સકલને સુખ છે બહાણું, સદા સમભાવમાં રહેવું,	૧૨
જગતનું બોલવું મીઠું, જગતનું બોલવું કડવું. નથી મીઠું નથી કડવું, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૩
જગતની ભિન્ન દષ્ટિથી, જણાતું ભિન્ન કલ્પેણું, સ્વભાવે સર્વ ભાવે છે, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૪
નહીં જાણ્યું નહીં દીકું, કદાપિ બોલશે દુનિયા, ભલે બોલો કે નહિ બોલો, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૫
વિષમભાવે વિષમદષ્ટિ, વિષમતા સર્વમાં ભાસે, વિષમતામાં નથી સ્થિરતા, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૬
ધૂમારી બાચકા જેવું, જડોમાં ઈષ્ટ કલ્પેણું, અનિષ્ટત્વ નથી જડમાં, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૭
મરણ કે જન્મ નહિ મુઝને, કહુંછું શુદ્ધ નિશ્ચયથી, મરણને જન્મ વ્યવહારે, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૧૮
નહીં છેદાઉં શસ્ત્રોથી, નભોવત્ નિત્ય નિર્લેપી, ગમન કે આગમન નહિ હું, સદા સમભાવમાં રહેવું,	૧૯
કરાતાં આત્મસાક્ષીથી, જગદ્દેહારનાં કૃત્યો, બની આદર્શવત્ જગમાં, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૨૦
મળે તો મેળ સહુ સાથે, મળે છે સામ્યતાએ સહુ, અભેદોપાસના ભક્તિ, સદા સમભાવમાં રહેવું.	૨૧
જિનેન્દ્રોનું જણાવેણું, અમારૂં તત્ત્વ શોધીશું, બને તેવા ઉપાયોથી, સદા સમભાવમાં રહેવું,	૨૨
જગતની ઐક્યતા ક્યારે, થઈ નહીં ને થવાની નહીં, વિચારૂં સૂક્ષ્મ તો એવું, સદા સમભાવમાં રહેવું,	૨૩

(૮૮)

ખરા અધ્યાત્મના જ્ઞાને, જગતની ઐક્યતા છે હો !
 “બુદ્ધચરિત્ર” શુદ્ધ નિશ્ચયથી, સદા સમભાવમાં રહેવું. ૨૪
 કાગણુ વદી. ૬. વાલુકેશ્વર મુંબાઈ, ૧૯૬૭.

અમોને ઓઢાવે કોઈ.

કન્વાલિ.

- અમારું નામ દેઇને, ભલે નિન્દો અમારે શું ?
 જરા નહિ નામમાં મૂઝાઈ, અમોને ઓળખે કોઈ. ૧
- સકલ છે સ્વપ્નની બાણ, અમોને ઓળખે કોઈ. ૨
- ભલું બુદ્ધ જગતમાં બહુ, ગણાયું ભિન્ન દેશોમાં,
 યથાવૃત્તિ તથા તેવું, અમોને ઓળખે કોઈ. ૩
- અમોને નિન્દતાં નિન્દક, સ્વયં નિન્દાય છે જોશો,
 રહ્યો છું શુભ પદ્મામાં, અમોને ઓળખે કોઈ. ૪
- અમારું રૂપ નહિ જાણે, થયા આરોપને દેખે,
 અરે તે દેખશે ક્યાંથી, અમોને ઓળખે કોઈ. ૫
- સહજનો ધર્મ નહિ જાણે, પરાયો ધર્મ માનીલે,
 ખરો ધર્મી ગણે કોને, અમોને ઓળખે કોઈ. ૬
- ખરી નિર્દોષતા ક્યાંથી, અરે યાવત રહ્યાં કર્મો,
 સમજતા દોષને જ્ઞાની, અમોને ઓળખે કોઈ. ૭
- અધિકારી નથી કોઈ, પરીક્ષાનો પરિપૂર્ણ જ,
 અધિકારી થવું દુર્લભ, અમોને ઓળખે કોઈ. ૮
- પરાઈ આંખનાં ચશ્મા, વડે જે દેખતા જીવો,
 ખરાને ખોળશે તે શું ? અમોને ઓળખે કોઈ. ૯
- અમારા ભિન્ન આશયની, કરો ટીકા હજારો પણ,
 વળે નહીં કાંઈ બોલ્યાથી, અમોને ઓળખે કોઈ. ૧૦
- તમારી દૃષ્ટિનું તમને, અમારી દૃષ્ટિનું અમને,
 સકળને ભિન્ન અધિકારે, અમોને ઓળખે કોઈ. ૧૧
- તમારા જ્ઞાન અનુસારે, ગ્રહોછો જ્ઞેયનાં ચિત્રો,
 અનુભવ વાત છે દુર્લભ, અમોને ઓળખે કોઈ. ૧૨
- ખરી સર્વજ્ઞ દૃષ્ટિથી, જુએ જાણે સમાવે સહુ,
 “બુદ્ધચરિત્ર” તેહુ અધિકારી, અમારા રૂપને જોવા. ૧૩
- સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર શુદ્ધ ૧૫, વાલુકેશ્વર, મુંબાઈ.

(૮૯)

અમારે સર્વ ખમવાનું.

તપાવે તાપથી ભાનુ, હજારો રશ્મિથી મુજને,	
ઘણી હુ વાય છે ઉન્હી, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧
ઘણું દુર્જન વદન વાધો, ગમે ત્યાં વાગતાં તો શું ?	
ઉપર કાણે અધઃ અગ્નિ, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૨
પશુસમ મૂર્ખવૃન્દોમાં, ખરા આનન્દતું સ્વપ્ન,	
તથાપિ ત્યાં રહી કર્મે, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૩
વસ્યો છું વિષવૃક્ષોમાં, વિટાયો સર્પના વૃન્દે,	
હૃદયનાં ભિન્ન લોકોથી, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૪
ઘણા ઉપસર્ગ કરનારા, અમારી પાસ વસનારા,	
ઉપર ધોળા હૃદયકાળા, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૫
અમોને દાખી દેવાને, પ્રપંચો બહુ રચ્યા તો પણ,	
જરા ચાલ્યું નહિ ચલશે, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૬
ઝડણુ છે ભાનુની પાછળ, ઝડણુ છે ચન્દ્રની પાછળ,	
મહન્તોને ઝડણુ પાછળ, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૭
પ્રભુની ભક્તિના બળથી, ચઢ્યાં વાદળ વિખેરાયાં,	
હજી ચઢશે વિખેરાશે, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૮
ચઢ્યા વંટોળીયા ઝાઝા, પ્રખર વાયુ ઘણો વાયો,	
ગયું તે સહુ જશે ભાવી, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૯
ઉપરના ભક્ત ઉપરાંડા, વિપત્તિમાં ઘણા દૂરે,	
પ્રતિકૂળમાં સહુ દૂરે, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧૦
અમારા પુણ્યની છાયા, ઉદય આવે પુનઃ જાવે,	
ઘડીના રંગ છે જાદા, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧૧
ઘડીમાં છાય ને તડકો, ઘડીમાં તાપ ને ઠંડક,	
રહીને ચિત્તથી ન્યારા, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧૨
ગમે તેવા પ્રસંગોમાં, અમારો ધર્મ સાચવવો,	
વિતે તે ભોગવી લેવું, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧૩
અમારું સર્વ નહિ માની, અમારી વાટ લેવાની,	
પડ્યું તે નહિ પડ્યું લેખી, અમારે સર્વ ખમવાનું.	૧૪
અપ્યાઈ પ્યાઈ સહુ સરખું, ગણી આનન્દ લેવાનો,	
“બુદ્ધચિન્ધ” આત્મની મોઝે, ફકીરી શહેનશાહી છે.	૧૫

ચૈત્ર વદી ૩, ૧૯૬૭. મુંબઈ પાંજરાપોળ.

(૯૦)

અમારી શિખ માની લે.

ગઝલ.

કન્વાલિ.

- અમારા હંસ ઉજ્જવલ તું, કરીશ નહિ સંગ કાકોનો,
ઘટે નહિ સંગ દુર્જનનો, અમારી શિખ માની લે. ૧
- ઉપરનો પ્રેમ કાળોનો, હૃદયમાં ધૂર્તતા ભારે,
દગો દેશે જશે પ્રાણુજ, અમારી શિખ માની લે. ૨
- વિજતિ કાક સોખતથી, પ્રથમ મીઠું પછે ઝેરજ,
રૂપાળી પાંખ પીંખાશે, અમારી શિખ માની લે. ૩
- તફાવત વર્ણુ આહારે, તફાવત ચાલમાં મોટો,
તફાવત દીલમાં ભારે, અમારી શિખ માની લે. ૪
- કરે ઉપકારપર અપકાર, સ્વભાવજ કાક જાતિનો,
પરાયો પ્રાણુ વણુસાડે, અમારી શિખ માની લે. ૫
- તણ મૌકિક ગ્રહે વિષ્ટા, તને શું? કૂળ ઉત્તમતા,
સરોવર હહેર સંભારી, અમારી શિખ માની લે. ૬
- રહે સ્વસ્થાનમાં શોભા, પરાયા સ્થાનમાં પીડા,
રહે સન્માન નિજવ્યૂહ, અમારી શિખ માની લે. ૭
- ઉલૂકો પીડશે તુજને, કદાપિ ડોક મરડાશે,
સુપક્ષીનો બર્નોશ શત્રુ, અમારી શિખ માની લે. ૮
- ભમીશ હેરાન થઈ ભારે, ભલું નહિ કાક સંગતથી,
સ્વજાતિમાં રહીશ સુખી, અમારી શિખ માની લે. ૯
- પડે છે લેદ દૃષ્ટિનો, ખરેખર કાક ને તુજમાં,
ત્હને ત્હારી ભલી દૃષ્ટિ, અમારી શિખ માની લે. ૧૦
- ખરા ઉચ્ચાશયો ત્હારા, વિદ્યય પામે કુસોખતથી,
ખરું તુજ કૂળ સન્તોનું, અમારી શિખ માની લે. ૧૧
- અરે વિવેક ચચુથી, પય:પાણી કરે જુદાં,
ખરું ખોટું કરી જૂઠું, અમારી શિખ માની લે. ૧૨
- ગ્રહી સાચું તણ કાચું, સફળતા નામની કર તું,
“મુદ્ધચન્દ્રિય” હંસ પ્યારા રે, અમારી શિખ માની લે. ૧૩

સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૪ મુંબઈ.

(૯૧)

અરે તું આવ ઠેકાણે.

કવ્વાલિ.

અરે મહારા ભ્રમર ભોળા, વનોમાં તું ભમે શાથી,	
વિષય પુષ્પો નિરસ ઝાઝાં, અરે તું આવ ઠેકાણે,	૧
ભમે ચંચળ કરી વૃત્તિ, ગમે ત્યાં જાય સ્વચ્છન્દે,	
લહે મકરન્દ નહિ કિંચિત્, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૨
કરે શુંભરવેા ઝીણા, પડે નહિ પ્રેમ તુજ સ્વરમાં,	
મળે નહિ સાર ભમવાથી, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૩
નઠારી દેવ તુજમાંહિ, ભમણતાની પડી ક્યાંથી,	
કુસંગી સંગથી કાળો, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૪
ભ્રમર મહારા અરે ભૂંડા, પડેલી દેવ ટાળી દે,	
સદ્ગુણ થાશે નહીં ધર્યા, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૫
ઘણું કંટક ભર્યાં વૃક્ષો, ઘણી પીડા થશે તુજને,	
શિખામણ સન્તની માની, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૬
અરે તું ચહાય છે સાંઝે, કદી સાંઝે મળે નહિ તુજ,	
ભમંતાં કાળ વીત્યો બહુ, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૭
અરે ખાઈશ બહુ ખત્તા, હજી પણ શિખ માની લે,	
કંઈ આશા હવે વેગે, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૮
ઘણી શક્તિ ચલાવીને, લહેને વશમાં કરીશ જ હું,	
વખત આગ્યો હવે મહારો, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૯
હવે નહિ ચાલશે ફન્દો, ખરી દોરીયકી બાંધી,	
સદા રાખીશ કબજામાં, અરે તું આવ ઠેકાણે.	૧૦
અમારી શક્તિના ભેરે, ગચ્છેલાને ગ્રહું પાછો,	
“બુદ્ધચન્દ્ર” જ્ઞાન ઉદ્યાને, હવે તું આવ ઠેકાણે.	૧૧
૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૫, વાલુકેશ્વર મુંબાઈ.	

***“અનુભવ નહિ ઘણો તુજને.”**

કવ્વાલિ.

હજી ભેવું ઘણું આક્રી, હજી ભણવું ઘણું આક્રી,	
કુદંકુદા કરીશ નારે, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને.	૧

* આ કાવ્યમાં શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી પોતાના કોઇ શિષ્યને શિક્ષા દેતા હોય એવો હાઈ, તરી આવે છે. (૧) ગુરુશ્રી શિષ્યને સંબોધીને કહે છે કે, તારે હજી ઘણું ભે-

(૯૨)

- અરે ઝો શિષ્ય બાહુડા, રહસ્યો જાણવાં બાકી,
ભણ્યો ભાષા ભલે ત્હો શું? અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૨
- હૃદયનાં શાસ્ત્ર બહુ મોટાં, પરાભાષા ભણ્યાવણુ શું?
હજી શું? પારખે વસ્તુ, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૩
- મનુષ્યોના હૃદય ઉદધિ, ઘણા ઉંડા તમે શું છે?
પ્રવેશી સાર લેવાનો, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૪
- ઘણા આશયથી બોલે, પ્રતિધ્વનિયો વિચિત્રા ત્યાં,
પરીક્ષા સાર છે દુર્લભ, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૫
- અસત્ સત્ની પરીક્ષામાં, ખરી વિવેકની દૃષ્ટિ,
અરે કોઈ પામતા જ્ઞાની, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૬
- કુલીશ નહિ અદ્ય યુદ્ધિથી, હજી ભણવું રહ્યું ઝાઝું,
અનુભવ જ્ઞાનશાળાનો, અધુના નહિ ઘણો તુજને. ૭

વાતું છે. હજી ભણવાતું પણ ઘણું બાકી છે. તેમ છતાં અભિમાનથી કુંકુંદા કરીશ નહિ.

(૨) ભાષાશાસ્ત્રો ભણવાથી કંઈ હૃદયનાં શાસ્ત્ર ભણાતાં નથી-હજી તો ત્હારે ઘણો અનુભવ લેવાનો છે.

(૩) અન્ય મનુષ્યોનાં હૃદય વાંચતાં ન આવડે ત્યાંસુધી ખરી વિદ્વતા નથી. પરાભાષાવિના હૃદયશાસ્ત્રો વાંચી શકાતાં નથી. હજી તો કોઈ વસ્તુને સમ્યક્ પારખી શકવી દુર્લભ છે. ત્હને હજી ઘણો અનુભવ નથી.

(૪) મનુષ્યોના હૃદયસમુદ્ર ઘણા ઉંડા છે તેના તળાએ શું? છે, તેમાં પ્રવેશીને સાર લેવાનો છે. હજી તે દશાનો ત્હને ઘણો અનુભવ નથી, માટે હજી ઘણો અનુભવ લેવાનો છે.

(૫) મનુષ્યો ઘણા આશયથી બોલે છે. અને તે બોલવાની પ્રતિધ્વનિયો પણ વિચિત્ર ભાસે છે. તેમાં કયી અપેક્ષાએ કોનું બોલવું કયા આશયવાળું છે તેની પરીક્ષા કરીને સાર ખેંચવો દુર્લભ છે. અસત્ અને સત્ની પરીક્ષા કરવી મહા દુર્લભ છે.

(૬) સત્ય વિવેકદૃષ્ટિ પ્રાપ્ત કરવાની આવશ્યકતા છે. તે માટે વિદ્યાર્થીપણું હજી ત્હને યોગ્ય છે-કોઈ જ્ઞાની પુરૂષો સત્ય તત્ત્વ સારાંશ ખેંચી લે છે, માટે તેવી દશા પ્રાપ્ત કર.

(૭) હજી અનેક તત્ત્વોનું ભણવું અવશેષ રહ્યું છે માટે તું કુલીશ નહિ. અનુભવજ્ઞાનશાળામાં હજી તો પ્રવેશ કરવાનો બાકી છે.

(૯૩)

- અપેક્ષાઓ ઘણી ગંભીર, ઘણા ગંભીર સિદ્ધાન્તો,
રહસ્યો ગુપ્ત બહુ ઉંડાં, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૮
- સમયસાતા થવું દુર્લભ, વિચારી બોલ વદવાના,
હજી નિશ્ચય કરીશ નહિ કંઈ, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૯
- અપકવ યુદ્ધિથી જાણ્યું, જરા નહિ બહાર પાડીશ તું,
હજી તું સેવ જ્ઞાનીને, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૧૦
- ઘણા ખત્તા ખઈશ ત્યારે, અનુભવવાત સમજશે,
સમજ તું વત્સ! વીવેકે, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૧૧
- હજી નહિ ચિત્ત ઠેકાણે પરખવાની નથી શક્તિ,
અધિકારી થવું બાકી, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૧૨
- ઉતાવળ અદ્યપયુદ્ધિથી, કરીશ તો ઠોકરો ખાઈશ,
પછીથી માનશે સાચું, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૧૩
- તજી ઉદ્ધતપણું સત્ત્વર, વડેરાને અનુસરવું,
ઘણા કાલે ઘણું જ્ઞાન જ, અનુભવ નહિ ઘણો તુજને. ૧૪
- ઘણી મોંઘી ખરી શિક્ષા, ખરેખર જ્ઞાન લોકોની,
“યુદ્ધચંદ્રિધ” સન્ત સેવાથી, અનુભવ પૂર્ણ પરખાશે. ૧૫
- ૐ જ્ઞાન્તિઃ ૩ ચૈત્ર વદી ૫. વાલુકેશ્વર મુંબાઈ, સં ૧૯૬૭.

(૮) અપેક્ષાઓ ઘણી ગંભીર છે અને સિદ્ધાન્તો ઘણા ગંભીર છે, માટે હું બધું પામી ગયો એવી યુદ્ધિ રાખીશ નહિ-હજી તો ત્હને ઘણો અનુભવ થયો નથી.

(૯) વખતના જ્ઞાતા થવું દુર્લભ છે. દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ અને ભાવને ઓળખવાની યુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવી દુર્લભ છે. અગર સમય (શાસ્ત્ર)ના જ્ઞાત થવું એ કંઈ સામાન્ય વાત નથી-જે જે શબ્દો બોલવા તે વિચારીને બોલવાના છે-હજી તું કોઈ બાબતનો (તત્ત્વ વિષયોનું) ઘણું અનુભવજ્ઞાન થયાવિના) નિશ્ચય કરીશ નહિ.

(૧૦) અપકવ યુદ્ધિથી જાણ્યું એકદમ જરા માત્ર પણ બહાર પાડીશ નહિ-હજી તું જ્ઞાનને સેવ.

(૧૧) ઘણા ખત્તા ખાઈશ ત્યારે તે તે બાબતોનું અનુભવજ્ઞાન થશે, એમ વિવેક અવબોધ.

(૧૨) હજી ચિત્તનું ઠેકાણું નથી-હજી તો અધિકારી થવું બાકી છે.

(૧૩) અદ્યપયુદ્ધિથી ઉતાવળ કરીશ તો ઠોકરો ખાઈશ, પછીથી સાચું સમજશે.

(૧૪) ઉદ્ધતપણું તજી વડાઓને અનુસરવું જોઈએ-ઘણા કાળે ઘણું જ્ઞાન મળશે.

(૧૫) જ્ઞાની લોકોની ખરી શિક્ષાઓ ઘણી મોંઘી છે. તે સન્ત પુરૂષોની સેવાથી પૂર્ણપણે પરખાશે, અનુભવાશે.

લે. લક્ષુ.

(૯૪)

અમારા શુક સમજી લે.

કબાલિ.

- મનોહર મિષ્ટ વદનારા, રૂપાળી પાંખ ધરનારા,
ગમે ત્યાં પ્રેમ નહીં બાંધીશ, અમારા શુક સમજી લે. ૧
- ભણાવ્યા પાઠ બહુ બોલે, ઘણું લોકો ખુશી થાવે,
કુલાતો નહિ જરા તેથી, અમારા શુક સમજી લે. ૨
- સ્વચ્છંદી અન્ય પક્ષીનો, ભમાવ્યો શું ભમે ભોળા,
ઘણા તુજ ઘાતને ઇચ્છે, અમારા શુક સમજી લે. ૩
- કપટને કેળવી જો તું, તજીશ પિજ્જર કદાપિ રે,
લહીશ નહિ સુખ અન્યત્ર, અમારા શુક સમજી લે. ૪
- સુવર્ણપિંજરામાંહિ, ઘણું સ્વાદુ ફળો સ્વાદે,
જરા નહિ આજનો ભય ત્યાં, અમારા શુક સમજી લે. ૫
- ફસાવે અન્ય પક્ષીઓ, ઘણી દર્ઠ સુખની લાલચ,
ચહે જે પ્રેમી તે દ્રેષી, અમારા શુક સમજી લે. ૬
- સ્વચ્છંદે ભય ઘણો ન્યાં ત્યાં, ઉપરનું સુખ ઝાકળસમ,
ઘણો પસ્તાઈશ જ અન્તે, અમારા શુક સમજી લે. ૭

(૧) આ કાવ્ય શ્રીમદ્ગુરુવર પોતાના આત્માને અગર શિષ્યને શુકોક્તિથી સમજાવતા હોય એમ અવગોચાય છે. તેઓ શ્રી જણાવે છે કે હે શિષ્ય! વા હે આત્મન! તું ગમે તે ઠેકાણે પ્રેમ બાંધીશ નહિ.

(૨) હજી તું પાઠમાત્રથી લોકોને રંજન કરીને જરા માત્ર કુલાતો નહિ.

(૩) તું સ્વચ્છંદી અન્ય પક્ષવાળાઓનો અથવા અન્ય પક્ષીઓનો (અન્ય પક્ષવાળાઓનો) ભમાવ્યો શું ભમે છે? વિપક્ષીઓ-અન્ય જાતીય પક્ષીઓ અથવા પ્રતિપક્ષીઓ ત્હારો નાશ ઇચ્છે છે માટે અમારા હંસ તું બોધ પામ.

(૪) કપટને કેળવીને તું પિંજરને કદાપિ ત્યજીશ તો અન્યત્ર સુખ પામવાનો નથી.

(૫) યદિ તું સુવર્ણપિજ્જરરૂપ આશ્રયનો પરિહાર કરીશ તો તું સુખ પામીશ નહિ. સુવર્ણપિજ્જરરૂપ આશ્રયમાં અનુભવિક જ્ઞાનરૂપ ઘણું સ્વાદિષ્ટ ફળોનો સ્વાદ ચાખીશ, તો રાગ દ્રેષાદિ દુષ્ટ વૃત્તિઓનો કિંચિત્ માત્ર ભય નથી.

(૬) અન્ય પક્ષવાળાઓ પરભાવ સ્વભાવે તને સુખની લાલચ આપીને ફસાશે, અને તું પણ જે પ્રતિપક્ષીઓથી સુખનો અભિલાષ રાખે છે તેજ ત્હને દુઃખદ થશે. શિષ્ય પક્ષમાં અન્યાર્થ અવગોચરું. અને તે અન્યાર્થ સુગમ છે.

(૭) તું સ્વચ્છંદતાથી ન્યાં ત્યાં પરિવર્તન કરીશ તો ત્યાં રાગાદિક વૃત્તિઓથી મહાભય રહેશે ને સુધાનું બિન્દુ માત્ર પણ પ્રાપ્ત કરી શકીશ નહિ. માટે હે આત્મન! શુદ્ધસ્વરૂપ સુવર્ણપિજ્જરનો આશ્રય તજીશ નહિ. શિષ્યપક્ષમાં-ગુરૂરૂપ આશ્રયને પરિહરવાથી કિંચિત્ સુખપ્રાપ્તિ નથી ઇલાદિ અર્થ અવગોચરો.

(૯૫)

અરે પાંખો વિખેરાશે, બિલાડીનાજ પંજથી,
 ફસાઈશ, વ્યાધની ઝાળે, અમારા શુક સમજ લે. ૮
 કુલાતો નહિ સ્વશેભાથી, અધિકારે મળે શોભા,
 નથી શોભા વિનતિમાં, અમારા શુક સંમજ લે. ૯
 ખરી સ્વતન્ત્રતા લેવા, હજી અવસર નથી આવ્યો,
 હજી પરતન્ત્રતા સારી, અમારા શુક સમજ લે. ૧૦
 નથી બળ પક્ષમાં ખુરં, ચકાવ્યાથી ચડોશ ના તું,
 પરખ નિજ યોગ્યતા શું છે? અમારા શુક સમજ લે. ૧૧

(૮) હે આત્મન! તું પરલાવરૂપ જગત્માં પરિભ્રમીશ તો કુમતિરૂપ બિલાડીના તૃણરૂપ પંજથી ખીખાઈ જઈશ. અને મોહરૂપ શિકારીની વિષયરૂપ જાળમાં ફસાઈ જઈશ. અને મહા દુઃખ પામીશ; માટે અસંખ્યાત પ્રદેશરૂપ સ્વાશ્રય ત્યજશ નહિ. શિષ્યપક્ષમાં—દુર્બુદ્ધિરૂપ બિલાડીથી ખીખાઈ જઈશ એમ કહેવાનો હેતુ છે, તથા દુર્જન વ્યાધની પ્રપંચરૂપ માયાની જાળમાં ફસાઈ જઈશ, માટે ગુરૂરૂપ સ્વાશ્રયને કદાપિ તજશ નહિ.

(૯) હે આત્મન! સ્ત્રી, પુત્ર, કુટુંબ, આખરૂં, અને ધન, વગેરેના મદથી, બનેલી કૃત્રિમ સ્વશેભાથી કુલાઈશ નહિ, તેમજ જ્ઞાનેશ્વર્ય, વિદ્યા, ધર્મ, ક્રિયા, મનુષ્યાનું સન્માન, મોટાઈ વગેરેની પ્રાપ્તિથી અહંપણું ધારીશ નહિ; કારણ કે સત્યજ્ઞાન, દર્શન, સમ્યક્ ચારિત્ર અદ્યાપિ પૂર્ણ રીતે તને પ્રાપ્ત થયાં નથી. શિષ્ય પક્ષમાં—વિદ્યા, સન્માન, લોકોની પ્રતિષ્ઠા, વગેરેથી તું હે શિષ્ય! ફૂલાઈશ નહિ.

(૧૦) હે આત્મન! ખરૂં સ્વાતંત્ર્ય પ્રાપ્ત કરી. સકળ કર્મોના પૂર્ણ ક્ષય કરી પરિપૂર્ણ રીતે સ્વતંત્રતા લેવાનો તને અવસર હજી મળ્યો નથી, માટે હજી તને અપકવ દશામાં ગુરૂ તેમ જ, દેવની આજ્ઞારૂપ પરતંત્રતાજ ઇષ્ટ છે. સિદ્ધાન્તોમાં પણ જણાવ્યું છે કે છદ્મસ્થ દશામાં એટલે જ્યાંસુધી કેવલજ્ઞાન ન થાય ત્યાંસુધીની અવસ્થામાં સદ્ગુરૂની આજ્ઞા અનુસારે વર્તન કરવું જોઈએ. એમ જણાવ્યું છે માટે વર્તમાન કાળમાં પરતંત્રતા જ ઇષ્ટ છે. શિષ્ય પક્ષમાં—હજી હે શિષ્ય! સ્વતંત્રતા તને ઇષ્ટાવહ અદ્યાપિપર્યંત નથી. અધુના તો ગુરૂની આજ્ઞા એ પરતંત્રતાજ શ્રેયઃપ્રદા છે. ગુરૂની આજ્ઞાએ ધર્મ છે એમ સિદ્ધાંતોમાં દર્શાવ્યું છે, માટે પરિપૂર્ણ જ્ઞાન ન થાય ત્યાંસુધી હે શિષ્ય! તારે ગુરૂ આજ્ઞામાં રહેવું જોઈએ.

(૧૧) હે આત્મન! હજી તને જ્ઞાન દર્શન ચારિત્રરૂપ પક્ષબળ નથી કે જેથી હું જીને મોક્ષમાં તુરત ચાલ્યો જાય! માટે અન્યોના કુલાવ્યાથી તું ફૂલાઈશ નહિ ત્હારી યોગ્યતા શું છે? તે કેટલા ગુણ પ્રાપ્ત કર્યા છેને : કેટલા અવશેષ છે? તેનો વિચાર કર! તારા માટે અન્ય ગમે તેવી પ્રશંસા કરે તો પણ અન્યનું કહેવું તારામાં છે કે નહિ તે ત્હારે વિચારવું ઇષ્ટ છે. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! ત્હારે ગુણ અવગુણનો વિચાર કરી તારી યોગ્યતા વિચારવી જોઈએ. પ્રતિપક્ષિઓ ત્હને કાપટચથી ફૂલાવે તોપણ ત્હારે સ્વાશ્રયનો ભાગ ન કરવો જોઈએ.

(૯૬)

જગતમાં દુષ્ટ પક્ષીઓ, નથી ચઢાતાં ભલું ત્હારું, રચેછે પાડવા બાળ, અમારા શુક સમજ લે.	૧૨
હૃદયને રાખ ઠેકાણે, સલાહો જ્ઞાનીની સારી, પ્રથમ તો લાગશે કડવી, અમારા શુક સમજ લે.	૧૩
વિપક્ષીનું ઠસાવેલું, પ્રથમ તો લાગશે મીઠું, પરિણામે થશે બુઝું, અમારા શુક સમજ લે.	૧૪
ભભાવેલા ભમે ભોળા, ગમે તે માની લે સાચું, અધુરી બુદ્ધિનું ફળ તે, અમારા શુક સમજ લે.	૧૫
વિપક્ષી ઘાત ઇચ્છે છે, ગમે તે દાવને ખોળે, ખરું સમજાય નહિ ઇષ્ટજ, અમારા શુક સમજ લે.	૧૬

(૧૨) હે આત્મન! પરિપુ (કામ, ક્રોધ, મોહ, લોભ, મદ, મત્સર) એને કદાચ તું અજ્ઞાનતાથી ત્હારા આત્મસહાથી સમજતો હોઈશ પણ તે ભૂલ છે; પરંતુ વાસ્તવરીત્યા એ પરિપુની દુષ્ટ મોહભળ—વિષયચ્છા, મમતા છે તેનામાં તું ફસાઈશ તો નર્કગામી થઈશ. તું ખાત્રીપૂર્વક સમજ કે એ રિપુઓ ત્હને અવનત કરવા અનેક શુભ રચનાઓ કરે છે. શિષ્ય પક્ષમાં—હે પ્રિય શિષ્ય! ત્હારી સદ્ગુણ-પ્રત્યેની સદ્ભાવનામાં આ પરિપુ જેવા અનેક ફસવનારા મળશે અને ત્હારી સદ્ગુણપ્રતિની ભાવના હઠી જાય તેને માટે તેઓ પ્રતિપક્ષીઓ પ્રયત્નશીલ થશે પરંતુ ત્હારે ત્હારા આત્માની સ્થિરતા કરવી. તું હૃદયની સાક્ષિએ પરિપૂર્ણ વિચાર કર.

(૧૩) હે આત્મન! તું તારા અજ્ઞાનરૂપ અંધકારને દૂર કઢાડવા જ્ઞાનરૂપ વિદ્વાનોનો સમાગમ કરી આત્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! તું જ્ઞાની પુરૂષોની સલાહ લઈ યોગ્ય માર્ગે ગમન કર.

(૧૪) હે આત્મન! રાગ દ્વેષાદિ પ્રતિપક્ષીઓનું સમજવેલું પ્રથમ તો ત્હને મિષ્ટ લાગશે પણ પશ્ચાત્ ક્રિપાક્રુણસમાન કટુરસ અર્પશે. માટે સત્ય વિવેકદષ્ટિ-થી રાગાદિક શત્રુઓનો ત્યાગ કર. શિષ્યપક્ષમાં—હે પ્રિય શિષ્ય! શરૂઆતમાં તને અસત્ પુરૂષનું સમજવેલું યોગ્ય લાગશે; પરંતુ પશ્ચાત્ એ ત્હને દુઃખદવસ્થામાં લાવી મૂકશે.

(૧૫) હે આત્મન! તું મૂર્ખત્વ પ્રાપ્ત કરી મોહમાયાનો ભભાવેલો જગતમાં પરિવર્તન કરે છે ને સ્થાને સ્થાને અનેકશઃ દુઃખોને સંપ્રાપ્ત કરી સંતપ્ત રહે છે તે તારી અદૃષ્ટબુદ્ધિનું પરિણામ અવખોધાય છે. શિષ્યપક્ષમાં—મૂર્ખ, દુષ્ટ મનુષ્યના ભભાવ્યાથી હે ભોળા શિષ્ય! તું ભમે છે અને અનેક દુઃખોને પ્રાપ્ત કરે છે. પ્રતિ-પક્ષીઓને ત્હારા વાસ્તવિક સલાહ આપનારા ગણે છે તે ત્હારી અદૃષ્ટબુદ્ધિનું ફળ છે.

(૧૬) હે આત્મન! મોહાદિક પ્રતિપક્ષીઓ ત્હારી સર્વ શક્તિઓનો સત્વર નાશ ઇચ્છે છે ને અનેક પ્રકારના દાવ ખોળે છે; પણ ત્હને હજી ખરું ઇષ્ટ કેમ સમજતું નથી? હજી તું પોતાનું સત્યસ્વરૂપ સમજ લે. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! પ્રતિપક્ષીઓ ત્હારા પોતાનાજ નહોય એવા બનીને ગમે તે દાવ ખોળીને તારો નાશ કરવા ઇચ્છે છે પરંતુ તું તારું ઇષ્ટ સમજ લે.

(૯૭)

અરે ઓ માન મોજલા, સ્વધર્મો ત્યાગ નહિ તહારા, તજ ઉદ્ધતપણું સઘળું, અમારા શુક સમજ લે.	૧૭
ચહે બુદ્ધ સ્વસ્વામીનું, કરે નિન્દા વિપક્ષીમાં, નથી એ પક્ષી પોતાનું, અમારા શુક સમજ લે.	૧૮
ધરે મર્યાદ તો શોભા, અશોભા જોતજોતામાં, ભટકવામાં નથી શોભા, અમારા શુક સમજ લે.	૧૯
વિપક્ષી મિત્ર બુદ્ધિથી, કદી તુજને સુજે નહિ શુભ, જગતમાં સર્વથા એવું, અમારા શુક સમજ લે.	૨૦
સુવર્ણ પિંજરે રહેવું, અધિકારી થવા માટે, પડેલાં દુઃખ સહેવાનાં, અમારા શુક સમજ લે.	૨૧

(૧૭) ઉદ્ધતાઈ તજને હે મોઝીલા આત્મન! તહારા જ્ઞાનાદિક સ્વધર્મોનો ત્યાગ કરીશ નહિ. ઉદ્ધતપણું ત્યાગ કરી સત્ય સ્વીકાર. શિષ્યપક્ષમાં—હે પરભાવમાં સુખની બુદ્ધિધારક શિષ્ય! તહારા વિનય, વૈયાવૃત્ય, ગુરુપારતંત્ર્યતા, ગુરુઆજ્ઞાપાલનાદિ સ્વધર્મોનો ત્યાગ કરીશ નહિ. ઉદ્ધતપણું ત્યાગ કરીને પોતાના સ્વધર્મોનો સ્વીકાર કર.

(૧૮) હે આત્મન! તું પોતાના દેવગુરુની પ્રતિપક્ષીઓમાં નિંદા કરે છે એ તારો ધર્મ નથી. તારા પરમાત્મસ્વામિનું તારે ધ્યાન ધરવું જોઈએ. ને તેનાજ ગુણો ગાવા જોઈએ; પણ તેનાથી તું વિપરીત આચરણ કરે છે એ યોગ્ય નથી. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! પ્રતિપક્ષીઓમાં તું પોતાના ગુરુઓની નિંદા કરે છે એ તારે શિષ્યપણું માની શકાય નહિ અને તેથી તું ગુરુનો શિષ્ય કેવી રીતે ગણાય એ તું તારા મનમાં નિશ્ચય કર.

(૧૯) હે આત્મન! તું સદ્ગુણોમાં રમણ કરે તો તેમાં તારી શોભા છે, અશોભાની પાતિ તો રાગાદિ પરભાવમાં પ્રવેશતાં તુર્ત મળે છે, માટે પરભાવમાં ભટકવામાં તારી શોભા નથી એમ નિશ્ચય કર. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! મર્યાદામાં રહી તારે કાર્ય કરવાં જોઈએ, શિષ્યધર્મની મર્યાદાનો ત્યાગ કરવામાં તારી શોભા કિંચિત્ પણ નથી. ગુરુને ત્યજ અન્યત્ર વિચરવામાં પણ તારી મર્યાદાનો ક્ષય થાય છે

(૨૦) હે આત્મન! રાગાદિ પ્રતિપક્ષીઓને મિત્ર સમજ તેના કલ્યાણમાણે ચાલીશ તો તને સત્ય સુજવાનું નથી. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! પ્રતિપક્ષીઓને મિત્ર ધારી કાર્ય કરીશ તો તને સત્ય સમજવાનું નથી. જગતમાં પ્રતિપક્ષીને મિત્ર કહી તેઓની મતિ પ્રમાણે જે ચાલે છે તે દુઃખી રહે છે; એમ નિશ્ચય કર.

(૨૧) હે આત્મન! તારે તારા અસંખ્યાત પ્રદેશમાં પરમાત્મશક્તિનો અધિકારી થવા માટે રહેવું જોઈએ ને કર્મેના યોગે જે જે દુઃખો પડે તે તારે સહન કરવાં જોઈએ. શિષ્યપક્ષમાં—હે શિષ્ય! તહારે ગુરુના આશ્રયમાં સદ્ગુણાધિકારી થવા માટે રહેવું જોઈએ. અને જે જે દુઃખો પડે તે શાંતિથી સહન કરવાં જોઈએ, એ તારો શિષ્યધર્મ હૃદયમાં ધર.

(૯૯)

- ખરી સ્વતન્ત્રતા શોભે, જગત્માં દિવ્યજ્ઞાનિને,
વિચાર્યોથી મળે સાચું, અમારા શુક સમજ લે. ૨૨
- સદા પરતન્ત્રતા સારી, જગત્માં મૂર્ખ જીવોને,
અધિકારી પ્રમાણે સુખ, અમારા શુક સમજ લે. ૨૩
- અરે લીલા અને રાતા, અમારા પ્રેમ પંખીડા,
ત્વરિત તું આવ ઠેકાણે, અમારા શુક સમજ લે. ૨૪
- ઉછાળા ચિત્તના ત્યાગી, પરાઈ શિખ છોડી દે,
સમર્પણ સર્વ કર મુજને, અમારા શુક સમજ લે. ૨૫
- જમાવટ નહિ થશે ત્હારી, મળી શોભા જશે ત્હારી,
ઉડી જતાં થશે એવું, અમારા શુક સમજ લે. ૨૬

(૨૨) હે આત્મન્ ! ખરી સ્વતંત્રતા તો દિવ્યજ્ઞાનીઓનેજ શોભે છે. એમ તું વિવેકદષ્ટિથી વિચાર કરીશ તો તને આ બાબતનું પરિપૂર્ણ ગૂઢ રહસ્ય અવલોકાશે. શિષ્યપક્ષમાં-હે શિષ્ય ! ખરી સ્વતંત્રતાના અધિકારી દિવ્યજ્ઞાનીઓ છે, કારણ કે તે પરિપૂર્ણ જ્ઞાનદ્વારા હિતાહિત પ્રવૃત્તિને બાણીને ઇષ્ટમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે. હજી તું અધિકારી થયા વિના ખરી સ્વતંત્રતાનું પાત્ર નથી.

(૨૩) પરિપૂર્ણ જ્ઞાનદશા વિના અલ્પજ્ઞ જ્ઞાનદશામાં ગુરૂની આજ્ઞાએ પર-તંત્રતા શુભાવહ છે. ને અધિકારી પ્રમાણે સુખની પ્રાપ્તિ છે. ત્હારા અધિકાર-પ્રમાણે તારે વર્તવુંજ બેઠ્યે. શિષ્યપક્ષમાં-અજ્ઞાનદશામાં હે શિષ્ય ! તારે જ્ઞા-નીની આજ્ઞાનું પાલન શ્રેયસ્કર છે અને તારા અધિકાર પ્રમાણે ચાલીશ તો તને સુખ છે. એમ શુભાધ્યવસાય ધારણ કર.

(૨૪) હે ભિન્ન ભિન્ન ઇચ્છાને ધારણ કરનારા આત્મન્ ! તું તારૂં સ્વરૂપ સમજી જલ્દી ઠેકાણે આવ. શિષ્યપક્ષમાં-દુનીયાના અનેક પ્રકારના વિકલ્પો સંકલ્પોનો ત્યાગ કરી હે શિષ્ય ! સદ્ગુરૂના ચરણસાનિધ્ય આવ્ય.

(૨૫) ચિત્તમાં થતા વિવિધ પ્રકારના રાગદ્વેષના ઉછાળાનો ત્યાગ કરીને તું પરમાત્માને મન વચન કાયાનું સમર્પણ કરીને સ્થિર થા એજ તારી મહાન શોભાનું લક્ષણ છે. શિષ્યપક્ષમાં-સંકલ્પો વિકલ્પોનો ત્યાગ કરીને હે શિષ્ય ! તું મન વચન ને કાયાથી સદ્ગુરૂના શરણે આવ.

(૨૬) હે આત્મન્ ! તું પોતાના શુદ્ધ સ્વરૂપનો ત્યાગ કરીશ તો સમતારૂપ જમાવટ થશે નહિ અને શુદ્ધ જ્ઞાનરૂપ પ્રાપ્તિ થશે નહિ. પરલાવરૂપ ગગનમાં ઉડતાં તારી આવી દશા થશે. -શિષ્યપક્ષમાં-હે શિષ્ય ! જો તું સદ્-ગુરૂની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરીશ તો તારી સમતારૂપ જમાવટ, શુદ્ધજ્ઞાન ને પ્રાપ્તિ રહેશે નહિ.

(૯૯)

પ્રતિજ્ઞાની થશે હોળી, વધૂટયું નહિ વળે પાહું,
 પુનઃ મળતાં રહે ગાંઠો, અમારા શુક સમજી લે. ૨૭
 ગમે તે સ્થિતિમાં સુખડાં, આધિકારી થઈ લેવાં,
 “બુદ્ધચરિત્ર” ધર્મ સેવ્યાથી, અમારા શુકને સુખડાં. ૨૮

જ્ઞાન્તિઃ સુખાર્થ લાલભાગ, પાંજરાપોળ. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૬.

“આમ્રવૃક્ષની અન્યોક્તિમાં અધ્યાત્મ ઉપદેશ.” ઉછેર્યો અમ્બ ! મહાહર્ષે.

કવ્યાલિ.

કરી ક્યારો ભર્યું ખાતર, અમે ત્યાં ગોટલો વાગ્યો,
 ભર્યું વારિ ટચોટચ ત્યાં, ઉછેર્યો અમ્બ ! મહાહર્ષે. ૧
 કુટયો અંકુર રાતો શુભ, સુકોમળ પક્ષવો પ્રગટ્યા,
 કર્યું વારોલીયું ચોમેર, ઉછેર્યો અમ્બ ! મહાહર્ષે. ૨
 પ્રતિદિન વારિથી સિંચ્યો, અનુક્રમ વૃદ્ધિતા પામ્યો,
 વધી આશા અહો તુજ સાથ, ઉછેર્યો અમ્બ ! મહાહર્ષે. ૩
 કર્યું રક્ષણ પશુઓથી, કર્યું રક્ષણ મનુષ્યોથી,
 ઉપદ્રવથી કર્યું રક્ષણ, ઉછેર્યો અમ્બ ! મહાહર્ષે. ૪

(૨૭) હે આત્મન ! જે ઉપરોક્ત શિક્ષાનો લોપ કરીશ તો સ્વપ્રતિજ્ઞાઓ ભરમીભૂત થઈ જશે. અને સ્વસ્વભાવમાંથી ઉદ્ભવતીન થયું તો પુનઃ આત્મસ્વભાવમાં આવતાં વિલંબ લાગશે. શિષ્યપક્ષાર્થ-ઉપરોક્ત સદ્ગુણોનું સદ્વર્તન નહિ થાય તો સ્વપ્રતિજ્ઞાઓ હુમ્મ પ્રાયઃ નામાવશેષ રહેશે ને પુનઃ સદ્ગુણથી વિચુટતાં છતાં અને પુનઃ મળતાં પ્રેમની ગ્રંથી ભિન્ન થઈ જશે, એમ પરિપૂર્ણ સમજી વર્તન કરવું શ્રેયસ્કર છે.

(૨૮) ગમે તે સ્થિતિમાં અધિકારી થઈને હે આત્મન ! તારે અનંતસુખ પ્રાપ્ત કરવાનાં છે. બુદ્ધિસાગર કહે છે કે એ સર્વ અમારા આત્માને માટે હિતશિક્ષા છે. ધર્મની સેવા, આરાધના ભક્તિ કરીને અમારું સ્વાભાવિક સુખ પ્રાપ્ત કરવું એજ ઈષ્ટ કર્તવ્ય છે. શિષ્યપક્ષ સુગમાર્થ છે. રાત્ર, ને સેવક, પતિ ને પત્ની, શિક્ષક ને વિદ્યાર્થી ઇત્યાદિ અનેક પક્ષમાં આ કાવ્યનો અર્થ અવબોધવો. મધુકર.

૧ આ કાવ્ય શિષ્ય, પુત્ર, આત્મા, સાધુ વગેરેપર લાગી શકે છે. કાવ્યકારે ગુરુ શ્રીએ શિષ્ય વા આત્માને ઉદ્દેશીને ઉદ્દગાર કાઢ્યા હોય એમ લાસે છે. મધુકર.

(૧૦૦)

વધ્યાં ડાળાં વધ્યો ઉંચો, વધ્યો વિસ્તાર ફેલાયો, થયો પક્ષીતણો આશ્રમ, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૫
અધઃ છાયાતણો આશ્રમ, કરે પશુઓ ઘણું આવી, અધઃ બેસે મનુષ્યો બહુ, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૬
ઉપર રમવા ચડે બાળક, ચડે વાનર લહે આનન્દ, થયો સહાયી મઝા લેવા, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૭
રચે પાણીતણું તોરણ, શુભેચ્છક હેતુથી લોકો, ઘણું ઉંડાં ગયાં મૂળો, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૮
કરે આકાશથી વાતો, પવન ખાતો વધે ઝાઝો, હલાવે વાયુ શાખાઓ, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૯
પ્રતિષ્ઠા લોકમાં પામ્યો, મનુષ્યો, પ્રેમથી દેખે, ઘણી આશાથી પેખે, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૦
થયો પૃથ્વી ગ્રહી મોટો, થયો જલતત્ત્વ લઈ મોટો, થયો વાયુ ગ્રહી મોટો, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૧
બનાવ્યું દેહ લઈ તત્ત્વો, પ્રતિદિન પુષ્ટતા પામ્યો, ગ્રહો ઉપકાર ઘણાઓનો, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૨
સકલની સહાય લીધી ત્હું, બને તે પાછું વાળી દે, ફળો તું આપ લોકોને, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૩
અરે કોઈ પત્થરો મારે, અરે ત્હારાં ફળો લેવા, બહુ તું રાખ સમતાને, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૪
કુટે કોઈ લાકડી મારી, હલાવે ડાળ ફળમાટે, કર ! અપકારપર ઉપકાર, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૫
અરે કોઈ પર્ણને તોડે, અરે કોઈ લુભ્બને તોડે, ગ્રહું તે પાછું વાળી દે, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૬
સહન કર તાઢ ને તડકો, અરે ડાળાં ઘણા છેદે, સહનતા રાખ ઉપકારી, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૭
સકલ વૃક્ષોવિષે શ્રેષ્ઠજ, બહુ ઉપકાર કરવાથી, તજીશ નહિ ટેક પોતાની, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૮
કદી કંટાળતો નહિ રે, પડે દુઃખો મહન્તોને, ગ્રહો અવતાર કર ! પૂરો, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૧૯
પશુ પંખી કરે પીડા, કરે પીડા અવિચારી, રહી મર્યાદમાં સહ ! તું, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે.	૨૦
સ્તવે નિન્દે અરે દુનિયા, જરા નહિ દુઃખિયો થા તું,	

(૧૦૧)

- સમર્પણુ સર્વ ઉપકારે, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે. ૨૧
 જગત મક્કલ ગણે તુજને, શુભાદિ મંગલે પહેલો,
 “ બુદ્ધચન્દ્ર ” સુખ લેવાને, ઉછેર્યો અમ્મ ! મહાહર્ષે. ૨૨
 મુખાઈ, લાલબાગ. સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૭.

બૈહિર્ અન્તરથકી કાઠા.

કંવાસિ.

- અચાવ્યો બહુ દયા લાવી, કર્યું પોષણ દયા લાવી,
 કરાવ્યું બહુ પયસતું પાન, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૧
 અચાવ્યો નોલીયાભયથી, દીધો આવાસ સુખકારી,
 સ્વજાતિની કરે ઈર્ષ્યા, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૨
 કરાવ્યું જ્ઞાન ગણામાં, કરાવ્યું જ્ઞાન યમુનામાં,
 તથાપિ ના થયો નિર્મલ, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૩
 કરાવ્યું જ્ઞાન સાબુથી, કરાવ્યું પાન મનભાવ્યું,
 કરાવ્યો લેપ ચન્દનનો, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૪
 સુણાવ્યો પાઠ ઈશ્વરનો, રમાડ્યો પ્રેમ લાવીને,
 કર્યો ઉપકાર બહુ તુજને, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૫
 કરી શિક્ષા ભલામાટે, કરડ નહિ મૂર્ખ જીવોને,
 ચડી બહુ રીસ ઝેરીલી, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૬
 કરડવાને ઘણું ફાંફાં, ઘણા લાગો અરે જોયા.
 ઉછાળ્યો ડંસ દેતાં ઝટ, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૭
 પડ્યો દૂરે પુનઃ આવ્યો, ભયંકર ફેણ માંડીને,
 ઉછાળી ખાડમાં નાખ્યો, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૮
 પુનઃ તું લાગ જોઈને, અરે આવ્યો હઠાવ્યો ખૂબ,
 જરા ચાલ્યું નહીં ત્હારું, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૯
 અધમતાને નિહાળી તુજ, દયાનાં અશ્રુ ચક્ષુમાં,
 બહુ ઉપદેશ દીધો રે, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૧૦
 તજીને વૈરની દષ્ટિ, ઘણા કાળે થયો ઉજ્જવલ,
 નિકાળી દાઢ બે ઝેરી, બહિર્ અન્તરથકી કાળા. ૧૧

૧ શ્રીમદ્ ગુરુવરે આ કાવ્ય દુષ્ટ મન ઉપર લખ્યું હોય એમ જણાય છે. તેમ
 દુર્જનરૂપ સર્પપર પણ લાગુ પડે છે. તેમાં સન્ત પુરોહીની ઉપકાર દષ્ટિ તરી આવે
 છે. સન્ત પુરોહી અપકારપર ઉપકાર કરે છે. મધુકર.

(૧૦૨)

ગયાથી દાંઢ ઝેરીલી, નથી કરકયાથકી હાનિ,
“બુદ્ધચરિત્ર” સન્તની દષ્ટિ, સુધારે સર્વ જીવોને. ૧૨

લાલબાગ-પાંજરાપોળ. ચૈત્ર વદી ૭. ૧૯૬૭. ૐ જ્ઞાન્તિ:.

જગત્ને દેવ સન્દેશો.

કવ્યાલિ.

- અમારા ધ્યાનમાં ઉજળવલ, શુભકુર દેવ દેખાયો,
નમી તેણે કલો મુજને, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૧
- અધુના પાપ બહુ થાવે, મનુષ્યો બહુ કરે હિંસા,
અકસ્માતો બહુ તેથી, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૨
- રજસ્તમથી નથી શાન્તિ, ચડી દુનિયા પડે જલદી,
હૃદયમાં સત્વતા ધારો, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૩
- પ્રભુની ભક્તિમાં મ્હાલો, પરસ્પર સમ્પીને રહેશો,
મુનિયોની કરો ભક્તિ, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૪
- શુરુનિન્દા કલક્ષયકર, પ્રભુનિન્દાથકી નહિ સુખ,
કરો ઉપકાર જીવોપર, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૫
- દયાનાં તત્ત્વ ફેલાવો, જગત્ની શાન્તિના માટે,
સકલ ધર્મો દયામાંહિ, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૬
- મદિરા માંસ પરિહરશો, પ્રતિદિન ધર્મ આદરશો,
પડે દુઃખો તને નહિ ધર્મ, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૭
- જિનન્દ્રોનાં કથ્યાં તત્ત્વો, હૃદયમાં ધારશો સમજ,
ધરો શ્રદ્ધા ધરો સંયમ, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૮
- સકલને આત્મવત્ દેખો, અહન્તા બીજ બાળી દો,
તને મમતા ભજે સમતા, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૯
- અધિકારે ગ્રહો ધર્મજ, જગતમાં શાન્તિની કુચી,
“બુદ્ધચરિત્ર” ધર્મ છે સાચો, જગત્ને દેવ સન્દેશો. ૧૦
- મુખાઈ, વાલુકેશ્વર. ચૈત્ર વદી ૭, સં. ૧૯૬૭. ૐ જ્ઞાન્તિ:.

(૧૦૩)

“ હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ”

કવવાલિ.

- હવે તો બોલ નહીં ઝાઝું, નથી વિશ્વાસ બોલ્યાનો,
ફરી જાવે ઘણું બોલી, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૧
- ઘણું બોલે કરે થોડું, પ્રતિજ્ઞાઓ તજી કાયર,
મહત્તોના ફરે નહિ બોલ, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૨
- વિચારો બહુ જણાવે છે, વિચારો શેષશક્તીના,
વટે છે બોલ સાકરીયા, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૩
- ઉતારી કૂપમાં હેતે, પલાયન ઝટ કરી જતો,
ઘણીવારે થયું આવું, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૪
- કહે છે લાખ વાપરવા, અરે નહીં વાપરે નવને,
કરે વિશ્વાસનો ઘાતજ, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૫
- ભરે છે હાથ પણ કંઠૂસ, તમ્બુ નહિ ફાડતો ફુલણ,
ભણ્યો આવું અરે ક્યાંથી, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૬
- ચડાવીને રહે ફરે, ખરી વેળા રહે પાછળ.
ઘલાવે મુખ નીચું તું, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૭
- ગુરુભક્તિ સમજતો નહિ, વઢી હિમ્મત પછી હારે.
ગુરુનો ભક્ત તે ક્યાંથી, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૮
- કરો અસ બહુ થયું જોયું, અમારો માર્ગ લેવા ઘો,
ક્ષમા શિક્ષા કરી ત્હેની, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૯
- નથી ભકતોતણી પરવા, નથી ભક્તિવિના ભકતો,
રહ્યો જ્યાં સ્વાર્થને અજ્ઞાન, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૧૦
- અચળ શ્રદ્ધા નથી પૂરી, ભમે છે ચિત્ત વાયુવત,
ભમાવ્યાથી ભમે જલ્દી, હવે ત્હારો ભરૂસો શો ? ૧૧
- ભરૂસો એક વાણીમાં, મહત્તોની અચળ દ્રુવવત
“ બુદ્ધચરિત્ર ” ભક્ત છે કોઈકે, અમે તો જોઈને જોયું. ૧૨

ત્રૈત્ર વઢી બીજી સાતમ, ૧૯૬૭. મુંબઈ પાંજરાપોળ. ॐ શાન્તિ:

(૧૦૪)

૧ “ સ્વરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ”

કન્કાલિ.

- થયું તુજ લગ્ન જાણ્યું મહે, કર્યું જે લગ્ન બાહિરથી,
કયું અધ્યાત્મદષ્ટિથી, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૧
- પતિ પત્ની રહે સાથે, વિયોગી પ્રાણ પડતાં નહીં,
પતિદુઃખે દુઃખી પત્ની, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૨
- પતિપર પ્રાણ પાથરતી, પતિથી નહિ અધિકું કંઈ,
પતિ સેવા કરે ક્ષણ ક્ષણ, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૩
- પતિ સર્વસ્વ માનીને, પતિ આજ્ઞા ધરે શિરપર,
રહે તનમય થઈ નિત્યજ, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૪
- રહે જોડું મળી નિર્ભય, નથી જ્યાં ભેદતું સ્વમું,
આંખડાનન્દનો દહાવો, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૫
- સકલમાં ઐક્યતા યેની, અભિપ્રાયો પડે નહિ ભિન્ન,
સહજ શાંતિ સદા વર્તે, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૬
- પરસ્પર પ્રાણ આહુતિ, દઇને શુદ્ધ રહેવાતું,
પરમદષ્ટિ સદા છાજે, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૭
- ઉપાધિખેદ નહિ કિંચિત્, વિછડયું નહિ મળ્યા પશ્ચાત્,
અલૌકિક સુખ ભોગવવાં, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૮
- અનંતજ્યોતિનો દીપક, પ્રકટ કરવો હૃદયમાંહિ,
હૃદયની ઐક્યતા નિત્યજ, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૯
- અમર કૃણ સ્વાદીને મીઠું, અમર રહેવું નથી મરવું.
જરા નહિ દુઃખનો છાંટો, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૧૦
- કહ્યું જે લગ્ન અન્તરથી, વિચારીને કરી લે તે,
“ બુદ્ધચિન્ધિ ” સાનિયો પામે, ખરી એ લગ્નની ગ્રંથિ. ૧૧
- સં. ૧૯૬૭ ના ચૈત્ર વદી ૮. મુંબઈ, પાંજરાપોળ-લાલબાગ.

૧ આ પત્ર શ્રીગુરુએ કોઈ શ્રાવક શિષ્યને તેના બાહ્યલગ્નપ્રસંગે અન્તઃલગ્નપ્રસંગે સમજાવવા લખ્યો છે. મધુકર.

(૧૦૫)

*“ અમારે પન્થમાં વહેવું. ”

કવ્વાલિ.

- ગુરૂએ બોધ આપીને, અમારી આંખ ઉઘાડી,
અમારા દેશમાં જવા, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૧
- ઘણું કોતર ઘણા ખાડા, ઘણી નદીઓ ઘણી ખાડી,
ઘણી પગશેરીઓ જ્યાં ત્યાં, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૨
- નથી કોઈ ભોમીઓ પૂરો, અહુ અકળાય મન મહારૂં,
ઘણી છે વાંસની ઝાડી, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૩
- ઘણા વંટોળીયા થાતા, પડે છે ધૂળ, ચક્ષુમાં,
ઘણા કાંટા જ વિખરાયા, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૪
- ઘણું આંધું ઘણા ટીંબા, પડ્યા આડા ઘણા ડુંગર,
કરે છે ગર્જના સિંહો, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૫
- ઘણું નાળું ઘણા કન્યેર, ઘણા આવળ ઘણું ઝાંખર,
વહે છે ખીલુમાં ઝરણું, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૬

*(૧) શ્રીસદ્ગુરુએ આ કાવ્ય પોતાના ઉપર લખ્યું હોય તેમ ભારે છે. તેઓશ્રી કહે છે કે, અમારી જ્ઞાનચક્ષુને ગુરુએ બોધ આપીને ઉઘાડી. અમારા દેશના પન્થમાં અમારે ચાલવાનું છે.

(૨) ત્યાં જતાં વચમાં જળપણનાં ઘણું કોતર આવે છે. વિશ્વાસઘાતરૂપ ઘણા ખાડા છે. ઘણા પગદંડાઓ આવે છે.

(૩) કોઈ પૂરો ભોમીયો નથી. રસ્તામાં જતાં મહારૂં મન અકળાય છે. કપ-ટરૂપ વાંસની ઝાડીઓ ઘણી છે.

(૪) વિકલ્પ સંકલ્પરૂપ ઘણા વંટોળીયા પ્રગટે છે અને તેથી જ્ઞાનરૂપ ચક્ષુમાં આવરણરૂપ ધૂળ પડે છે, સુક્ષ્મરૂપ દેશના રસ્તામાં ઘણા મિથ્યાત્વરૂપ કલેશના કાંટા વિખરાયા છે.

(૫) સાત ભયરૂપ ઘણું આંધું (મોટા ઉંડા પાતાળ પર્યંતના ખાડા) છે. હર્ષતરંગરૂપ ટીંબાઓ ઘણા છે. માનના ભેદરૂપ ડુંગરો રસ્તામાં આડા પડ્યા છે, સત્તાભિમાનરૂપ સિંહ ગર્જના કરે છે.

(૬) અનેક પદવીઓ લેવારૂપ ઘણું નાળું આવે છે. ખેદરૂપ ઘણા કન્યેર આવે છે, ટંકારૂપ ભાવળ અને વાગ્યુદ્ધરૂપ ઘણું ઝાંખર છે. આશારૂપ ખીલુમાં ઇચ્છાઓનાં ઝરણું વહે છે.

(૧૦૬)

પરસ્પર વૃક્ષ ગંઠાયાં, ઘણી ઝાડી ઘણા વાઘો, ઘણા જ્યાં ગોખર ને ભંઠ, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૭
ઘણી શૂળો ઘણા યુવર, ઘણાં કિંપાકનાં વૃક્ષો, વધ્યાં તાડો બહુ ઉંચાં, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૮
ભકોભક પાદમાં પેશે, ઘણી શૂળો વહે લોહી, બહુશઃ અંગ છોરાતું, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૯
ભયંકર બહુ વસે રીંછો, કુદંકુદા કરે ચિત્તા, પડે સર્પો ઘણા પાછળ, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૦
નથી જ્યાં સૂર્યનાં કિરણો, પ્રસરતું ઘોર અંધારું, પડે નહિ સુઝ ક્યાં છે શું ! અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૧
મુખોને અજગરો ફાડે, ઘણું ખેંચે ઝહણુ કરવા, વરૂનાં યૂથ છળ તાકે, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૨
ઘણા નિર્દય વસે ચોરો, ફરે છે ચોરવા માટે, ભયંકર રાત્રીઓ કાળી, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૩
ફરે છે ફાવડીઓ બહુ, ઘણા જ્યાં ભૂતના ભડકા, અઘોરી લોક માંસાશી, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૪

(૭) જ્ઞાનાવરણીયાદિ પ્રકૃતિચોરસ વૃક્ષો એકબીજાથી સંબંધિત થઇને રહ્યાં છે, પ્રપચરૂપ ઘણી ઝાડી, અને ફૂરપરિણામરૂપ ઘણા વ્યાધો દેખાય છે, મત્સરરૂપ ગોખર અને ઉદ્દેગરૂપ ભંઠ મુક્તિના રસ્તામાં પડેલા છે, તેમ છતાં અમારે મુક્તિના માર્ગમાં દુઃખ વેડીને જવું છે.

(૮) વિષયપ્રેમરૂપ ઘણી શૂળો પડેલી છે, માનપ્રતિષ્ઠાનાશક હેલનારૂપી યુવર ઉગ્યા છે. વિષયરૂપ કિંપાકનાં વૃક્ષો ઉગ્યાં છે અને તે કિંમ્પાક ફળને પેદા કરનારાં છે. મહુતારૂપ તાડો રસ્તામાં ઉંચાં વધ્યાં છે.

(૯) વિષયપ્રેમરૂપ શૂળો આત્માના પ્રદેશમાં ભોંકાય છે અને તેમાંથી રૂઢિ-રૂપ ખરો પ્રેમ નીકળી નય છે અને તેથી આત્મારૂપ અંગ છોરાઈ નય છે.

(૧૦) આળરૂપ ભયંકર રીંછો મોક્ષના માર્ગમાં જતાં સામાં દેખાય છે. પૈશુ-ન્યરૂપ ચિત્તાઓ કુદંકુદા કરી રહ્યા છે, ક્રોધરૂપ સર્પો રસ્તામાં જતાં પાછળ પડે છે.

(૧૧) અનુભવજ્ઞાનરૂપ સૂર્યનાં કિરણોનો મોહરૂપ ઝાડીમાં પ્રકાશ થતો નથી અને તેથી બરાબર સુજળું નથી.

(૧૨) પ્રમાદોરૂપ અજગરો મુખ ફાડીને પડયા છે અને તે અમને ખેંચવા યત્ન કરે છે. સ્નેહ અને રાગરૂપ વરૂનાં યૂથ ફર્યા કરે છે,

(૧૩) કામરાગરૂપ ચોરો આત્માનું જ્ઞાનાદિ ધન હુંટવા માટે પરિશ્રમે છે. મિથ્યાત્વપરિણુતિચોરસ ઘોર અન્ધારી રાત્રીઓ છે.

(૧૪) દષ્ટિરાગરૂપ ફાવડીઓ ત્યાં આધી પાછી ફર્યા કરે છે. ઉન્માદરૂપ ભૂતના ભડકાઓ થાય છે. નિર્દય પરિણામરૂપ અઘોરી લોકો મોક્ષના રસ્તામાં જતાં ખાઈ નય તેવા આવે છે. એવા એવા દુઃખના હેતુઓને હડાવીને અમારે મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરવાનું છે.

(૧૦૭)

પગે ચાલી જવું વેગે, પિપાસા ભૂખનાં દુઃખો, ઘણા દાવાગ્નિના ભડકા, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૫
છળે રાક્ષસ પ્રપંચોથી, ઘણો ઉપયોગ દેવાનો, નિહાળી સર્વ આબુને, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૬
ચઢ્યું વાદળ ઘણું ધમધોર, ચમકતી વિજળી ચોમેર, ઘણો ગાળે ભયકુર ઘન, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૭
પડે વર્ષા મુશલધારા, વહે છે ધોધ વારિના, તણાવાનો ઘણો ભય જ્યાં, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૮
તણાતા પત્થરો જલથી, મહાઠ્ઠેળા વહે જખરા, તણાતા અજગરો મોટા, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૧૯
વદે શુંગાલનાં વૃન્દો, કટોકટ પલ્લવલો ભરિયાં, નદીઓનાં વધ્યાં ચૌવન, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૨૦
મળે ઉદયિવિષે નદીઓ, નથી ઉદયિતણા પારજ, જણાતો પાર નહિ સામો, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૨૧
અન્નભૂયાં વૃક્ષ બહુ ઉગ્યાં, ફળ્યાં ફુલ્યાં નિહાળું બહુ, પડ્યાં હેઠળ ફળો સુન્દર, બુભુક્ષા પીડવા લાગી.	૨૨

(૧૫) સન્ચારિત્રરૂપ પગથી મોક્ષમાર્ગમાં વિચરવાનું છે. ક્યુધા અને પિપાસાનાં દુઃખ વેડવાનાં છે. મહાવૈરરૂપ દાવાગ્નિના સંકલેશરૂપ ભડકાઓ દેખાય છે તેનાથી ચેતીને ચાલવાનું છે.

(૧૬) આર્તધ્યાનરૂપ રાક્ષસ, અનેક પ્રપંચોથી છળે છે, માટે ત્યાં ઘણો ઉપયોગ દેઈને ગુણસ્થાનકરૂપ માર્ગમાં જવાનું છે.

(૧૭) રોદ્રધ્યાનરૂપ ધમધોર વાદળું મનરૂપ આકાશમાં ચોમેર ચઢેલું છે તેમાં આપરૂપ વિદ્યુત્ ચમકી રહી છે.

(૧૮) અશુભપરિણામરૂપ વર્ષા મુશલધારાએ વર્ષે છે અને માનરૂપ પર્વતપરથી અશુભ પરિણામરૂપ જલના ધોધ પડે છે, તેમાં તણાવાનો ઘણો ભય રહે છે તોપણ અમારે મોક્ષમાર્ગમાં જવુંજ છે.

(૧૯) અશુભપરિણામરૂપ જલના મહાન્ પ્રવાહરૂપ ઠ્ઠેળામાં કદાગ્રહરૂપ પન્થરો પણ તણાય છે. બાહ્યપદાર્થભોગ અને ક્રોધરૂપ સર્પો પણ તે અશુભપરિણામમાં ખેંચાય છે.

(૨૦) સ્વાર્થરૂપ શુંગાલોનાં ટોળાં ફર્યા કરે છે. વાસનારૂપ સરોવર કટોકટ ભરેલાં દેખાય છે. અનેક ભતતની તૃષ્ણારૂપ નદીઓનું ચૌવન વધ્યું છે.

(૨૧) અને તે સર્વે લોભસાગરમાં જઈને ભળે છે, મલીનતારૂપ ખારાશથી લોભસાગર ખારો ગણાય છે, તેની મર્યાદાનો પાર નથી, તેમ છતાં આવી ભયકુર દશામાં પણ અમારે અલખદેશમાં જવા જ્ઞાનક્રિયારૂપ મોક્ષમાર્ગમાં વહેવું છે, અર્થાત્ ગમન કરવું છે.

(૨૨) કેટલાંક તો દોષરૂપ વૃક્ષો અન્નભૂયાં છે તે પણ ફળ્યાં ફુલ્યાં છે.

(૧૦૮)

હુધાયોગે કર્યું ભક્ષણુ, ફળોનું ઉંઘ બહુ આવી,	
રહું નહિ ભાન જીવ્યાનું, ગઈ આંખો ઘણી ઉડી.	૨૩
કથજિત ઉંઘડી આંખો, તૃષા લાગી રહે નહિ પ્રાણ,	
સરોવર એક દેખાયું, ગયો ત્યાં દુઃખ વેડીને.	૨૪
કર્યું જલપાન બહુ પ્રેમે, તૃષા વધતી ગઈ ભારી,	
સરોવર પૂર્ણ પી લીધું, જરા શાન્તિ થઈ નહિ પણ.	૨૫
તૃષા વધતી ગઈ તેમજ, સુવાયું વૃક્ષની નીચે,	
ક્ષણિક નિદ્રાવિષે સ્વપ્નું, તૃષાથી બહુ ભમું જ્યાં ત્યાં.	૨૬
અરે પીધો મહાસાગર, હૃદય અગ્નિ ભલુકયો બહુ,	
તૃષાગ્નિજ્વાલ પ્રસરાઈ, સરોવર એક દેખાયું.	૨૭
સકળ વારિતાયું પાનજ, રહું ગુંદું જરા પાણી,	
અરે તે જીભથી ચાડું, ગયું સ્વપ્નું થયો નત્રત.	૨૮
સ્મરણમાં સ્વપ્ન આવ્યું તે, અહો આ શી દશા મહારી,	
ઉઠી ચાલ્યો વધ્યો આગળ, પ્રવેશ્યો નાળમાં ઝટપટ.	૨૯
પડ્યું પાછળ ભયકુકર રીંછ, અરે આગળ પડ્યો અજગર,	
ગયો આગળ ગળ્યો તેણે, રહ્યો છાતીથકી બાકી.	૩૦
સ્ફુરાવી શક્તિ પોતાની, કટારીથી ઉદર, ચીર્યું	
રૂપાળી અક્ષના આવી, કટાક્ષે દેંકતી દીઠી.	૩૧
અમારા જોરની આગળ, ચલ્યું નહિ જોર તેણીનું,	
ગઈ આકાશમાં ઉડી, અમારા શીલના તેજ.	૩૨

(૨૩) કેટલાક અભણ્યા દોષરૂપ વૃક્ષોનાં ફળ ખાધાં. તેથી બહુ ઘેન ચડ્યું, તેમાં જીવું છું કે કેમ તેનું પણ ભાન રહ્યું નહીં.

(૨૪) તૃષ્ણારૂપ તૃષા લાગી એવામાં આશારૂપ સરોવર દેખાયું ત્યાં ગયો.

(૨૫) તેનું જલ પીધું.

(૨૬) તેથી તૃષા તો વૃદ્ધિ પામવા લાગી. અને એક અસન્તોષ વૃક્ષ નીચે સુઈ રહ્યો. અનુપયોગનિદ્રામાં બાહ્યભાનરૂપ સ્વપ્ન આવ્યું.

(૨૭) તેમાં તૃષ્ણા તૃષાયોગે સમુદ્રો અને સરોવરો પી ગયો.

(૨૮) તેમ ગુંદું પાણી પણ પી ગયો તો પણ તૃષ્ણાતૃષા ટલી નહીં.

(૨૯) ઉપયોગ નત્રત થતાં તે સ્વપ્નમાં થયેલું સ્મરણમાં આવ્યું ને અસન્તોષ વૃક્ષથી ઉઠીને આગળ ચાલ્યો. અશુદ્ધભાવનારૂપ નાળમાં પ્રવેશ કર્યો ત્યાં.

(૩૦) પ્રમાદરૂપ અજગર દેખાયો અને પાછળ આઠ્ઠરૂપ ભયંકર રીંછ દેખાયું. આગળ જતાં પ્રમાદ અજગર હૃદય સુધી ગળી ગયો.

(૩૧) પણ આત્માની શક્તિ સ્ફુરાવી ભાવનારૂપ કટારીથી પ્રમાદ અજગરનું અંગ ચીરી નાખ્યું. તેવામાં એક સુંદર કુમતિ, વિષયવાસનાવાળી સ્ત્રી આવી.

(૩૨) પણ મારા જોર આગળ તેના હાવભાવ નકામા ગયા. અમારા શુદ્ધ બ્રહ્મચર્યના તેજને ન સહન કરનારી તે નભમાં ઉડી ગઈ.

(૧૦૯)

ઘણું પશુઓ ચહે ધાતો, ભયકુર ઘોર જંગલમાં, પ્રપંચી ચોર મળતા બહુ, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૩
દશા, મહારી મુસાફરની, મુસાફરની ગતિ ન્યારી, અમોને થાક લાગે પણ, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૪.
ઘણું જીવન ગયું તો પણ, અમારા દેશનાં ચિન્હો, પરિપૂર્ણ જણાતાં નહિ, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૫
અમોને લેખ મળી આવ્યો, હકીકત પન્થની ત્હેમાં, ઘણા લેખો નિહાળ્યા ભિન્ન, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૬
અહો સાચો કયો છે લેખ, પરીક્ષા પૂર્ણ નહિ થાતી, થયો નિશ્ચય નહીં એકે, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૭
કરીને લેખનો નિશ્ચય, અમારી યુદ્ધિ અનુસારે, વધું આગળ મહાકથે, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૮
ઘણાં જે પન્થમાં ચિન્હો, ઘણો આતુર જોવાને, મળે તે પન્થીને પુછું, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૩૯
ઘણા પન્થી પુરે સાક્ષી, ખરેખર આજ છે રસ્તો, જણાવે લેખ પત્થરપર, અમારે પન્થમાં વહેવું.	૪૦

(૩૩) ત્રેવીશ વિષયોરૂપ પશુઓ, મારી ધાત ઇચ્છે છે. અજ્ઞાનરૂપ ભયંકર ઘોર જંગલમાં કામક્રોધાદિ પ્રપંચી ચોરો અમારું જ્ઞાનાદિધન હુલવા પ્રપંચો કર્યા કરે છે.

(૩૪) હજી મહારી મુસાફરની દશા છે. પન્થમાં વહેતાં આયુષ્ય જીવન વીતે છે.

(૩૫) તેમાંનો કેટલોક ભાગ ગયો તોપણ અમારા મોક્ષ દેશનાં પરિપૂર્ણ ચિન્હો જણાતાં નથી.

(૩૬) મોક્ષમાર્ગમાં સંચરતાં વીતરાગોપદેશરૂપ એક લેખ મળી આવ્યો. તેમાં અમારા દેશની હકીકત હતી, મોક્ષમાર્ગસંબંધી અન્ય પણ ઘણા લેખો મળી આવ્યા.

(૩૭) સત્ય અને અસત્ય લેખોની પૂર્ણપણે પરીક્ષા થઈ નહીં.

(૩૮) એક પણ લેખનો પરિપૂર્ણ નિશ્ચય થયો નહીં. તો પણ વીતરાગ ઉપદેશ લેખ તો સર્વ કરતાં પૂર્ણ વિશ્વાસમય છે અને પૂર્ણપણે સર્વ કરતાં સત્ય છે એમ સ્વયુદ્ધનુસાર નિશ્ચય કર્યો. એમ નિશ્ચય કરીને વિરતિરૂપ ગતિથી આગળ પન્થમાં ગમન કર્યું.

(૩૯) મોક્ષપન્થમાં જે જે ચિન્હો એમ જોવાનાં હતાં તે જોવાને ઘણો આગર બન્યો. અને જે મુસાફર મળે તેને હું પુછવા લાગ્યો. કેટલાંક મોક્ષમાર્ગમાં ગમન કરતાં સ્વદષ્ટિ ખીલવણી પ્રમાણે ચિન્હો જણાયાં.

(૪૦) તેમ તે આજ મોક્ષમાર્ગ છે એમ ઘણા પન્થીઓ સાક્ષી પુરવા લાગ્યા અને મહેને પણ તે આજ મોક્ષદેશનો માર્ગ છે એમ નિશ્ચય થયો.

(૧૧૦)

બહુ દુર્બીન વિષે જોયું, ઘણા લોકો જતા દીઠા,
 પ્રકાશજ દૂર દેખાયો, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૪૧
 વિચરવાનો કયો નિશ્ચય, અમારા દેશમાં જઈશું,
 “બુદ્ધચિંધ” સન્તનાસાથે, અમારે પન્થમાં વહેવું. ૪૨
 ચૈત્ર વદી ૮ સં. ૧૯૬૭ મુંબઈ, પાંજરાપોળ. લાલબાગ. ૐ શાન્તિ:

“ અમારો તું થશે ત્યારે. ”

કંવાલિ.

*હૃદયનું રક્ત કાઢીને, લખીશ લેખો પ્રતિજ્ઞાના,
 સદા આજ્ઞા ધરીશ શિરપર, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧
 નથી શક્યા કથનમાંહિ, કથાતું સર્વ હિતમાટે,
 સમર્પણુ સર્વ પોતાનું, અમારો તું થશે ત્યારે. ૨
 કરીશ જો પ્રાણુ આહૂતિ, અમારા ધર્મને માટે,
 મરણુની નહીં રહે પરવા, અમારો તું થશે ત્યારે. ૩

(૪૧) ધ્યાનરૂપ સૂક્ષ્મ ઉપયોગરૂપ દુર્બીનથી જોયું તો મોક્ષમાર્ગમાં ઘણા યોગીઓ ગમન કરતાં દેખાયા. અને સમાધિ દશામાં જોતાં નિર્વિકલ્પરૂપ પ્રકાશ પણ દૂરથી દેખાયો અને તે પ્રકાશ પણ દૂર દેખાયો. મહને નિશ્ચય થયો કે નિર્વિકલ્પ અનુભવ પ્રકાશને પ્રાપ્ત કરતાં કેઈ રીતની હરકત રહેશે નહીં એમ જાણી આગળ મોક્ષના પન્થમાં ગમન કરવાનો નિશ્ચય કર્યો.

(૪૨) અને પૂર્ણ નિશ્ચય થયો કે જ્યારે ત્યારે મોક્ષરૂપ અમારા દેશના માર્ગમાં ગમન કરતાં સ્વદેશમાં જઈશું. શ્રીમદ્બુદ્ધિસાગરજી કહે છે કે સન્તરૂપ જ્ઞાનની સાથે અમારે આ પ્રમાણે નિશ્ચય કરીને મોક્ષમાર્ગમાં પ્રતિદિન ગમન કરવાનું છે. એમ શ્રીમદ્ગતા લેખનો આશય સમજાય છે. **મધુકર.**

* (૧) હે બળ્યાત્મન! ઉપાસક, હું જ્યારે હૃદયનું રક્ત કાઢીને, અર્થાત્ સંપૂર્ણ હૃદયના પૂર્ણ પ્રેમથી, હું તમારી આજ્ઞા શીર્ષપર ધારણ કરીશ એમ પ્રતિજ્ઞાના લેખો લખીશ, અર્થાત્ એની શુદ્ધપ્રતિજ્ઞા દેહ સંકલ્પરૂપ હૃદય પત્રપર લખીશ ત્યારે તું મહારો ભક્ત, ઉપાસક શિષ્ય ગણાઈશ.

(૨) તહને મહારા વચનમાં રાંકા લાગશે નહીં અને જે કથાય છે તે સર્વદા સર્વથા સાર્વત્રિક મનુષ્યને હિતકારક છે એવું જાણી પોતાનું સર્વ મહને સમર્પણુ કરીશ અર્થાત્ મહારા માટે તું ત્યાગીશ ત્યારે તું અમારો થઈશ.

(૩) અમારા ધર્મને માટે પ્રાણુની આહૂતિ અર્પીશ અર્થાત્ શુદ્ધ ધર્મની પ્રાપ્તિ માટે પ્રાણુની પણ દરકાર ન રાખીશ, તેમજ મરણુની પણ સ્પૃહા ન ધરીશ ત્યારે તું અમારો ગણાઈશ.

(૧૧૧)

હૃદયમાં ચિત્ર શિક્ષાનું, ખરેખર કોતરે ખાન્તે,
 જગતની નહિ જરા લજ્જા, અમારો તું થશે ત્યારે. ૪
 ગમે તે યાચો તો પણ શું? રંગોરંગમાં તુંહિ સાચો,
 ધરે પરમાર્થથી પ્રેમજ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૫
 કહું તે સર્વ કરવાનું, પ્રયોજન પુચ્છવું નહિ કંઈ,
 પટંતર નહીં પડે જે પ્રાણ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૬
 પડે તે દુઃખ સહવાનાં, ઘણા દુઃખો સુખાર્થે સહ,
 ઘણો ગંભીર યદા થાશે, અમારો તું થશે ત્યારે. ૭
 નથી ઘડપર શિરજ લેખી, અમારી ભક્તિમાં મસ્તાન,
 યદા થાશે કપટ ત્યાગી, અમારો તું થશે ત્યારે. ૮
 જગતના સુખની છાયા, તજી મુજ ટેકને ધરશે,
 અહન્તા દૃશ્યમાં નહિ લેશ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૯
 કળોની આશ રાખ્યાવણ, અધિકારે કરીશ કાર્યો,
 જગત્વાણી ગણીશ નહિ કંઈ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૦

(૪) શિક્ષાનું ચિત્ર ત્હારા હૃદયમાં કોતરાશે અને અજ્ઞ જગતના લોકોથી લજ્જામયમાન ન થઈશ ત્યારે તું અમારો થશે.

(૫) તું સાચો છે એમ દૃઢ નિશ્ચય કરીને, ગમે તે યાચો તેમ ત્હારા મનમાં જણાશે અને પરમાર્થપ્રેમમય જીવન થશે ત્યારે તું અમારો ગણાઈશ.

(૬) ત્હારી ઉચ્ચ જીવનસ્થિતિઅર્થે જે જે કંઈ તે સર્વ ત્હારે પ્રયોજન પુચ્છ્યા વિના પૂર્ણ વિશ્વાસબળથી કરવાનું છે એમ તું જાણીશ અને પ્રાણ પડતાં પણ હૃદયનું અન્તર ન રાખીશ ત્યારે તું અમારો થશે.

(૭) જે જે દુઃખો પડે તે સહન કરવાંજ જોઈએ. જે જે દુઃખો પડે છે તે પણ ભવિષ્યના સુખાર્થે છે એમ જાણી સમતાથી સહન કરીશ અને શુભ સિદ્ધાન્તોને જાણી તેમજ દુનિયાનું અનેક પ્રકારનું ખોલવું સાંભળીને સર્વ, હૃદયમાં ધારવા માટે ઘણો ગંભીર બનીશ ત્યારે તું અમારો થશે. અર્થાત્ અમારા જ્ઞાનને અધિકારી ત્યારે તું થશે.

(૮) ઘડપર શીર્ષ છેજ નહીં એવી ભાવનાવાળો થઈ ભક્તિમાં મસ્તાન બનીશ અને કપટરહિત થઈશ, અર્થાત્ ત્હારા આત્માની સાથે મળવા સરલતાને ધારણ કરીશ ત્યારે તું અમારો થશે.

(૯) જગતમાં પુણ્યયોગે થતાં અનેક પ્રકારનાં સુખ, તદ્દેવ છાયાને ત્યાગ કરીને ત્હારા વિચારની શ્રદ્ધા કરશે અને દૃશ્ય વસ્તુઓના સંબંધમાં છતાં પણ તેમાં હું એવી મુદ્ધિ ઉત્પન્ન થશે નહીં ત્યારે તું અમારો શિષ્ય ગણાઈશ.

(૧૦) પૌરુષલિક સુખરૂપ કળની આશા રાખ્યા વિના ત્હારા અધિકાર પ્રમાણે કર્તવ્યહિત કર્મોને કરીશ અને જગતનું ત્હારા પ્રતિ જે ખોલવાનું છે તે પણ હિસાબમાં ન ગણીશ ત્યારે તું અમારો થઈશ.

(૧૧૨)

- અહન્તા રૂપમાં નહિ લેશ, અહન્તા નામમાં નહિ લેશ,
સકલ જાણીશ સકલ દેખીશ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૧
- લઘુતા વા પ્રભુતામાં, સદા સાક્ષી થઈ રહેવું,
તજશ હું તુંતણા ભેદો, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૨
- ધરીશ શિરપર પ્રભુ પગ્યજ, અપેક્ષાએ સકલ સમજે,
અલખજ્યોતિ પ્રગટ કરશે, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૩
- જગતને અન્યવત્ દેખીશ, અમર એક હંસને દેખીશ.
સ્વભાવે સહુ થતું દેખીશ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૪
- વિયોગી દેહ હોતાં પણ, કરે વ્યવહાર પ્રારબ્ધે,
“બુદ્ધચિન્ત્ર” યોગ્યતા પામીશ, અમારો તું થશે ત્યારે. ૧૫
- સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૧૦ મુંબઈ. પાંજરાપોળ, લાલબાગ.

કરીશ નહિ શોક સમજુ રે.

કંવાલિ.

વિવેકી પૂર્ણ શ્રદ્ધાળુ, અરે મુજ શિષ્ય વાડીલાલ,
તજ્યો દેહ તહારી જનનીએ, કરીશ નહિ શોક સમજુ રે. ૧

(૧૧) રૂપવાળા સાકાર પદાર્થોમાં અહંત્વ ઉત્પન્ન થશે નહિ. અને જે જે નામ પાડવામાં આવે તે નામ તેજ હું છું એવી બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થશે નહીં અને તેવી સ્થિતિવડે સકલ પદાર્થોને જાણીશ અને દેખીશ ત્યારે તું અમારો ઉપાસક ગણાઈશ.

(૧૨) લઘુતા અને પ્રભુતામાં સાક્ષીરૂપે રહેવું જોઈએ. રાગ વા દ્વેષના પક્ષમાં ન પડવું જોઈએ. આવી સ્થિતિમાં આવીશ તેમજ આ તહાઈ અને આ મહાઈ એવા અહં-વૃત્તિના ભેદો તજશ ત્યારે તું અમારો થઈશ.

(૧૩) શીર્ષના મધ્યભાગમાં આવેલા બ્રહ્મરન્ધ્રમાં પગ્યપરમેશ્વરરૂપે એક અ-મૂલ્ય તત્ત્વને નિશ્ચયનયતઃ અપેક્ષાએ સમજીને ધારણ કરીશ અને અલક્ય બ્રહ્મસ્વરૂપને પ્રગટ કરીશ ત્યારે તું અમારો થઈશ.

(૧૪) જગત્ મહાઈ નથી એવી શુદ્ધ દૃષ્ટિથી દેખીશ. અજ અમર એક પોતાના આત્મસ્વરૂપને દેખીશ અને સર્વ પદાર્થો પોતપોતાના સ્વભાવે ઉપજે છે, વિણસે છે અને ધ્રોવ્યપણે છે એમ દેખીશ ત્યારે તું અમારો ગણાઈશ.

(૧૫) દેહ છતાં પણ વિયોગી જેવો પોતાને અનુભવીશ. અને અશનાદિ વ્યવહારને પ્રારબ્ધયોગે અહંત્વનો ત્યાગ કરીને કરીશ, ત્યારે તું અનન્તજ્ઞાનસાગરભૂત પરમાત્મસ્વરૂપની યોગ્યતા પામીશ અને ત્યારે તું અમારો થશે એમ બુદ્ધિસાગર કહે છે. કોને કહે છે ? ઉપાસકને. કાણ કહે છે ? વિચારો !

મધુકર.

(૧૧૩)

- જગત ઉદધિવિષે જીવે, મરે જીવે શરીરોથી,
અમર આશા નથી ઉડી, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૨
- ચલે ઇંદ્રો ચલે દેવો, શરીરો વસ્ત્રના જેવાં,
ટળે જૂનાં મળે બીજાં, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૩
- થયો ઉત્પાદ તેનો વ્યય, સકલમાં વ્યાપ્તિ છે ત્હેની,
અનન્તાકાળથી જન્મે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૪
- હતી માતા ભલી ત્હારી, ઘણી શ્રદ્ધા ઘણી ભક્તિ,
ગુણો તેના અહી લેજે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૫
- કયા ઉપકાર માતાએ, સ્મરણમાં રાખજે તેને,
જીવન તું ગાળ ઉપકારે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૬
- ઘણી પ્રીતિ ધરી તુજપર, શિખાવ્યો પાઠ પ્રીતિનો,
સકલપર પ્રેમ કર અન્ધો ! કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૭
- જીવંતાં તુજ જનનીના, ગુણો ત્હારા સ્મરણમાં નહિ,
થશે તેની હવે યાદી, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૮
- રહ્યો જેના ઉદરમાંહીં, સ્મરણમાં કેમ ના આવે,
ગુણો તેના અહણુ કરજે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૯
- અમર ચેતન અહો ત્હેનો, અવર અવતાર લેવાયો,
જગતમાં પંખીનો મેળો, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૦
- મુસાફર તું મળ્યું ટોળું, સકળના માર્ગે છે જીવતા,
મુસાફર તું મુસાફર હું, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૧
- અજાની કાર્ય પોતાનું, ગર્હ તુજ માત પરભવમાં,
અહી દૃષ્ટાન્ત જાત્રા થા, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૨
- અહે છંડે જગજીવો, વપુવસ્ત્રો રહે ત્હેમાં,
રૂવે કોને જીવે કોને, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૩
- ઘણી કીધીજ માતાઓ, પિતાઓ બહુ કર્યા ભ્રમતાં,
સકળ એ કર્મના યોગે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૪
- અરે સંસાર સંબંધો, પલકમાં સર્વ બદલાતા,
સ્વભાવે એ બને સહુના, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૫
- થશે જે જ્ઞાનથી વૈરાગ્ય, સુધારીશ કાર્ય પોતાનું,
સદા સમભાવમાં રહેજે, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૬
- જીવંતાં મૃત્યુ જેમું છે, મર્યા પશ્ચાત નહીં જન્મે,
અહો તે ધન્ય યોગીન્દ્રો, કરીશ નહિ શોક સમજી રે. ૧૭

(૧૧૪)

મુસાફર ચેત ! દુનિયાના, સદા વૈરાગ્યમાં રહેજે,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સન્તની સંગત, કરીને શાન્તતા ધરજે. ૧૮
 સં. ૧૯૬૭. ચૈત્ર વદી ૧૨ લાલુબાગ, પાંજરાપોળ. ॐ શાન્તિઃ ૩

“ નથી સંસારમાં શાન્તિ. ”

કવ્યાલિ.

જગત્માં સ્વપ્નવત્ દીઠું, રહે બહાલું નહીં કોઈ,
 પળકમાં સુખ પલકમાં દુઃખ, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧
 નથી પ્યારી નથી પ્યારૂં, કરેલી કલ્પના ખોટી,
 હસો તો શું ? રવો તો શું ? નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૨
 મળેલા મેળ ક્યાંસુધી, લખેલા લેખ ક્યાંસુધી,
 ધરેલું દેહ ક્યાંસુધી, નથી સંસારમાં શાન્તિ, ૩
 રવે કોને જીએ કોને, તજ દે બ્રાન્તિ મન માની,
 હવે તો માર્ગ પકડી લે, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૪
 મળ નહિ મોજ માર્યાથી, હવે તો જોઈ લે સાચું,
 જતું પડશે ઉઘાડે હસ્ત, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૫
 કળાઓ કેળવે કોડી, ભણે ભાષા કરોડો પણ,
 કરી લે જ્ઞાન જિનભાખ્યું, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૭
 ઉઘાડું દ્વાર મુક્તિનું, કરી લે ચોગ્યતા પૂરી,
 તજ મમતા ધરીલે સત્ય, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૮
 અપળતા ચિત્તની ત્યાગી, શુદ્ધઆશા ધરી શિરપર,
 કરી લે કાર્ય પોતાનું, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૯
 અરે નહિ હાર નરભવને, ધરી લે સદ્ગુણો પ્રેમે,
 નકામી વાત છોડી દે, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૦
 ગઈ માતા ગઈ પત્ની, અરે એ માર્ગ છોવટનો,
 સમજ સમજી હવે તો ઝટ, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૧
 મળ્યા તે સર્વે જવાના, મળે તેનું સદા એવું,
 ખરો મહાવીરનો ધર્મજ, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૨
 મનન કર જ્ઞાનિના ગ્રંથો, વખત પાછો નહીં આવે,
 તજ અજ્ઞાન થજે જગત, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૩
 રૂચે તો માનીને મીઠું, લખ્યું એ સર્વે કરુણાએ,
 રૂચે તો ધારજે મનમાં, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૪

(૧૧૫)

લખ્યો આ પત્ર ચંદુલાલ, વિચારી ધર્મ આદરજે,
 પ્રસંગે બાધ દેવાયો, નથી સંસારમાં શાન્તિ. ૧૫
 ઘણાં કર્મો વિલય કરવા, હૃદયમાં ધાર નિશ્ચયને,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સન્તના ચરણે, સદા સંસારમાં શાન્તિ. ૧૬
 ચૈત્ર વદી ૧૧. લાલબાગ, પાંજરાપોળ મુંબાઈ.

“સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની.”

કવ્વાલિ.

દયાળુ ધર્મ શ્રદ્ધાળુ, જગાભાઈ વિચારો પત્ર,^૧
 કદી નહિ દિલગીરી ધરવી, સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની. ૧
 સકળ કાર્યો બને યત્ને, થતો શ્રદ્ધાથકી ઉદમ,
 અતઃ શ્રદ્ધા હૃદયધારી, સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની. ૨
 અડગ શ્રદ્ધાથકી પ્રગટે, સકલ ધર્મોન્નતિ કાર્યો,
 ધરી ઉત્સાહ અન્તરનો, સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની. ૩
 અનન્ત વ્યક્તિ શક્તિને, પ્રગટ કરવા ધરો ધર્મજ,
 ધરીને ધૈર્ય અન્તરની, સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની. ૪
 કરે કાયર અતિ ભીતિ, ધરે ઉત્સાહને શૂરો,
 “બુદ્ધચરિત્ર” શુદ્ધસકુલે, સ્ફુરાવો શક્તિ ચેતનની. ૫

મુંબાઈ, લાલબાગ પાંજરાપોળ. ચૈત્ર વદી ૧૧. ૧૯૬૭. ૐ શાન્તિ: ૩

૧ સુશ્રાવક શેઠ જગાભાઈ દલપતભાઈ યોગ્ય બુદ્ધિસાગરના સ્યાદ્વાદધર્મલાભાશી:
 વિશેષતઃ અવબોધવાનું કે અન્તરમાં અનન્તશક્તિના તમે સમુદ્ર છો. જેવા
 પ્રકારની માનસિક કલ્પના કરો છો તેવા તમે સ્થૂલમાં ભાસો છો, તમે પોતાને
 અન્ત સામર્થ્ય યુક્ત ભાવશો તો, સ્થૂલમાં પણ કિન્ચિત્ તેનો અવભાસ થશે કે મ્હારી
 શક્તિને હું પ્રગટાવવા સમર્થ છું. શોક, લય આદિના અશુભ વિચારોને હું હઠાવી
 નાખું છું, એમ નિશ્ચય કરી અશુભ વિચારોને હૃદયમાં સ્થાન પણ ન આપવું જોઈએ.
 પોતાના સામર્થ્યથી સર્વ વિશ્વો નષ્ટ થવાનાં છે એમ પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી ભાવના કરવી. શ્રદ્ધાનું
 બળ નદીના પ્રવાહની પેઠે ઉત્તરોત્તર ભૂમિકામાં વધતું જાય છે અને તે શાન્તિ
 મહાસાગરને પ્રાપ્ત થાય છે. આત્મિક શ્રદ્ધાબળથી મનુષ્યો આશ્ચર્યકારક કાર્યો કરી
 શકે છે. ઉઠો, જાગો, ધર્મકાર્યમાં યથાશક્તિ મનને યોજો. મનને ગતિ આપીને પૂર્ણ
 પ્રેમથી તત્ તત્ કાર્યમાં ઉત્સાહ ધારણ કરો. આત્માની શક્તિયોને પ્રગટાવવી એજ
 મુખ્ય સાધ્યોદ્દેશ સદાકાલ હૃદયમાં સ્મરવો જોઈએ. અધિકારપ્રમાણે વિવેકદષ્ટિથી
 ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ કરવી.

(૧૧૬)

અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ.

કવ્વાલિ.

- મળ્યો પત્ર મહને ત્હારો, હૃદય ખાલી કર્યું ત્હારું,
અધિકારી થવામાટે, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૧
- સકલ શાસ્ત્રો નિહાળીને, મનન કરવું ઘણું તેપર,
અનુભવજ્ઞાન મેળવવું, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૨
- અનુભવ પૂર્ણ કીધાવણુ, કરીશ નિર્ણય નહીં કોનો,
સદા કર જ્ઞાનિની સંગત, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૩
- કરીશ નહિ બોલીને બોલો, કરીશ નહિ મૂર્ખની સંગત,
અવિચાર્યું કરીશ નહિ કંઈ, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૪
- પ્રભુવત્ સદ્ગુરુ શ્રદ્ધા, ગુરૂથી નહીં પટંતર લેશ,
દશા એવી કરી લે ઝટ, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૫
- પરમ પ્રીતિ પરમ શ્રદ્ધા, ગુરૂપર જોટલી ત્હારી,
થશે તું તેટલો ઉચ્ચજ, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૬
- વિવેકે કાર્ય કર સમજી, સકલમાં સદ્ગુણો દેખજ,
સુધારી લે સકલ ભૂલો, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૭
- ધરીને સાધ્યની દૃષ્ટિ, રમરણમાં રાખશે લક્ષ્યજ,
અખંડાનન્દ લેવાને, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૮
- ઘણા કાળે અરે મળશે, અનુભવજ્ઞાન સુખકારી,
“બુદ્ધચિન્તિ” વીરને સેવી, અમલમાં મૂક શિક્ષાઓ. ૯
- સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૧૧. સુબાઈ, પાંજરાપોળ.

૧ શ્રીમદ્ કહે છે કે, મહને ત્હારો હે શિષ્ય! પત્ર મળ્યો. ત્હારું હૃદય હજી પરિસ-
હો સહવાને શક્તિમાન થયું નથી. મહારી કહેલી શિક્ષાઓ અમલમાં મૂકીશ તો તું
અધિકારી થઈશ. શાસ્ત્રોને વાંચીને તે તે વિષયોપર ઘણું મનન કરવું જોઈએ અને
અનુભવજ્ઞાન મેળવવું જોઈએ. અનુભવજ્ઞાન તે તે બાબતનું કર્યા વિના કોઈ પણ વ-
સ્તુના નિશ્ચયપર આવવું યોગ્ય નથી. હમેશાં ત્હારે જ્ઞાનિની સંગતિ કરવી જોઈએ.
ગુરુ ત્હારાપર કેવી દૃષ્ટિ રાખે છે એ ત્હારે જોવાનું નથી પણ ત્હારે તો ત્હારા અધિકાર-
પ્રમાણે વર્તવું જોઈએજ. કોઈ પણ બાબતની પ્રતિજ્ઞાના બોલો બોલીને પશ્ચાત્ કરી
જઈશ નહીં. મૂર્ખની સંગતિ કરીશ નહીં. પૂર્ણ વિચાર કર્યા વિના કોઈ પણ કાર્ય કરીશ
નહીં. પ્રભુની પેઠે ગુરુને પણ ઉપકારી માની તેમનાથી અન્તર રાખીશ નહીં. ત્હારી ગુરુ-
પર પરમશ્રદ્ધા અને પરમપ્રીતિ જોટલી થશે તેટલોજ તું ઉચ્ચ થવાનો છે એમ નક્કી
સમજ. એવી ત્હારી દશા થતાં ત્હારામાં સદ્ગુણો ઘણા પ્રગટશે. વિવેકથી કાર્ય કર.
ગુણાનુરાગને ધારણ કર, સાધ્ય લક્ષ્યદૃષ્ટિથી અખંડાનન્દ પ્રાપ્ત કરવા, શિક્ષાઓને અમ-
લમાં મૂક. શ્રીમહાવીર પ્રભુની સેવા કર, ઘણા કાળે અનુભવ મળશે. મધુકર.

(૧૧૭)

સાગરની અન્યોક્તિમાં આત્માને ઉપદેશ.

“ સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ”

સવધયા એકત્રીસાની ચાલ.

- તીર્થંકરના મુખે ચડીયો, તીર્થંકર માતાને સ્વપ્ન,
મંગલકારી લક્ષ્મીધારી, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૧
- તુજ ઉદરમાં શું શું ભરીયું, કોઈ ન પામે ત્હારો પાર,
ઉત્તમતા ત્હારી તેમાટે, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૨
- મોટા મોટા મુનિવર આપે, ઉપમા સાગરની મુખકાર,
મોટા પેટે જગમાં મોટો, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૩
- રત્નાકર કહેવાતો સાચો, શાથી ખારો થઈયો ભવ્ય,
ચઉદ રત્નો સ્વામી થઈને, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૪
- સાગરવર ગંભીરા ગણુતા, જૈનો સૂત્રવિષે જયકાર,
તુજ છોળે ભય પામે લોકો, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૫

(૧) સાગરની અન્યોક્તિમાં આત્માને ગંભીરતા ધારણ કરવાનું જણાવતા છતાં, શ્રીમદ્ કહેછે કે હે સાગર ! હે આત્મન ! તું તીર્થંકરના મુખે ચડ્યો છે, ત્હારી ઉત્તમતાનું સ્વપ્ન તીર્થંકરની માતાને આવે છે, ચૌદ સ્વપ્નમાં તું હોવાથી તું મંગલકારી છે; માટે હે આત્મન ! તું ત્હારી ગંભીરતા સાચવ, સાગર પક્ષના શબ્દો આત્મામાં એવી રીતે સમજવા કે હે આત્મન ! તું તીર્થંકરના મુખે કયાયો છે, હે આત્મન ! તુંજ તીર્થંકર થાય છે, અને ત્હારી તીર્થંકરરૂપે થવાની ઉત્તમતાને લીધે તીર્થંકરની માતાને ચતુર્દશ સ્વપ્ન આવે છે, તું આત્મા તીર્થંકર થતાં ત્હારી આવી ઉચ્ચદશા થાય છે એવું ત્હારું ઉચ્ચ સ્વરૂપ છે માટે તું પરભાવરૂપ ચંચળતાનો ત્યાગ કરીને નિજગુણ સ્થિરતારૂપ ગંભીરતાને સાચવ !

(૨) ત્હારા અનન્ત જ્ઞાનાદિ ગુણનો પાર કોઈ હ્રસ્વ છવે છાન્નસ્થિક જ્ઞાનવડે પામી શકતા નથી, આત્માના ગુણોનો પાર પામી શકાતો નથી, એટલા બધા હે આત્મન ! ત્હારામાં ગુણો છે. .

(૩) માટે તેવી ઉત્તમતા ત્હારી સ્થિરતારૂપ ગંભીરતાવડે જળવી રાખ.

(૪) જ્ઞાનાદિ અનન્ત ગુણરત્નોનો આકર છે તોપણ તું શાથી ખારો થયો ! ઉત્તરમાં કહેવાનું કે, અનાદિથી અશુદ્ધ પરિણતિ ત્હને લાગી રહી છે તેની આરાશ ત્હને છે.

(૫) સાગરવરગંભીરા એ લોગસ્સતા પાકવડે ત્હારી ઉત્તમતા સૂચવાય છે માટે રાગ-દ્વેષની છોળોની વૃદ્ધિ કરીશ નહીં કારણ કે તેથી અન્ય છવેને તું ભય પમાડે છે.

(૧૧૮)

ધુંધવાતો તું અહર્નિશ રહે, ઇર્ષ્યા કરવી ઘટે ન તુજ,
 ક્રોધે ચડીયો વહાણુ યુગડે, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૬
 નિર્મલ મીઠા જલની નદીઓ, તુજ સંગતથી ખારી થાય,
 મર્યાદાથી પૂજે લોકો, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૭
 ઘણી પૃથ્વીને રોકી લોભે, જગમાંહી પામ્યો વિસ્તાર,
 તૃષ્ણા ચંચળતા ત્યાગીને, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૮
 રીઝ્યો પળમાં લક્ષ્મી આપે, રોષે પળમાં કરે વિનાશ,
 પત્થર સંગે જડ થઈ ના જ, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૯
 રત્નો રાખે છે અન્તરમાં, કચરો કાઢી નાખે બહાર,
 વિવેક શિખરું જગ તુજથી એ, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૦
 વિષ અમૃત પણ તુજમાં ભરીયું, દાવાનલ તુજમાં રહેનાર,
 પોતાનું પોતે જાણીને, સાગર ! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૧

(૬) અશુદ્ધ પરિણુતિના યોગે તું અહર્નિશ, હે આત્મન ! ધુંધવાતો રહે છે, અન્યની ઇર્ષ્યા કરવી ત્હને ઘટતી નથી, ત્હને ક્રોધ કરવો ઘટતો નથી, ક્રોધથી આશ્રિત જનોને તું યુગડે છે.

(૭) ક્ષમાદિ પરિણુતિરૂપ નદીઓ પણ ત્હને લાગેલી કર્મરૂપ ખારાશને લીધે ખારી બની ગઈ છે અર્થાત્ તે પણ અશુદ્ધ બની ગઈ છે, ત્હારી મર્યાદાથી લોકો પૂજે છે. એ ફક્ત ત્હારા ગુણથી છે.

(૮) પરભાવરૂપ પૃથ્વીને રોકીને તું પરભાવથી વિસ્તાર પામ્યો છે એમ સમજ, અને સ્વસ્વભાવ પૃથ્વી અને ક્ષાયિકભાવાદિના વિસ્તારને તું પ્રાપ્ત કર. જન્યતૃષ્ણા અને ચંચળતા વગેરેનો ત્યાગ કરીને ત્હારી સ્થિરતારૂપ ગંભીરતાને સાચવ.

(૯) આત્મભાવે રંગાયલો તું પોતાને જ્ઞાનાદિ લક્ષ્મીનો લાભ આપે છે અને ક્રોધે તું અન્યનો નાશ કરવા સમર્થ થાય છે અને તેથી તું ખારાશમાં વધારો કરે છે. પત્થર આદિ પદાર્થોની સંગતિથી તું પણ જડ બનીશ નહીં, સારાંશ કે અજ્ઞાનિયોની સંગતિથી મૂર્ખ, બન નહીં.

(૧૦) જ્ઞાનાદિ રત્નોને અન્તરમાં રાખે છે અને કચરાને બહાર કાઢી નાખે છે આવો ત્હારો મૂળ વિવેક છે તે ગુણને જગત્ પણ આદરે છે. આવી ત્હારી વિવેક દૃષ્ટિને તું ભૂલી ન જા અને સ્થિરતારૂપ ગંભીરતા સાચવ !

(૧૧) મિશ્ર્યાત્વ આદિ કર્મરૂપ વિષ પણ ત્હારામાં છે અને જ્ઞાન સુખ વગેરે ગુણરૂપ અમૃત પણ ત્હારામાં છે, વિષયવાસના કામરૂપ દાવાનલ પણ ત્હારામાં છે. એવું પોતાનું સ્વરૂપ જાણીને વિષ અને દાવાનલને દૂર કર અને અમૃતમય થા ! આવી ત્હારી ગંભીરતા સાચવ !

(૧૧૯)

સ્વયં નથી રત્નોનો દાની, જળ જતાં નિર્બલ થઈ જાય,
 દોષી ચન્દ્ર ઉપર તુજ પ્રીતિ, સાગર! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૨
 તૃષા છિપાવા મનુષ્ય આવે, પણ પાછા ફરતા નિરાશ,
 તૃષાવિનાશક કૂપક સારો, સાગર! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૩
 તુજ કાંઠાને પામી જગમાં, સુખિયા થાવે નર ને નાર,
 ઉછળી પરને કરે ન પીડા, સાગર! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૪
 તુજવળુ મુનિયો વિજય કરે નહીં, વિજય નામ તુજવળુ છે જૂઠું.
 વલોવતાને દેછે રત્નો, સાગર! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૫
 ત્હારું સ્વપ્ન થાતાં સુખડાં, આંખે દીઠે રહે ન દુઃખ,
 ત્હારા ગુણ ગણ અપરંપારજ, સાગર! ગંભીરતા સાચવ ! ૧૬

(૧૨) પોતાની મેળે નિમિત્તકારણવિના જ્ઞાનાદિ રત્નોનો હું દાતાર અન્યને થતો નથી. ત્હારું ચૈતન્યરૂપ જળ જતાં હું નિર્બળ દેખાય છે, ગુણાનુરાગ દૃષ્ટિથી દોષી એવા સંસારી અને કિંચિત્ જ્ઞાની પ્રકાશી આત્મા ઉપર પણ ત્હને પ્રીતિ ઉત્પન્ન થાય છે. આવી ત્હારી ગંભીરતાને જળવી રાખ, (ત્હારા મૂળધર્મને હું ચૂકીશ નહીં એમ કહેવાનો આશય છે.)

(૧૩) હે આત્મરૂપ સાગર! ત્હારીપાસે અન્ય મનુષ્યો તૃષ્ણારૂપ તૃષા શમાવવાને માટે આવેછે પણ ત્હને કર્મના યોગે લાગેલી અશુદ્ધ પરિણુતિરૂપ ખારાશ દેખીને આશા છાડીને પાછાં ફરે છે, કારણ કે અશુદ્ધ પરિણુતિરૂપ ખારાશના યોગે ધર્મરૂપ જલને તેઓ જુદું પાડી ગ્રહણ કરતા નથી, ત્હારા કરતાં સન્તોષરૂપ મિષ્ટ જલનો કૂપ પણ તૃષાને નાશ કરવાથી કેમ ત્હારા કરતાં સારો ન ગણાય? અર્થાત્ ગણાયજ. માટે હે આત્મન! ત્હારામાં રહેલી અશુદ્ધતાનો નાશ કર. હું આવો મહાન છતાં એક સન્તોષ ગુણનેજ માત્ર ધારણ કરનારની આગળ હીન જેવો કેમ બને છે? ત્હારામાં અશુદ્ધ પરિણુતિરૂપ રહેલી ખારાશ ટળતાં, (રાગ દ્વેષ ટળતાં) હું મહાન મિષ્ટ સાગર ગણાઈશ, કરોડો મનુષ્યો ત્હારા ધર્મજલનું પાન કરીને સન્તોષ પામશે.

(૧૪) નર અને નારીઓ, ત્હારા સમ્યક્ત્વરૂપ કાંઠાને પામી સુખી થાય છે, માટે હે સાગરરૂપ આત્મન! નિન્દા ચંચળતારૂપ ઉછાળાવડે અન્ય જીવોને ભય કલેશરૂપ પીડામાં નાખે નહીં! ત્હારી ગંભીરતામાંજ ત્હારી શ્રેષ્ઠતા છે.

(૧૫) શુદ્ધાત્મરૂપ સાગરને પામ્યાવિના મુનિયો મોહાદિકનો વિજય કરી શકતા નથી. વિજય, ચન્દ્ર, વિમલ, રત્ન, મુનિ વગેરે નામો, હું જો નથી તો સર્વે મિથ્યા છે, કારણ કે આત્મરૂપ સાગરને પામ્યા વિના કોઈ મુનિ થઈ શકતા નથી. ત્હને જે વલોવે છે અર્થાત્ ત્હારામાં હંડો ઉતરી જાય છે તેને હું જ્ઞાનાદિ રત્નો આપે છે.

(૧૬) ત્હારું સ્વપ્ન આવતાં પણ સુખ થાય છે, અને હે આત્મસાગર! જો દિવ્ય ચક્રથી હું સાક્ષાત્ દેખાય તો, સર્વ દુઃખો પલાયન કરી જાય, એમાં શું કહેવું! ત્હારા ગુણનો પાર નથી અર્થાત્ અનન્ત છે.

(૧૨૦)

પૂર્ણ પ્રેમથી તુજને ગાયો, ગંભીર ગુણથી જગ જયકાર,
 થઈ પ્રતિષ્ઠા થશે વધારે, સાગર! ગંભીરતા સાચવ! ૧૭
 ગંભીર ગુણ દોષોને ઢાંકે, જ્ઞાનાદિક ગુણના ભણડાર,
 “બુદ્ધ્યગ્નિઃ” તું પૂજ્ય અમારો, સાગર! ગંભીરતા સાચવ! ૧૮
 ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી ૧૩. લાલબાગ, પાંજરાપોળ, મુંબઈ. ઐશ્વાન્તિ: ૩.

“ જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ”

કન્વાલિ.

ઘણું શહેરો ઘણું ગામો, ઘણા દેશો અહો જોયા,
 ઘણું જોયું શ્રવણ કીધું, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૧
 ઘણું ખાધું ઘણું પીધું, ધમાધમ ખૂબ રે કીધી,
 ઘણું દીધું ગયું જોતાં, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૨
 અહન્ટાથી કર્યું મહાર્, થયું રૂપાન્તરજ લેતું,
 ઘણું જોયું તપાસીને, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૩
 ગયા રાજ ગઈ રૈયત, અવસ્થા એક નહીં કોની,
 કરું મમતા હવે શામાં, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૪
 વપુનું રક્ત બાળીને, કર્યા જે કાર્ય મન ખ્યારાં,
 અમારા દેખતાં ટળીયાં, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૫
 ઘણા કીધા ઉપાયો પણ, મર્યા મિત્રો અમારા કેઈ,
 ઉઠેલા વારિપરપોટા, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૬
 નથી શિષ્યો અમર કોઈ, નથી ભક્તો અમર કોઈ,
 નથી શિષ્યો નથી ભક્તો, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૭
 કર્યા પણ નહીં થયા મહારા, કર્યું પણ નહીં થયું મહાર્,
 નથી મહાર્ ગમે તેવું, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૮
 અમારી વાત વિશ્રામા, ગયા કેઈ તજ દેહો,
 નથી રોવું અરે શા હેત, જળાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું. ૯

(૧૭) લેને પૂર્ણ પ્રેમથી ગાયો. સમતારૂપ ગંભીર ગુણથી જગતમાં જય કરનાર થા!
 તારા ગુણથી જગતમાં તારી પ્રતિષ્ઠા થઈ છે અને પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામશે, માટે હે
 આત્મન! તારી સમતારૂપ ગંભીરતાને સાચવ! (સમતા અગર સ્થિરતા એકરૂપ છે.)

(૧૮) હે આત્મન! સમતારૂપ ગંભીરતા તારા અન્ય અનેક દોષોને ઢાંકી દે છે.
 માટે જ્ઞાનાદિક ગુણના ભંડાર આત્મસાગર! તું અમારો પૂજ્ય છે. તું તેજ હું છું, માટે
 સમતારૂપ ગંભીરતાને પ્રગટ કરીને તેનું રક્ષણ કર! રાગદ્વેષના મહાન ઉછાળાથી તારી
 સમતારૂપ ગંભીરતા રહેતી નથી માટે મૂળ સમતારૂપ ગંભીર ગુણને પ્રાપ્ત કર. ઐ. મધુકર.

(૧૨૧)

ઘડીમાં હર્ષનાં સ્થાનો, ઘડીમાં શોકનાં સ્થાનો, નથી આશ્રય અચળ કોઇ, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૦
અહો ઉદઘિતરક્ષોવત્, પ્રતિક્ષણ વસ્તુ બદલાતી, નથી વસ્તુ અમારી કોઇ, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૧
રહ્યો નહિ રાગ ચિરસ્થાયી, જગતમાં કોઇનો ક્યારે, કરૂં કોના ઉપર મમતા, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૨
અરે જે પ્રાણ પાથરતા, અમારાપર બની ભક્તો, ગયા તે સ્વપ્નમાં નાવે, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૩
ખરૂં સુખ ક્યાંય દીકું નહિ, જગતની આશ્વસ્તુમાં, અનુભવ એ અમોને છે, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૪
મનુષ્યોનો ક્ષણિક ભેડજ, સકલની ભિન્ન દૃષ્ટિયો, હવે તો ભૂલ નહિ ખાની, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૫
સકલ ચેલા સકલ ભક્તો, તમારૂં કાર્ય સાધીલ્યો, અમારૂં સાધ્ય કરવાનું, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૬
અરે હું માર્ફો માયું છું, ખમાવું સર્વ જીવોને, ક્ષમા કરશો અમોને સહુ, જણાયું સ્વપ્નવત્ સઘળું.	૧૭
હવે તો જાઠ ઉભો થા, તપાસી જો ખરૂં સુખ ક્યાં, “બુદ્ધચન્દ્રિય” હાથમાં ઝડકિ, જણાયું સુખ અન્તરમાં.	૧૮

સં. ૧૯૬૭, ચૈત્ર વદી ૧૪. મુંબઈ, પાંજરાપોળ.

“નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ.”

કન્વાલિ.

ભલે વન્દો ભલે નિન્દો, જગતની વાત છે ઝાઝી, ગમે તે બોલ બોલો પણ, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ. ૧	
ભલે આવો ભલે જવો, અમારૂં માનતાં પીડા, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિની લાલચ, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ. ૨	
જગતના અન્ધ જીવોમાં, નથી વહેવું નથી કહેવું, અધિક વા ન્યૂનની ચિન્તા, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ. ૩	
નથી સત્તાતણો ફંકો, નથી વિદ્યાતણો ફંકો, મનાવાનો જરા યજ્ઞ જ, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ. ૪	
અમારૂં નામ દેઇને, વિશેષણ દો ગમે તેવાં, જુરા સારા વદો શબ્દો, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ. ૫	

૧૬

(૧૨૨)

અમારે વીરનું ધ્યાનજ, પ્રવૃત્તિ વીરની ખ્યારી,	
પ્રભુના ધર્મવણુ ખીજું, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ.	૬
ભણીશું ને ભણાવીશું, લખીશું વાંચીશું સુખકર,	
અહન્તાનું મહાસ્વપ્નું, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ.	૭
વચોવચ ગામમાં કૂલો, અભિપ્રાયો જનોના ભિન્ન,	
ધરો જુદા અભિપ્રાયો, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ.	૮
પ્રભુ મહાવીરની સામે, જગત્ના ભિન્ન અભિપ્રાયો,	
જગત્ની માન્યતા નાના, નથી મનમાં પછી શું? દુઃખ.	૯
જગત્ સહુ ખોલતું રહેશે, અમારું કાર્ય કરવાનું,	
“બુદ્ધચન્દ્રિધ” ધર્મઉપયોગે, વરીશું સુખ અન્તરનું.	૧૦
સં. ૧૯૬૭ ચૈત્ર વદી અમાવાસ્યા. મુંબઈ, પાંજરાપોળ. ઐ શાન્તિઃ.	

ધમાધમ છોડીદે પાડા.

કબાલિ.

થયો મસ્તાન ફાલીને, અણીલાં શિંગડાં મારે,	
ગમે તેની પડે પૂઠે, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૧
ફરે સ્વેચ્છાથકી જ્યાં ત્યાં, બગાડે ખેતરો પુષ્કળ,	
નથી સાડે અરે તહેમાં, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૨
ચડાવે શિંગડે વેલા, કરે મસ્તી બહુ બૂરી,	
ગળે કોઈ બાંધશે ડેરો, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૩
અરે તું તોડીને રસ્સી, ફરે છે ભૂતની પેઠે,	
બુરી આદત શિખ્યો ક્યાંથી, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૪
ઘણી સામે થતો મોહે, હરાયા ઢોરમાં લેખું,	
શિખામણુ માન સ્વામીની, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૫
સરોવર ડોળતો આખું, ઘણો મકલાય તોફાને,	
નથી તુજને જરા શાન્તિ, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૬
જુએ નહિ લાભ વા હાનિ, કરે મૂતરે સરોવરમાં,	
થયો મોટે હવે તો લાજ ! ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૭
અરે તું માથું મારીને, ઉખેડે વેલને છોડો,	
બગાડે માલ મોંઘેરો, ધમાધમ છોડીદે પાડા.	૮

૧ નાના (ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારની.)

(૧૨૩)

અરે તુજ નાક વિંધાશે, ભુખ્યો તું ખૂબ ટળવળશે,
 ભુએ છે લાગ સ્વામી તુજ, ધમાધમ છોડીદે પાડા. ૯
 કળાથી ઝટ થઈશ વશમાં, વખત તે આવશે પાસે,
 ભુએ છે સ્વામી તાકીને, ધમાધમ છોડીદે પાડા. ૧૦
 વખત આવ્યો હવે પાસે, થશે વશમાં કહું કરશે,
 “બુદ્ધચિધ” વાત અન્તરની, અમારા યોગિયો જાણે. ૧૧

સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૧, મુંબઈ. ૐ જ્ઞાન્તિ:

મુસાફરનું કયું ઘર છે.

કંવાલિ.

મુસાફર બહુ મળ્યા માનવ, જગતની ધર્મશાળામાં,
 મળી છૂટા થવું સહુને, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૧
 રહ્યા તીર્થકરો નહિ કોઈ, ગયા રાણા ગયા શેઠો,
 અમીરી વા ફકીરીમાં, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૨
 પડ્યાં નામો સકળ મિથ્યા, ધર્મી રૂપો નથી નિજનાં,
 ગમે ત્યારે જવું પડશે, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૩
 ઉઠાવી તંબુઓ જાતું, મળે નહીં ક્યાંય વિશ્રાન્તિ,
 સકળ દેખ્યું રહે ત્યાં રે, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૪
 ચણાવ્યા યંગલા જૂઠા, ચણાવ્યા મહેલ પડવાના,
 વપુઘરનો ભરસો શો? મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૫
 જગતમાં સૂર્ય ને ચંદ્રજ, ઠરે નહીં ઠામ તે ક્યારે,
 રહે નહિ ઠામ તારાઓ, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૬
 અમારા પ્રેમપંખીડા, મુસાફર જાગ નિદ્રાથી,
 ગ્રહી લે સત્યનો રસ્તો, મુસાફરનું કયું ઘર છે. ૭
 ઘણો રસ્તો રહ્યો બાકી, પ્રમાદોને ત્યજી જાવું,
 “બુદ્ધચિધ” માર્ગ મુક્તિનો, મુસાફરનું ખરું શિવ ઘર. ૮

ૐ જ્ઞાન્તિ: સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૨ રવિ. મુંબઈ.

(૧૨૪)

કમલની અન્યોક્તિમાં અન્યને સદુપદેશ.

કંવાલિ.

કમળ તું શોભતું સારૂં, મલિનતાથી રહી ન્યારૂં, પડિશ ના ગંદકીમાં તું, ત્હને શોભે નહિ એવું.	૧
કરિશ નહિ કુંભતિ કીધું, રહ્યાથી સ્વચ્છ શાન્તિ છે, અરે ઓ ભોગ કાદવમાં, પડ્યાથી ખૂબ કરમાઈશ.	૨
અરે ઓ કામના તાપે, કદી નહિ શાન્તિ વળવાની, ખરૂં છોડી ઝહે જીતું, કદાપિ સુખ નહિ પામે.	૩
પજવશે તુજને લોકો, અરે ઓ ભ્રષ્ટ થાવાથી, લજાવે કૂળને કમળો, નહિ એ ન્યાય કમળોનો.	૪
અરે ઓ તુજ ઉત્તમતા, સમજતાં કેમ છંડે છે, પડે જો પ્રાણુ તો પણુ શું? કદાપિ ધર્મ નહિ તજવો.	૫
ખરી શોભા બની રહેશે, સ્વભાવે એમ રહેવાથી, સ્વભાવે શીતતા ત્હારી, કદી ના ઉષ્ણ તું થાજે.	૬
ભલું ત્હારૂં થશે તેથી, ભલામાં ભાગ લેવાશે, ભલી કીર્તિ પ્રસરશે રે, શિખામણુ એજ સન્તોની.	૭
સરોવર આદિની સંગે, પવિત્રાર્ધ સદા રહેશે, સદા તું વારિની સંગે, ઉપર તરશે ઉપર રહેશે.	૮
વપુની ખાખ થાતાં રે, ખરૂં તું શીલ ના તજજે, અખંડાનન્દની પ્રાપ્તિ, પરમપદ પામશે નક્કી.	૯
ખરો એ યોગીનો યોગી, પ્રકાશી સૂર્યવત્ નક્કી, “ સુદ્ધચિદ્ધિ ” સદૃશુણો લેવા, પ્રભુના પંકજે રહીને.	૧૦

સં. ૧૯૬૭ માગશર શુદ્ધ ૮ વલસાડ.

સનાતન જૈન બન્ધુઓ.

કંવાલિ.

બનો બહાદુર બધા જૈનો, શુરાતનને સ્કુરાવી દયો, કરોને ધર્મ ફેલાવો, સનાતન જૈન બંધુઓ,	૧
પ્રભુ મહાવીરનાં તત્ત્વો, ભણાવો ને ભણો પ્રેમે, બધા જૈનો બનાવો ને, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨

(૧૨૫)

શમાવો કલેશની હોળી, પરસ્પર મિત્રતા રાખો,	
ખરા જ્ઞાને ખરા જૈનો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૩
લડો નહિ ગચ્છના ભેદે, અરે મહાવીરના ભક્તો,	
જગતની ઉંઘ ઉંઘારો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૪
ખરા તન મન ને ધનથી, કરોને ધર્મની વૃદ્ધિ,	
કમાણી ધર્મની સાચી, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૫
શિખરપરથી પડ્યા નીચે, અરે ભેતાં જણાશે એ,	
પગથીયાપર ચડો જલદી, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૬
સુસંધી ચાલશે સઘળા, કુસંધે ધર્મની હાનિ,	
વિચારી લ્યો સુધારી લ્યો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૭
ધરો નહિ મૃત્યુની પરવા, ધરો નહિ લાજ વા ભીતિ,	
કરો હિંમતથકી કાર્યો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૮
જીવન સઘળું સમર્પાવે, કરોને ધર્મનાં કાર્યો,	
ઉઘારો આંખ અજોની, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૯
તબે દરકાર લક્ષ્મીની, તબે દરકાર મમતાની,	
મળ્યું તે ધર્મ માટે સહુ, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૦
ધરો વ્યવહાર ને નિશ્ચય, ખરી છે ધર્મની સેવા,	
હતા પૂર્વે તથા થાશે, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૧
અરે ધો પ્રાણુ આહૂતિ, પ્રભુને ધર્મ ફેલાવા,	
જગરથી બોધ આપોને, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૨
કદી દીલા થવું નહિ હો, કરે શું? ખાયલો જન્મી,	
ભલામાં ભાગ લેશે સહુ, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૩
સદા જૈનોન્નતિ માટે, કરો તૈયારીઓ સર્વે,	
સફળતા જન્મની કરવી, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૪
જગતમાં જન્મીને જોણે, કરી નહિ ધર્મની વૃદ્ધિ,	
લજવી કૂખ માતાની, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૫
ઉદય નહિ જ્ઞાનવણુ સ્વપ્ને, ખરું એ ચિત્ત માની લ્યો,	
શુરૂં જો ખરાં સ્થાપો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૬
બનો ને બ્રહ્મચારિયો, અરે વિદ્યાર્થિયો સઘળા,	
ગજવોને જગત સઘળું, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૭
જમાનો ઓળખી ચાલે, નવો જુસ્સો ધરો દિલમાં,	
ધરો પરમાર્થની વૃત્તિ, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૮
ચતુર્વિધ સંઘની સેવા, ભલા એ ભાવના મેવા,	
ખરું એ તીર્થ પૂજી લ્યો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૧૯

(૧૨૬)

ગુણાનુરાગને સેવે, તન્નેને દૃષ્ટિ દોષોની,	
ગણોને સર્વને સરખા, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૦
પડો પાછા કદી નહી લેશ, સદા આગળ ચડો સર્વે,	
સદા જય જૈન શાસનનો, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૧
સલાહ શ્રી સદ્ગુરૂની લેઈ, કરો કાર્યો બધાં બાકી,	
ઘાણું ખોયુંજ ઉઠ્યાથી, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૨
કરો નહિ પાછી પાની રે, સનાતન ક્ષત્રિના પુત્રો,	
સદા છે ધર્મથી ચડતી, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૩
ખરા જીગરથકી ગાયું, રંગોરગમાં ઉછળતું લોહી,	
બધું એ ધર્મના માટે, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૪
બળતું ફર્ન મહારી હું, સુણાતું ચેતી દયો સઘળા,	
“ છુદ્ધચન્દ્રિધ ” જૈન ધર્મે જય, સનાતન જૈન બંધુઓ.	૨૫

સુકામ-વલસાડ. સં. ૧૯૬૭ માગશર શુદ્ધ ૯.

વિચારી લે સ્વરૂં શું છે ?

કંવાલિ.

જગત્ જંજળમાં શાન્તિ, થઈ નહિ ને થવાની નહિ,	
ગઈ માતા કરીશ નહિ શોક, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૧
રડીશ નહિ સ્વાર્થનામાટે, બને છે કર્મ અનુસારે,	
કરે ચિન્તા વળે નહીં કંઈ, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૨
ખરા ઉપદેશ જનનીના, હૃદયમાં ધારજો સઘળા,	
સુધારી લે અરે જીવન, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૩
થવાતું તે થશે જોશે, સદા શોક જ નહીં રહેશે,	
પ્રભુનાં શાસ્ત્ર વાંચીને, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૪
હૃદયમાં ધૈર્યતા ધરજો, વિપત્તિ સહુ પડી ખમજો,	
વખત આવે મળે છે બોધ, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૫
અરે પરમાર્થના પ્રેમે, જગત્માં સર્વ આદરું,	
થવાતું તે થયું કર્મે, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૬
અરે વાદળતણી છાયા, સમી શાતા ટળે ફાણમાં,	
સુસાદર ! ચેતીલે જલ્દી, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૭
થયો આઘાત જો મનમાં, વિચારી લે બને મોહ,	
ખરી વિવેક દૃષ્ટિથી, વિચારી લે ખરું શું છે ?	૮

(૧૨૭)

મને તો બોધ અનુસારે, જગતમાં શાન્તિ નહિ ભાસી,
 જગત પડદાવિષે છાનું, વિચારી લે ખરું શું છે? ૯
 સદા સમભાવમાં રહેવું, બની આદર્શવત્ જગમાં,
 “બુદ્ધચરિત્ર” ધર્મ છે સાચો, અમારો એ સદા બેલી. ૧૦
 મુકામ-મુંબાઈ, લાલબાગ, સં. ૧૯૬૭. વૈ. શુ. ૨. ૐ જ્ઞાન્તિ: ૩

આત્મોદ્ધાર.

કબાલિ.

પરજ્યોતિ પ્રભુ ઘટમાં, સ્વયંદૃષ્ટ્યા કરીશ દર્શન,
 પ્રભુ મહારો વસે ઘટમાં, નમું તુજને નમું તે હું. ૧
 નથી તું હું તણા ભેદો, સમાયું સર્વ મહારામાં,
 અમારામાં અનન્તું સુખ, કહું નિજને ભળું નિજને. ૨
 સ્વયં દ્રષ્ટા સ્વયં દર્શન, સદા આનન્દમય પોતે,
 અમારી ભાવના કાઢે, હૃદય ઉદ્ધારમય શબ્દો. ૩
 પટંતર પ્રેમમાં નહિ છે, અમારો પ્રેમ ઈશ્વરનો,
 અહો આત્મન! તુંહિ જ ઈશ્વર, લગી લગની નહીં છૂટે. ૪
 નિરંજન નાથને મળવું, દલાવી શબ્દ શું? કરશે,
 દિશાઓ શાસ્ત્ર દેખાડે, જવું મહારે સ્વયં શકેલા. ૫
 હવે નહિ પ્રાણની પરવા, સનાતન દેવને મળતાં,
 મળેલો પ્રેમ નહિ છૂટે, પ્રભુ પામ્યા વિના કદોંએ. ૬
 ઉપર આકાશ વાદળીઓ, અધઃ ભાગે મહી દરિયો,
 વચોવચ નાથને મળવું, મળી તન્મય થઈ રહીશું. ૭
 થઈને એક રસરૂપે, સદા આનન્દમય રહીશું,
 હૃદય સાક્ષી જણાવે છે, પ્રતિધ્વનિયો ઉઠે છે બહુ. ૮
 કદી છોડું નહીં વાદહા, અમારી ભક્તિનો ભક્ત જ,
 જગતની નહિ હવે પરવા, અમારા આત્મમાં સઘળું. ૯
 જગતના ચક્રવર્તિને, જગતના સર્વ ઇન્દ્રોને,
 મળે નહિ સુખ અન્તરતું, અમારામાં અનન્તું સુખ. ૧૦
 મળ્યાં અમૃતતણાં ભોજન, જગતનો બાદશાહ પોતે,
 “બુદ્ધચરિત્ર” યોગિયો સન્તો, સદા મસ્તાન છે જગમાં. ૧૧
 સં. ૧૯૬૭ વૈ. શુ. ૨, મુંબાઈ. ૐ જ્ઞાન્તિ: ૩

(૧૨૮)

અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલં.

કવ્વાલિ.

- બહિરે કાળા હૃદય કાળા, સકળમાં દોષ જ્ઞેનારા,
હૃદય નિષ્ઠુર બહુ ચંચળ, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૧
- કરે ચેષ્ટા અરે ખોટી, પઠાવે પાઠ, દોષોનો,
જીવે ચાંદાં ગમે ત્હેનાં, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૨
- અરોચક શબ્દ વદનારા, અરોચક ચાલ ધરનારા,
બુરીવૃત્તિજ ધરનારા, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૩
- કરે સન્તોતણું ભૂંડું, બગાડે આશ્રમોને બહુ,
ત્હેને વંચે અહો પરભૂત, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૪
- બુરું દર્શન અરે ત્હારું, તજ સાચું ગ્રહે દોષો,
નિહાળે દોષદૃષ્ટિથી, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૫
- સ્વજાતિ પુષ્ટિ કરનારા, પરાયાં બાળ ખાનારા,
તજને દોષ સહુ ત્હારા, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૬
- કરીને સંગતિ ત્હારી, થયો ઝટ હંસલો દુઃખી,
દ્વિજ્ઞેને નહિ ભરસો તુજ, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૭
- કરાવ્યું જ્ઞાન ગફાથી, બહુ સાબુથકી ચોળ્યો,
વળ્યું નહિ વાન અંગોતું, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૮
- કુભોજનતું કરે ભક્ષણુ, ચહેછે પ્રાણીતું મૃત્યુ,
ભયોં ઘટ વારિનો ખોટે, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૯
- મનુષ્યોની વસે પાસે, વસે તિર્યચની પાસે,
ઝડી નહિ હંસની ટેવો, અરે ઓ કાક ! થા ઉજ્જવલ. ૧૦
- અતિશય સ્નાનીઓ તુજને, સુધારીને કરે ઉજ્જવલ,
“ બુદ્ધચન્દ્રિય ” સન્તની સંગત, સકલ તીર્થોતણું તીર્થ જ. ૧૧

સં ૧૯૬૭. વૈશાખ શુદ્ધી ૩ મુંબાઈ,

૧ આ કાવ્ય અધ્યાત્મ વિષયનું છે. મનને કાકસમાન ગણી તેને નિર્મલ થવાનો ઉપદેશ આપ્યો છે. દુર્જનપર પણ આ કાવ્ય લાગી શકે છે. મધુકર.

(૧૨૯)

ગુરુને દક્ષિણા આપો.

કંવાલિ.

- અમારો શિષ્ય થાવાની, ત્હને ઇચ્છા થતી જો ચિત્ત,
પ્રથમ તો પ્રેમ લાવીને, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૧
- ગુરુનાં દ્વાર છે ખુલ્લાં, ગુરુ સર્વસ્વ છે મહારા,
પ્રથમ એ સત્યબુદ્ધિની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૨
- હૃદયના પ્રેમનાં પુષ્પો, ખરી ભક્તિતણી માળા,
પ્રથમ પૂજી ગુરુ પશ્ચાત્, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૩
- નથી મહાર્ જગતમાં કંઈ, સકલ પરમાર્થનું કરવું,
મનુષ્યોની ખરી સેવા, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૪
- યથા કહેવું તથા રહેવું, ગુરુના પાદમાં શીર્ષજ,
નથી ધડપર શિરજ એવી, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૫
- ગુરુના દેહની છાયા, ગુરુના પ્રાણુનાં તત્ત્વો,
ગુરુનું ચિત્ત થાવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૬
- ગુરુની આંખ થાવાની, ગુરુની જીભ થાવાની,
ગુરુના પાદ થાવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૭
- ગુરુનું કાર્ય કરવાની, ગુરુના દાસ થાવાની,
ગુરુના હાથ થાવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૮
- હૃદયની શુદ્ધિ ધરવાની, સકલ ઉપસર્ગ સહેવાની,
ખરો ઉપદેશ દેવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૯
- સદા પરમાર્થ કરવાની, સુજનતા નિત્ય ધરવાની,
વિનયની ભૂતિ થાવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૧૦
- અહંતા સ્વાર્થ તજવાની, પ્રભુનો ધર્મ ધરવાની,
“ બુદ્ધચરિત્ર ” આર્ય થાવાની, ગુરુને દક્ષિણા આપો. ૧૧
- સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ અક્ષયતૃતીયા. મુંબાઈ, પાંજરાપોળ. ઈશ્વર શાન્તિ: ૩

મ્હને હો વીરનું શરણું.

કંવાલિ.

- જગતમાં સર્વ યોદ્ધામાં, પ્રભુ મહાવીર તું મોટો,
હાઠોએ મોહને જલદી, મ્હને હો વીરનું શરણું. ૧
- ૧૭

(૧૩૦)

અતિ ગંભીરતા ત્હારી, ગમન શાળાવિષે કીધું,	
જણાવ્યું નહિ સ્વયં જ્ઞાની, મહને હો વીરનું શરણું.	૨
જણાવી માતૃભક્તિ બહુ, અરે જનની ઉદરમાંહિ,	
પ્રતિજ્ઞા પ્રેમ જળવવા, મહને હો વીરનું શરણું.	૩
અરે ઝો જ્યેષ્ઠ બન્ધુની, ખરી દાક્ષિણ્યતા રાખી.	
ગુણો ગણતાં લહું નહિ પાર, મહને હો વીરનું શરણું.	૪
યશોદા સાથ પરણીને, રહ્યો નિર્લેપ અન્તરથી,	
થશે ક્યારે દશા એવી, મહને હો વીરનું શરણું.	૫
જગત્ ઉદ્ધાર કરવાને, યતિનો ધર્મ લીધો ત્હેં,	
સહ્યા ઉપસર્ગ સમભાવે, મહને હો વીરનું શરણું.	૬
અલૌકિક ધ્યાન ત્હેં કીધું, ગયા દોષો થયો નિર્મલ,	
થયો સર્વજ્ઞ ઉપકારી, મહને હો વીરનું શરણું.	૭
ઘણા ઉપદેશ લીધો ત્હેં, ચતુર્વિધ સંઘને સ્થાપ્યો,	
ત્હને મેં ઝોળખી લીધો, મહને હો વીરનું શરણું.	૮
અનન્તાનન્દ લીધો ત્હેં, જીવન ત્હારું વિચારું હું,	
“બુદ્ધચરિત્ર” બાળ હું ત્હારો, શરણ ત્હારું શરણ ત્હારું	૯
સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૫. મુંબાઈ, પાંજરાપોળ. ૐ જ્ઞાન્તિઃ ૩	

“કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.”

કન્વાલિ.

૧૨હીને ચિત્તના વશમાં, ખરાને પૂઠ મ્હેં લીધી,	
બુક્યો ખાઓચીયામાંહિ, કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.	૧
પ્રભુની આણ લોપીને, થયો હું કર્મના વશમાં,	
પ્રભુ તું બાણતો સર્વે, કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.	૨
કર્યું છાતું રહે નહિ કંઈ, ઉદય આપ્યું સહુ સર્વે,	
કર્યું મિથ્યા નથી થાતું, કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.	૩
જગતમાં વાસના વાદળ, વરસતું સર્વ ઠેકાણે,	
ભભાવે શીર્ષ અન્તરથી, કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.	૪
થતાં વૃષ્ટિ ઉગે અંકુર, ઉગે નહિ ખારી ભૂમિમાં,	
થશે એવું જણાયું દીલ, કર્યું હસ્તે હૃદય વાગ્યું.	૫

૧ આ કાવ્ય આન્તરિક ઉદ્ગારમય છે એમ લાગેછે.

મધુકર.

(૧૩૧)

કર્ચુંદેણું ચુકાવાનું, જરા નહિ શર્મ રાખે તે,
 છુટે તીર્થકરો નહિ કોઈ, કર્ચું હસ્તે હૃદય વાગ્યું. ૬
 સ્વયં સંસાર વિસ્તાર્યો, અમારી ભૂલ છે તેમાં,
 ખમાવું છું ખમી લેશો, કર્ચું હસ્તે હૃદય વાગ્યું. ૭
 જીવન ભાવી થશે ઉંચું, ચઢ્યાં વાદળ વિખેરાશે,
 કર્ચું પ્રારબ્ધ ભોગવવું, કર્ચું હસ્તે હૃદય વાગ્યું. ૮
 થયાં નિજ હસ્તથી કર્મો, અહો ત્યાં પ્રેરણા મનની,
 ઉદયથી ચિત્ત દબતું નહીં, હવે તો આવશે વશમાં. ૯
 નહીં લેપાય નભ કોથી, ધરીશ નિર્લેપતા તદ્દત્,
 “બુદ્ધચન્દ્ર” સાક્ષી પોતાની, જગતના ખોલ ખેરંગી. ૧૦

સં. ૧૯૬૭ વૈ. શુ. ૬ મુંબાઈ.

“ અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત.”

કંવાલિ.

ઘણું પોખી કર્યો મોટો, અમારી પાસમાં રાખ્યો,
 ખવાર્યા માલ મોંઘેરા, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૧
 ભસેછે મુખ ફાડીને, ડરે નહીં ડાંગ દેખાડે,
 મુસાફરને બહુ કરડે, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૨
 કરેછે રીસ આબ્યાપર, અદેખાઈ સ્વભાવે બહુ,
 અહા મૈથુનમાં નિર્લજ્જ, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૩
 ઘરોઘરમાં ભમેછે બહુ, બરાબર ઉંઘ નહીં લેતો,
 ચુસે અસ્થિ ગણીને સુખ, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૪
 ધરે ખાવાતણી આશા, કરેછે કૂતરાંથી કલેશ,
 લડેછે વૈર લાવીને, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૫

૧ આ કાવ્ય આધ્યાત્મિક છે. આત્મારૂપ સ્વામી મનરૂપ કૂતરાને શાન્ત થવાનો ઉપદેશ આપે છે. આત્માએ મનને ઉત્પન્ન કર્યું છે, મનમાં કલેશ થાય છે, મનમાં મૈથુનની ઇચ્છા થાય છે, મનમાં વૈર રાખીને અન્યને પ્રાણ લેવાય છે. મનમાં રીસ ઉત્પન્ન થાય છે, મન ઠેકાણે ઠેકાણે આશાથી ભમે છે, શાન્તિરૂપ હૃદયને મન લેતું નથી, પુદ્ગલપદાર્થોને મન ચુસે છે, મન અનેક પ્રકારની ત્યાગ કરેલી વસ્તુઓને પુનઃ ઇચ્છે છે તેથી તેને કૂતરાની ઉપમા આપીને આત્માએ શાન્ત થવાનો સારી રીતે ઉપદેશ આપ્યો છે. આત્મા મનરૂપ કૂતરાને કહે છે કે તું મારી આજ્ઞામાં વર્ત. ઇત્યાદિ.

(૧૩૨)

કહ્યું કર ! સ્વામીનું પ્રેમે, તજ દે સંગ ખોટાને,
 ધણીનું કર કહ્યું ટાંપુ, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૬
 અરે તું ઓઝીને આ નહીં, પડી એ દેવ બહુ વરવી,
 ગમે નહિ દેવ એ તહારી, અરે કૂતર ! હવે થા શાન્ત. ૭
 થઈ હુશિયાર રહેવાનું, જરા નહિ ગંદકી કરવી,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સન્તની સંગે, સુધરતાં વાર શી ? લાગે. ૮
 સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૭. મુંબાઈ, પાંજરાપોળ. ૐ શાન્તિ: ૩

“તજી આન્તિ મઠી શાન્તિ.”

કવ્વાલિ.

અમારૂં આ તમારૂં આ, અમો મોટા તમો છોટા,
 સઠલ દુઃખો અહંતાથી, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૧
 સદાનું ઇષ્ટ નહિ કોઈ, અરચિકર નથી કોઈ.
 જડોમાં કલ્પના મોહે, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૨
 ગ્રહીને ઇન્દ્રિયોદ્ધારા, સમર્પે ચિત્ત જે વિષયો,
 સુખેચ્છાને અહંતાની, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૩
 અનન્તાકાળથી ચિત્રો, થયાં જે દેહના રૂપે,
 વપુ જે હાલ તે નહિ હું, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૪
 છવાયો કર્મ વાદળથી, તથાપિ રૂપ છે ન્યારૂં,
 સહજ આનન્દમય ચેતન, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૫
 તજ મર્યાદ રૂપોની, તજ મર્યાદ બાંધેલી,
 અનેકાકાર પુદ્ગલની, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૬
 સહજનો ધર્મ ત્યાગીને, નથી લેવું અપર કાંઈ,
 સહજની દષ્ટિથી જેતાં, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૭
 જીવું તો નહિ અરે એ હું, વહું તે નહિ અરે એ હું,
 સહજ ચૈતન્યમય શાશ્વત, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૮
 બળું નહિ ને ગળું નહિ હું, નહીં છેદાઉ શસ્ત્રોથી,
 નથી હલકો નથી ભારે, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૯
 નથી હું રંગ નથી હું ગંધ, નથી હું રૂપ વા શબ્દો,
 અજબ છે ખેલ ચેતનનો, તજ આન્તિ મળી શાન્તિ. ૧૦
 અમોને વીરના બાધે, અમારૂં રૂપ સમજ્યું,
 “બુદ્ધચરિત્ર” ધ્યાનની ધારા, સદા આનન્દની ગફા. ૧૧
 સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૭ મુંબાઈ.

(૧૩૩)

“ઠરીને બેશ હે વાનર !”

કવ્યાલિ.

અરે કાળા વદનવાળા, અમારી પાસ રહેનારા, ધમાધમ ખૂબ કરનારા, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૧
કુંદકુંદા કરે ઝાઝી, ચડે વૃક્ષો ઉપર જલદી, હલાવે ડાળ ડાળીઓ, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૨
હુંકુંહુંકા કરી કૂદે, વિખેરી નાખતો પુષ્પો, ફળોને તોડતો ઝાઝાં, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૩
ગમે તે વૃક્ષપર ચડતો, ફળોનો ઘાણુ બહુ કાઢે, ડરાવ્યાથી ચડે ઉંચો, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૪
બગાડે ક્ષેત્ર વાવેલું, ઘણી મસ્તી કરે દોડી, બગાડે ધાન્ય વાવેલું, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૫
ભમેછે વાડીઓમાં બહુ, કુદીને તોડતો ડાળાં, સતાવ્યાથી થતો સામો, ઠરીને બેશ હે વાનર !	૬

(૧) આ આધ્યાત્મિક કાવ્ય છે. શ્રીમદ્, વાનરની પેઠે અંચળ એવા મનને વાનરનું ઉપનામ આપીને નીચે પ્રમાણે પ્રભાષે છે. રાગદ્વેષરૂપ કાળા સુખવાળા હે વાનર ! તું અમારી સાથે રહેનારો છે, છતાં તું પરભાવ રમણુતારૂપ ખૂબ ધમાધમ કરનાર છે. હવે તો હે મનવાનર ! ઠરીને બેશ.

(૨) વિષયરૂપ વૃક્ષોપર બહુવાર ચઢીને વિકલ્પસંકલ્પરૂપ કુંદકુંદા કરે છે. ઇન્દ્રિયોની વૃત્તિઓને હલાવે છે. હવે તું શાન્ત થા.

(૩) કષાયના ઉછાળાના રાખેરૂપ હુંકુંહુંકાને હે મનવાનર ! તું કરી મૂકે છે. ધર્મવૃક્ષના સંયમ પુષ્પોને વિખેરી નાખે છે અને ચારિત્રરૂપ ફળને તોડી નાખે છે. કષાયોની ઉપશમતાને ચારિત્ર કહે છે હવે તો હે મનવાનર ! ઠરીને બેશ.

(૪) પરભાવરૂપ ગમે તે વૃક્ષપર ચઢી જાય છે, અને ઘણાં સમતાઆદિ ફળોનો નાશ કરી દે છે. ત્હને ડરાવવામાં આવે છે તો ઉંચો ચઢે છે, આવી ત્હારી ખરાબ વૃત્તિને તજીને હે મનવાનર ! હવે તો ઠરીને બેશ.

(૫) આત્મારૂપ ક્ષેત્રના અસંખ્યાત પ્રદેશમાં ધર્મરૂપ ધાન્ય વાવ્યું હોય છે તેને તું બગાડે છે, અને ક્ષેત્રમાં ચપલતારૂપ દોટ મૂકીને ઘણું તોંકાન કરે છે, તેણે મૂર્ખપણું લજીને હે મનવાનર ! હવે તો ઠરીને બેશ.

(૬) ક્ષમા, વૈરાગ્યતા, આદિ ઘણી વાડીઓમાં ભમીને ત્રતારૂપ ડાળાંને તોડે છે. તને સતાવ્યાથી સામો થાય છે. શ્રીમદ્ કહે છે કે ત્હને સતાવ્યાથી ઉલટો સામો થાય છે, આવી ત્હારી બેવકુફાઈ લાગીને હે મનવાનર ! હવે તો શાંત થા.

(૧૩૪)

- શિશુઓને પમાડે ભય, પલકમાં નાસી તું જાવે,
ઘણો ચંચળ બન્યો મૂર્ખા, ઠરીને બેશ હે વાનર ! ૭
- ઘરોઘર છાપરાં કૂદે, પરાઈ વસ્તુ ચોરી લે,
શિખામણ મૂર્ખને શાની ? ઠરીને બેશ હે વાનર ! ૮
- ધરેછે રીસ અન્તરમાં, કપટ ઈર્ષ્યા ધરેછે લોભ,
અડપલાં બહુ કરે કૂડાં, ઠરીને બેશ હે વાનર ! ૯
- ગણે નહિ સાંકળો આંધી, કરેછે ઢોંગ ઠગવાને,
ફરેછે દોડતો જ્યાં ત્યાં, ઠરીને બેશ હે વાનર ! ૧૦
- સ્વભાવે બહુ બન્યો ચંચળ, વળી પીધો ઘણો દારૂ,
નિસરણીઓ મળી તેને, પગે કરડ્યો વળી વીંછી ! ૧૧
- નહીં મૂકે હવે બાકી, ભટકતો કૂદતો જ્યાં ત્યાં,
ઘણું તોડે ઘણું ફેડે, જરા જપવા નહીં દે તે ! ૧૨

(૭) કરણા અને પ્રેમ આદિ બાળકોને ભય પમાડે છે. તને પકડવા જતાં પલકમાં નાસી જાય છે. હે મૂર્ખ ! તું ઘણો ચંચળ બન્યો છે, તે ઠીક નથી તેમાં તારી શોભા નથી માટે હવે તો શિક્ષા માનીને શાન્ત થા.

(૮) એક ઠેકાણેથી અન્યથા ઘરપર ચઢીને કુંકુંદા કરે છે. વિષયપદાર્થોરૂપ જડ વસ્તુઓને આત્મારૂપ સ્વામીની આજ્ઞા વિના ચોરીને ખાય છે. ત્હને કોઈ યોગી પકડવા ભય છે તો અન્તરમાં ક્રોધ કરે છે.

(૯) સર્વ જીવોને તું આળ, નિન્દા અને ભય વગેરેનાં અડપલાં કરે છે. મનમાં ઈર્ષ્યા, દ્વેષ અને ઘણો લોભ ધારે છે તે હિતાવહ નથી.

(૧૦) પ્રત્યાહારરૂપ સાંકળો ત્હને આંધી પણ ત્હને તું હિસાબમાં ગણતો નથી. આત્મારૂપ સ્વામીને ઠગવાના ઢોંગને ધારે છે. આકાશ, પાતાળ, ગમે તે દેશમાં, શહેરમાં, વનમાં, સમુદ્રમાં, બાગમાં દુકાનમાં હોડાને ફરે છે.

(૧૧) સ્વભાવે તું ચંચળ બન્યો છે, અને મોહરૂપ દારૂ તું પાન કર્યું છે. ઇચ્છાઓના હેતુઓરૂપ નિસરણીઓ તને પ્રાપ્ત થઈ છે અને તને તૃષ્ણારૂપ વિંછી કરડ્યો છે.

(૧૨) હવે તું દોડદોડા કરવામાં બાકી ક્યાંથી રાખી રાકે ? આત્માને ક્ષણમાત્ર પણ શાન્ત થવા દેતો નથી. અસંખ્યાત પ્રદેશરૂપ ઘરમાં પ્રવેશીને આદિત્રની અમૂલ્ય વસ્તુઓને તું તોડે છે. ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભના આવેશમાં તું બહુ તોફાન કરે છે હવે તો તું સ્થિર થા.

(૧૩૫)

તહને તાપે કરીશ વાનર ? કળાઓ કેળવી કોડી,
 “બુદ્ધચન્દ્રિય” ધ્યાનના બળથી, ઠરીશ નક્કી હવે વાનર ! ૧૩
 સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૭ મુંબાઈ.

“ અમારું શું કરી શકશે ? ”

કંવાલિ.

અમારા ઈષ્ટ સાધનમાં, પ્રતિપક્ષી બનેલાઓ,	
ધરી ઈર્ષ્યા થઈ સામા, અમારું શું કરી શકશે ?	૧
ભલે નિન્દાતણાં બણુગાં, ગમે ત્યાં ટુંકશે તહો શું ?	
પ્રપંચો બહુ રચીને પણ, અમારું શું કરી શકશે ?	૨
પરે છે કર્મેના ઉદયે, વિપત્તિયો સહી સહશું,	
નથી કર્મો વિના દુઃખો, અમારું શું કરી શકશે ?	૩
ભલે ભાંડો ઘણી ગાળો, અમોને ગાળ નહિ લાગે,	
અરૂંપી હાથ નહિ લાગું, અમારું શું કરી શકશે ?	૪
ભાવાવી મૂર્ખ લોકોને, હૃદય રેડો તમારું બહુ,	
અમારા આત્મમાં સમતા, અમારું શું કરી શકશે ?	૫
જગત્ માને કે નહિ માને, નથી પરવા અરે તહેની,	
દયાદષ્ટિ તમારાપર, અમારું શું કરી શકશે ?	૬
પ્રભુ મહાનીરના બોધે, હૃદયની શુદ્ધતા કરશું,	
તમે તો દેખતા રહેશો, અમારું શું કરી શકશે ?	૭
તમારું બહુ ભલું કરવા, અમારા પ્રાણુ પણ ખુરબાન,	
નથી જોવા તમારા દોષ, અમારું શું કરી શકશે ?	૮
વહે અશ્રુતણી ધારા, અમારી આંખમાંથી રે,	
સુજ્ઞે સાચું તમોને જ્ઞાન, અમારું શું કરી શકશે ?	૯
પ્રતિપક્ષી નથી મનમાં, ભલે હો તો અમારે શું ?	
નથી શત્રુ નથી મિત્રજ, અમારું શું કરી શકશે ?	૧૦
સદા વ્યવહાર નિશ્ચયથી, અમારો ધર્મ સાધીશું,	
હૃદયમાં વૈર નહિ સુજ્ઞે, અમારું શું કરી શકશે ?	૧૧

(૧૩) હે મનવાનર ! હું તહને તાપે કરીશ. જ્ઞાન, ધ્યાન અને સમાધિયાગની અનેક કળાઓ કેળવીને હું તને વશમાં કરીશ. બુદ્ધિસાગર કહે છે કે હે મનવાનર ! તું ધ્યાનના બળથી સ્થિર થવાનો અને મારી આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવાનો એમ નિશ્ચય થયો છે.

મધુકર.

(૧૩૬)

- બુઝું કરવા અમારું બહુ, કરો તે જાણવામાં સહુ,
સકળ એ કર્મના વશથી, અમારું શું કરી શકશે ? ૧૨
- લખ્યું જે ભાવી ઉદરમાં, થશે તે ભોગવીશું સહુ,
તમો પણ આત્મવત્ મહારાં, અમારું શું કરી શકશે ? ૧૩
- કરો જે તે અમારું નહિ, સપાટામાં નહીં આહુ,
“ બુદ્ધચંદ્રિધ ” સન્તની દષ્ટિ, અમારું ઇષ્ટ કરવાની. ૧૪

મુંબાઈ, પાંજરાપોળ. સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૭.

દયા આવે તમારાપર.

કવ્યાલિ.

- અમારું પાપ હુવો છો, બની ઘોષી વગર પૈસે,
તમારા કર્મમાં એવું, દયા આવે તમારાપર. ૧
- વિચાર્યોવણુ પ્રતિપક્ષી, બનીને બહુ થતા ભારે,
તમારું નહિ થશે ધાર્યું, દયા આવે તમારાપર. ૨
- ઘટાટોપે વળે નહિ કંઈ, ખરું તે ગાજશે ગગને,
થશે હલકા પ્રપંચોથી, દયા આવે તમારાપર. ૩
- થઈને કાનના કાચા, અભિપ્રાયો ઘડો ઉંધા,
ઘડો જૂઠું થશે દુઃખો, દયા આવે તમારાપર. ૪
- ધરો આગમ ઉપર શ્રદ્ધા, ચલો આગમ અનુસારે,
તપાસો શું? કર્યું સાચું, દયા આવે તમારાપર. ૫
- પડો તો વાગશે નક્કી, થશે કલેશે બહુ હાનિ,
ચડાની દુનીઆ પાડે, દયા આવે તમારાપર. ૬
- કલહનાં બીજ રોપ્યાથી, નઠારો સ્વાદ ભોગવશે,
હવે તો બહુ કહી ચાક્યો, દયા આવે તમારાપર. ૭
- પ્રતિપક્ષી બન્યા બનશે, કદાપિ સાર નહિ કાઢો,
સ્વભાવજ ત્યાગવો દુર્લભ, દયા આવે તમારાપર. ૮
- અહંતા જ્ઞાનની ધારો, પ્રશંસે ભક્તલોકો પણ,
વળે નહિ શાન્તતાવણુ કંઈ, દયા આવે તમારાપર. ૯
- પડાવ્યો સરખમાં ભેદજ, ઘણા નિન્દક બનાવ્યા લોક,
મહને પણ કલેશમાં ખેંચો, દયા આવે તમારાપર. ૧૦
- થઈ વિરૂદ્ધ બહુ બોલો, બળો ઈર્ષ્યાથકી મુજપર,
ખણે ખાડો પડે તે ત્યાં, દયા આવે તમારાપર. ૧૧

(૧૩૭)

અહો હો ચંડકોશીક પર, પ્રભુ શ્રી વીરની દૃષ્ટિ, તથા અન્તરયત્રી મુજને, દયા આવે તમારાપર.	૧૨
અહિંસાભાવની વૃદ્ધિ, થતી નિન્દા નથી કરવી, તમારા સદ્ગુણો દેખું, દયા આવે તમારાપર.	૧૩
સહન કરશું ઉદય આવ્યું, સદા સમભાવથી સર્વે, અહિંસાધર્મ સેવ્યાથી, દયા આવે તમારાપર.	૧૪
કરુણાદૃષ્ટિની વૃદ્ધિ, તમારાપર સદા વર્ષો, “બુદ્ધ્યધિ” વીરના બોધે, દયા આવે તમારાપર.	૧૫
સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદી ૮ મુંબાઈ. ॐ શાન્તિ:	

* હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.

કંવાલિ.

છુપાયું તેજ નહિ છીપે, છવાયાં વાદળાં તો પણુ, અનન્તા સૂર્યનો ભાસક, હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.	૧
ચઢીને મેઘ બહુ કાળા, વરસતા વિજળી ઝમકે, જણાતી તેજની ઝાંખી, હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.	૨
ભયંકર મેઘ ગાળે ને, પવનની મન્દતા તો પણુ, સુન્નડે માર્ગ ભવાનો, હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.	૩
કરે છે વાદળાં ભેરજ, અરે તુજને બહુ છૂહાવા, ઉગે તેમજ ખસે વાદળ, હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.	૪
ઘણા બોલે ધ્રુવડવૃન્દો, કિરણ પડતાં છુપાતા તે, ટળે તમ તેજ પ્રસરતાં, હૃદયમાનુ પ્રકાશી થા.	૫

*(૧) હૃદયમાં રહેલા જ્ઞાનસૂર્યે તું પ્રકાશી થા. કર્મરૂપ વાદળાંથી ત્હાં તેજ છુપાયું છે તોપણ ત્હાં તેજ અન્તે છુપાશે નહીં. અનન્ત અર્થાત્ અનેક બાહ્યસૂર્યોનો પ્રકાશક તું છે. બાહ્યસૂર્યોને પણ તું પ્રકાશે છે.

(૨) મોહનીયકર્મરૂપ કાળા મેઘ ચઢીને વરસે છે, ઈર્ષ્યારૂપ વિજળીઓ ચમકે છે તેવા વખતમાં પણ ત્હારો ઝાંખો ઝાંખો કંઈક પ્રકાશ પડે છે.

(૩) અજ્ઞાનરૂપ ભયંકર મેઘ ગાળે છે અને તે વખતે ભાવનારૂપ વાયુ મન્દ હોય છે તો પણ સત્યતત્ત્વનો ઝાંખો દૃષ્ટિએ પણ માર્ગ સુન્નડે છે.

(૪) રાગદ્વેષ, અને માયા આદિ વાદળાં ત્હને છાછ લેવા ધણું ભેર કરે છે તો પણ તું જેમ જેમ ઉગતો જાય છે તેમ તેમ વાદળાં ખસતાં જાય છે.

(૫) મિથ્યાત્વાદિ નારિતક ધ્રુવડો તારા મન્દ મન્દ તેજ વખતે ધણું બોલે છે પણ ત્હારો પ્રકાશ બરાબર પડતાં તે મૌન યથ જાય છે. જેમ જેમ તેજ પડે છે તેમ તેમ અંધકાર ટળે છે.

(૧૩૮)

મહર્ષિયો ત્હને ધ્યાવે, સ્તુવે વન્દે કરે કીર્તન, રહ્યો આકાશમાં શોભે, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૬
જગત્માં સર્વથી મોટો, નથી ત્હારા સમું કોઈ, આણુસમ તુજ આગળ સહુ, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૭
પ્રકાશે સર્વને ક્ષણમાં, પ્રખર કિરણે હિમજ ગાળે, અનન્તાકાશનો દીવો, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૮
નક્ષત્રો ચન્દ્ર તારાઓ, ગ્રહોનું તેજ તુજ આગળ, સમાતું તુજમાં તું ધન્ય, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૯
અરુણોદય થતાં ઝટવાર, હોવાની નિન્દ ભાંગે છે, કરે છે કાગડા કા કા, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૧૦
હોવાડે સર્વ હોવાને, સુન્નડે સર્વને સાચું, અકળ મહિમા લહું નહિ પાર, હૃદયભાનુ પ્રકાશી થા.	૧૧

(૬) મહર્ષિયો ત્હને ધ્યાવે છે, વન્દે છે, સ્તુવે છે, હું અસંખ્યાત પ્રદેશરૂપ આકાશમાં શોભે છે.

(૭) જગત્માં સર્વ જડ પદાર્થોનો પ્રકાશક હોવાથી હું મહાન્ છે. અને ત્હારામાં જડ પદાર્થો ભાસે છે માટે ઉપમાએ તે આણુ જેવા છે.

(૮) હું પોતાના પ્રકાશથી અહંત્વ, મમત્વરૂપ હિમના પર્વતોને ગાળી નાખે છે. લોકાકાશ અને અનન્ત અલોકાકાશનો પ્રકાશ કરનાર હું દીપક છે.

(૯) હૃદયમાં રહેલા કેવલજ્ઞાનરૂપ સૂર્યની આગળ મતિજ્ઞાનના ભેદરૂપ નક્ષત્રો, અને તારાઓ તથા શ્રુતજ્ઞાન અને અવધિજ્ઞાન તે ચન્દ્રના જેવું છે. તથા મતિઅજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન, અને વિભંગજ્ઞાન તે ગ્રહોના સમાન છે. તે સર્વનું તેજ હું ઉગે છું તે કંઈ પણ ઉપયોગરૂપ કાર્યમાં ચાલવું નથી, અને ત્હારા તેજમાં તે સર્વનું તેજ સમાઈ જાય છે. કહું છે કે બીજા જ્ઞાનતળી પ્રમા રે, પૃથ્વીમાં સર્વ સમાય, રવિપ્રભાથી અગ્નિક નહીં રે, નક્ષત્રગણ સમુદાય રે, મવિયા વન્દો કેવલજ્ઞાન.

(૧૦) ત્હારો અનુભવ—જ્ઞાનરૂપ અરુણોદય હોવાની મોહનિદ્રાનો નાશ કરે છે. ત્હારા ઉગવાની પૂર્વે અરુણોદય થતાં નાસ્તિક પાખંડી કાગડાઓ કા કા શબ્દોથી કાકારોળ કરે છે. પણ તેથી તુજ મહિમા ઘટતો નથી પણ વૃદ્ધિ પામે છે, અને કાગડાઓ પણ તારા તેજના પ્રતાપે કંઈક પણ દેખી શકે છે. મિથ્યાત્વજ્ઞાન પણ સમ્યગ્જ્ઞાનનું વિપરિણામ છે, તેથી તે પણ જ્ઞાનનો કોઈ હોવા આશ્રય કરે છે.

(૧૧) સર્વ હોવાને હું હોવાડે છે, સર્વને સાચું સુન્નડે છે, ત્હારો અકળ મહિમા છે, ત્હારા મહિમાનો પાર પામી શકાતો નથી.

(૧૩૯)

પ્રભુ મહાવીરમાં પ્રગટ્યો, ઉપાસક હું બન્યો ત્હારો,
 “બુદ્ધચિદ્ધિ” નિત્ય નિર્મલ તું, હૃદયભાતુ પ્રકાશી થા. ૧૨
 ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૧૦. મુંબઈ, પાંજરાપોળ. ઐ જ્ઞાન્તિ:

વિચારીને વિચાર્યું એ.

કવ્યાલિ.

બહિર્માં ચિત્ત ચોળ્યાથી, પ્રગટતો રાગને દ્રેષજ,
 પ્રગટતી મોહની ઘેનજ, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૧
 શુભાશુભ કલ્પના ઉઠે, જગતના જડ પદાર્થોમાં,
 અહો સંસાર તાવત્ છે, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૨
 અમારો રાગી આ દ્રેષી, ઉઠે એ કલ્પના ચાવત્,
 નથી તાવત્ ખરી સમતા, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૩
 ચરમસમતા પ્રગટવાથી, થતી સર્વજની દષ્ટિ,
 ઘણા સમતાતણા ભેટો, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૪
 રહે વૈરાગ્ય દુઃખોથી, રહે વૈરાગ્ય વાંચ્યાથી,
 સમાધિ ધ્યાનમાં તે નહિ, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૫
 સમાધિમાં ખરું સુખ છે, અનુભવ એ મળ્યો મુજને,
 સમાધિમાં ખુમારી બહુ, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૬
 રહે એકાન્તમાં આનન્દ, અમોને ધ્યાનમાં ઓરજ,
 ભુલાતી વાત દુનિયાની, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૭
 પ્રકાશ્યા જે સ્પૃર્થા ઉદ્ગાર, સહજ સુખનો સ્વયં આશ્રય,
 “બુદ્ધચિદ્ધિ” દીર્ઘદષ્ટિથી, વિચારીને વિચાર્યું એ. ૮

૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૧૨. મુંબઈ, લાલબાગ, પાંજરાપોળ.

(૧૨) હે કેવલજ્ઞાનસૂર્ય, ઠં શ્રીમન્ મહાવીરસ્વામીમાં વૈશાખ શુદ્ધ દશમના દીવસે પ્રગટ્યો હતો, અને તેથી તેઓએ કરોડો જીવોને તાર્યા હતા, અને સુખી કર્યા હતા. બુદ્ધિસાગર કહે છે કે હૃદયમાં રહેલા નિત્યનિર્મલ કેવલજ્ઞાનરૂપ સૂર્ય ઠં પ્રકાશ કરનારો થા. આત્માના અસંખ્યાત પ્રદેશમાં ક્ષાયિકલાને કેવલજ્ઞાન પ્રગટે છે. હૃદયશુદ્ધિ થવાથી અને રાગદ્રેષનો નાશ થવાથી કેવલજ્ઞાન પ્રગટે છે, માટે તેને હૃદયભાતુ કહીને પ્રકાશ કરવાની પ્રાર્થના કરી છે. મધુકર.

(૧૪૦)

પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ.

કવ્વાલિ.

- વપુ ને પ્રાણુથી પ્યારું, હૃદયમાં વિત્ત જે ઝીણું,
અમારે ત્યાગ કરવાનો, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧
- અસર થાવા નહિ દેવી, અમારે કીર્તિની મનપર,
નથી મનમાં પછી છે શું? પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૨
- પ્રતિષ્ઠાનું પ્રયોજન શું? અસર મનપર થવા નહિ દઉં,
પ્રતિષ્ઠા, કલ્પના મનની, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૩
- ફસાયા લોક કીર્તિમાં, પ્રતિષ્ઠામાં ફસાયા લોક,
સમર્પે પ્રાણુ તે માટે, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૪
- પ્રતિષ્ઠાનારી પ્રાપ્ત્યર્થમ્, જરા ઉદ્ધમ નથી કરવો,
પ્રતિષ્ઠા ત્યાગથી ત્યાગી, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૫
- પ્રતિષ્ઠા માન્યતા જુદી, જગતના ભિન્નદેશોમાં,
પ્રતિષ્ઠા સ્ત્રી તજ્યાથી શીલ, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૬
- પ્રતિષ્ઠા આશથી દુઃખજ, પ્રતિષ્ઠા નાશથી દુઃખજ,
નથી એ આત્મનો ધર્મજ, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૭
- પ્રતિષ્ઠાની નથી ઇચ્છા, ગમે તેવું વદો લોકો,
નથી હર્ષજ નથી ચિન્તા, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૮
- પ્રતિષ્ઠા વાદળા જેવી, પ્રતિષ્ઠા પાન પાકેલું,
પ્રતિષ્ઠા ચિત્તની ભ્રમણા, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૯
- પ્રતિષ્ઠાએ કર્યો હેરાન, હવે તો કલ્પના ત્યાગી,
અમારું કાર્ય સાધીશું, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૦
- જગતની કલ્પનાઓમાં, પ્રતિષ્ઠાની મહાફાંસી,
પ્રતિબંધન કરાવે બહુ, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૧
- હવે તહારી નથી ઇચ્છા, તજી સંગત થયો સુખી,
જરા નહિ વેદવી મનથી, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૨
- ગમે તેવા પ્રપંચોથી, સુકીર્તિને નથી ગ્રહવી,
કરો કીર્તિ અમારે શું? પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૩
- સુકીર્તિનારી ભોગેચ્છા, રહે તાવત્ અહો મનમાં,
નથી રે ભાવથી શીયલ, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૪
- જગતમાં કીર્તિના માટે, ઘણી ઇચ્છા ઘણાં સંકટ,
જગત સહુ કીર્તિનું પ્યાસી, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૫

(૧૪૧)

જગતની દૃષ્ટિથી અવળું, અમારું સાધ્ય અન્તરનું,
 અમારો માર્ગ છે ન્યારો, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૬
 નથી અપકીર્તિની ભીતિ, નથી નિન્દાયકી ભીતિ,
 પ્રતિષ્ઠા નાશથી નહિ દુઃખ, પ્રતિષ્ઠા કીર્તિમાં શું? સુખ. ૧૭
 કર્યાથી કલ્પના દુઃખજ, નથી ન્યાં કલ્પના ત્યાં સુખ.
 “બુદ્ધચરિત્ર” મંગલો પામે, પ્રકાશે ભાતુની પેઠે. ૧૮
 વૈશાખ શુદ્ધ ૧૪. સં. ૧૯૬૭, મુંબાઈ.

સદા આનન્દમાં રહીશું.

કવ્વાલિ.

પ્રભુની ભક્તિના ખ્યાલા, બનીને ભક્ત પીશું શીઘ્ર,
 ખરી મન શાન્તતા ધારી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૧
 શુભાશુભ કર્મના યોગે, ઉદય શાતા અશાતા જે,
 તટસ્થે ભોગવીને પણ, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૨
 ગમે ત્યાં જાઈશું ફરશું, અધિકારે બન્યું કરશું,
 કર્યાનું હુંપણું ત્યાગી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૩
 મળે જે માન વા અપમાન, નથી મનમાં પછીથી શું?
 સહી ઠંડક સહી તાપજ, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૪

(૧) શ્રી જિનેશ્વર ભગવાનના ભક્ત બનીને તેમની ભક્તિના ખ્યાલાને પીશું. સર્વ જીવોપર સમતા ભાવની બુદ્ધિધારણ કરીને આનન્દમાં રહીશું.

(૨) શુભ અને અશુભ કર્મના ઉદયથી શાતા અને અશાતાને તટસ્થ ભાવ ધારીને અર્થાત્ બન્ને પ્રકારની વેદનીયથી પોતાના આત્માને ભિન્ન ધારીને સમભાવે સર્વે સહીશું.

(૩) શ્રી જિનેન્દ્રની આજ્ઞા મસ્તકે ચઢાવીને ન્યાં સ્થિરતા અનુભવાશે ત્યાં ગમન કરીશું અને પોતાના સાધુના અધિકારપ્રમાણે યથાશક્તિ ચારિત્ર પાળી, અહંતાનો ત્યાગ કરીને સ્વપરનું હિત કરીશું.

(૪) ભગવાનની આજ્ઞાપ્રમાણે ચાલવામાં જ શ્રેય છે તેમ છતાં કોઈ માન કરે વા કોઈ અપમાન કરે તો મારે મનમાં તત્સંબંધી કોઈ પણ જાતનો વિચાર કરવો ઘટતો નથી. શીત અને તાપના ઉપસર્ગો સહન કરીને અન્તરમાં આનન્દ ધારણ કરીશું.

(૧૪૨)

- ગણેા હલકો નથી હલકો, ગણેા મોટો નથી મોટો,
અમારૂં રૂપ ધ્યાઈને, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૫
- અમારી પાસ આવો વા, ન આવો તો અમારે શું ?
અને તે સર્વ જોઈશું, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૬
- ધરેલા દેહનું પોષણ, કરીલેશે કર્યો કર્મો,
તજ ચિન્તા ભજ સમતા, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૭
- થયાં તે કર્મ ટાળીશું, થશે તે કર્મ ટાળીશું,
કરી આલોચના હંડી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૮
- અમારા આત્મવત્ સર્વે, જગતના સર્વ જીવો છે,
સકળમાં એકતા ધારી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૯
- મનઃ સંકલ્પની સૃષ્ટિ, બહિર્વૃત્તિથી ઊઠે,
વિલય કરશું અનુભવથી, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૧૦
- મળ્યું મળશે સહજભાવે, ગણી અમૃત વહીશું ધર્મે,
“બુદ્ધચિન્ધિ” શુદ્ધ ઉપયોગે, સદા આનન્દમાં રહીશું. ૧૧
- સં. ૧૯૬૭ સુબાઈ. વૈશાખ શુદ્ધ ૧૫, પાંચરાપોળ.

(૫) શ્રી સર્વજ્ઞ મહાવીરની આજ્ઞા પ્રમાણે ચાલતાં કોઈ હલકો ગણે તો પણ હું હલકો નથી કદાપિ માન આપીને કોઈ મોટો ગણે તો પણ મહત્તામાં કુલાઈને હું પોતાને મોટો માનનાર નથી. અમારા આત્માનું સત્તાએ રહેલું શુદ્ધસ્વરૂપ ધ્યાઈને સદાકાલ આનન્દમાં રહીશું.

(૬) જગતના લોકો અમારી પાસે આવો અગર ન આવો તો અમારા મનમાં તત્સંબંધી કર્મ કંઈ નથી, આવો અને જિનવાણી સાંભળો તો હે દુનિયાના લોકો! તમને લાભ છે. ભવિષ્યમાં જે જે બનાવો બનશે તે સર્વે જોઈશું અને સદાકાળ આનન્દમાં રહીશું.

(૭) જે શરીર કર્મેના યોગે ધાર્યું છે તેને કર્માનુસારે યથાશક્તિ નિર્દોષાહારથી પોષીશું. ચિન્તાનો ત્યાગ કરીને અને સમતાને ભજીને આનન્દમાં રહીશું.

(૮) પૂર્વભવમાં જે જે કર્મ થયાં તેને વ્યવહાર અને નિશ્ચયચારિત્રવડે ટાળીશું. હૃદયમાં પાપકર્મેનો પશ્ચાત્તાપ કરીશું અને આત્માને શાન્તપણે ભાવી આનન્દમાં રહીશું.

(૯) અમારા આત્માની પેઠે જગતના જીવોને ભાવી સર્વની દયા કરવા યથા શક્તિ પ્રયત્ન કરીશું અને સકલ જીવોમાં એકતા ધારીને સદા આનન્દમાં રહીશું.

(૧૦) મનના સંકલ્પની સૃષ્ટિની રચના બહિર્વૃત્તિના યોગે ઉત્પન્ન થાય છે. તેને જૈન શાસ્ત્રોના અનુભવવડે વિલય કરીશું. અને સદા આનન્દમાં રહીશું.

(૧૧) ઉપશમાદિ આત્માના સહજ ધર્મેના ભાવે જે મળ્યું અને ભવિષ્યમાં મળશે તેને અમૃત સમાન ગણીને જૈન ધર્મેનું અવલંબન કરી, આત્માનો શુદ્ધ ઉપયોગ પ્રાપ્ત કરીને તેવડે આનન્દમાં રહીશું. મધુકર.

(૧૪૩)

અમારો શુદ્ધ આરીસો.

કવ્વાલિ.

જણાવે રૂપ છે તેવું, બળવે ફરજ પોતાની,	
સકલનો ન્યાય જ્યાં સરખો, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૧
સકલ જોયો જણાવીને, રહે ન્યારો સ્વયં નિર્મલ,	
બને સાક્ષી સકલનો તું, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૨
નથી ઈન્દ્રોત્પ્તિ પરવા, નથી રાજતણી પરવા,	
સમાવે સર્વને નિજમાં, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૩
સમારે સર્વ જીવો જગ, નિહાળી અંગ પોતાનું,	
અબોલો દોષને કાઢે, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૪
જણાવે દોષ ને સદ્ગુણ, કરે ઉપયોગ સહુ તારો,	
ધરે આશ્ચર્યકર શક્તિ, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૫
જગત ભાસે સકલ તુજમાં, જગત સઘળું ઉદરમાંહિ,	
જગત બિન્દુ સમું તુજમાં, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૬
નથી કાળો નથી ઘોળો, નથી પીળો નથી રાતો,	
નથી લીલો નથી ભૂરો, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૭
નથી ઢુંકો નથી લાંબો, નથી પહોળો નથી જૂનો,	
નથી ઉન્હો નથી ઠંડો, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૮
ગમન કરતો નથી પોતે, સ્વયં સહુ ભાસતું તેમાં,	
સમાયો આંખમાં જોતાં, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૯
અમારી પાસમાં રહેતો, સદા આનન્દ દેનારો,	
અમકનારો સદા તેજે, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૧૦
સદા સમભાવ રૂપે જે, રહે છે તેજની મૂર્તિ,	
“બુદ્ધચરિય” સર્વથી શ્રેષ્ઠ, અમારો શુદ્ધ આરીસો.	૧૧
સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ વદિ ૧. મુંબઈ, પાંજરાપોળ.	

સ્વરો શ્રાવક નથી એ તો.

કવ્વાલિ.

ધરાબું નામ શ્રાવકનું, નથી આચાર ને શ્રદ્ધા,	
જિનાણાની નથી પરવા, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૧
શુદ્ધવરની નથી ભક્તિ, નથી ભક્તિ જિનેન્દ્રોની,	
પ્રપચ્ચોથી ઉદર ભરવું, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૨

(૧૪૪)

નથી ગંભીરતા મનમાં, નથી મધ્યસ્થતા મનમાં, નથી સત્તર ગુણો જેમાં, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૩
વટે જૂઠું કરે ચોરી, વ્યભિચારી અનાચારી, હૃદય જૂઠું વટે જૂઠું, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૪
ગુરુનિન્દા કરે પાછળ, ધરે આચાર નહિ સારો, વિનયથી હીન ઈર્ષ્યાળુ, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૫
સમજ નહિ જૈન તત્ત્વોની, ગુરુવન્દન કરે નહિ જે. ગુરુ આજ્ઞા ધરે નહિ દીલ, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૬
ઉપરથી સાચવે કિંચિત્, નથી સાધર્મિની ભક્તિ, નથી સુણુતો ગુરુ આખ્યાન, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૭
ગુરુના દોષ ખોળે છે, નથી સેવા નથી નીતિ, સ્વચ્છન્દી, ધર્મનું નહિ ભાન, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૮
ભમાયો ભૂતવત્ ભમતો, હૃદયનો શૂન્ય ને મૂઢજ, નિરક્ષર ડોળડાહો જે, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૯
ગુરુથી પણુ અને ડાહ્યો, નથી આગમ ઉપર શ્રદ્ધા, કુતર્જોથી કરે ઝઘડા, ખરો શ્રાવક નથી એ તો.	૧૦
કહું આ દેશવિરતિની, અપેક્ષા લેઈને સઘળું, યથાશક્તિ ગુણો ધારે, ખરો શ્રાવક અને એ તો.	૧૧
નથી અહંકાર લક્ષ્મીનો, નથી અહંકાર વિદ્યાનો, અધિકારે કરે સઘળું, ખરો શ્રાવક અને એ તો.	૧૨
પડે જે પ્રાણુ તો પણુ જે, ગુરુશ્રદ્ધા નહીં છોડે, “બુદ્ધચરિત્ર” સાધુનો સેવક, ખરો શ્રાવક અને એ તો.	૧૨

મુંબાઈ, પાંજરાપોળ. વૈશાખ વદિ ૧.

“અમારા વીરની મૂર્તિ.”

કન્વાલિ.

પ્રભુ મહાવીર સ્મરવાને, ગુણો વીરના જ લેવાને, ગુણો લેવાજ આરીસો, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૧
ખરી સમતા જણાવે છે, ખરી કરણી ભણાવે છે, હૃદયમાં પ્રેમ પ્રગટાવે, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૨
પ્રભુનું ઉચ્ચ ચારિત્ર જ, પઠાવે છે સુભક્તોને, અનાવે વીરના જેવા, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૩

(૧૪૫)

અનન્યપ્રેમ શ્રદ્ધાથી, પ્રભુ મહાવીરસમ હાગે,	
નિસરણી મુક્તિની સાચી, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૪
હૃદય સંતાપ ઘોવાને, બની ગંગા સમી નિર્મળ,	
ખડું કરતી જીવન વૃત્તાંત, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૫
મનોવૃત્તિ સુધારે છે, હૃદયના દોષ ટાળે છે,	
અપળતા ચિત્ત વારે છે, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૬
પ્રભુનું ધ્યાન ધરવાને, ખરૂં આલંબન જ મોઢું,	
સમર્પે ધૈર્યતા ઉંચી, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૭
હૃદયને વીરમય કરવા, પ્રભુ વિરહે અમોને તો,	
“બુદ્ધચિન્ધ” સ્થાપના સાચી, અમારા વીરની મૂર્તિ.	૮
જ્ઞાન્તિ: ૩. મુખાઈ, પાંજરાપોળ. સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ વદી ૨.	

“વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.”

કંવાલિ.

મળ્યો તુજ પત્ર વાંચ્યો મહેં, વિચારીને વિચાર્યું એ,	
હબરો વિદ્ય ઓળંગી, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૧
થતું સહુ કાર્ય ઉદ્યમથી, સતત અભ્યાસના બળથી,	
નિરાશાનું નથી સ્વપ્નું, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૨
યતી સંકલ્પથી સિદ્ધિ, નથી દુઃખો વિના સુખડાં,	
વપુનો ભોગ આપીને, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૩
નથી પ્રખ્યાત થાવાની, જરા ઇચ્છા હૃદય સ્ફુરતી,	
બરાબર લક્ષ્ય રાખીને, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૪
અહો ! મહાવીરના જેવા, હજી ઉપસર્ગ નહિ દીઠા,	
અમારા વીરને ધ્યાઈ, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૫
નથી મુણવી જગત કહેણી, સતત અભ્યાસ કરવાનો,	
નથી રહેવું હવે પાછળ, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૬
પ્રભુ મહાવીરનું ચિત્રજ, ખડું કરશું હૃદય આગળ,	
સુધારીશું જીવન બાકી, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે,	૭
કરીશું ચિત્ત કાબુમાં, ધરી ઉત્સાહમય વૃત્તિ,	
રૂચે તો શિષ્ય માની લે, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૮
ઘણા બોલે અહો તે સત્ય, ઘણા કરતા અહો તે સત્ય,	
નથી એવું અમે માન્યું, વૈધીશું આત્મસામર્થ્યે.	૯

૧ આગળ જઈશું.

૧૯

(૧૪૬)

- સ્વયંબુદ્ધિ પરીક્ષાવણુ, અનુભવ સત્યનો કયાંથી,
અનુભવ જ્ઞાનથી આગળ, વધીશું આત્મસામર્થ્યે. ૧૦
- અહો એ ચક્ષુપર પાટા, અરે બાંધી નથી કરવું,
જાણુવે છે અનુભવ એ, વધીશું આત્મસામર્થ્યે. ૧૧
- જિનેન્દ્રોનાં સ્મરી વૃત્તાંત, અમારૂં સાધ્ય સાધીશું,
“બુદ્ધચન્દ્રિ” સિદ્ધ થાવાને, વધીશું આત્મસામર્થ્યે. ૧૨
- સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ વદી ૫. મુંબાઈ, પાંજરાપોળ.

હુકમ મારો સુશિષ્યોને.

કબાલિ.

- દઈ ઉપદેશને ખાવું, ગમે તેને ખરા ભાવે,
કરી ઉપકારને ખાવું, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૧
- કરૂણા સર્વપર કરવી, ખુરાતું પણ ભલું કરવું,
ધરો મહાવીરની આજ્ઞા, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૨
- પ્રભુનો ધર્મ જાણીને, સદાચરણો હૃદય ધરવાં,
વધારો જૈન શાસનને, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૩
- મળ્યું તે સર્વને દેવું, યથાશક્તિ ધરી ભક્તિ,
સમાગમ સન્તનો કરવો, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૪
- લઘુતા ચિત્તમાં ધરવી, ગરીબોનાં હૃદય લહુવાં,
ગરીબોનાં હૃદય જોવાં, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૫
- તવંગર વા ગરીબોમાં, કદાપિ ભેદ નહિ ધરવો,
ખુરામાં ભાગ નહિ લેવો, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૬
- પ્રતિજ્ઞાઓ કરી વહવી, હઠાવો દોષીના દોષો,
કરો પરમાર્થનાં કાર્યો, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૭
- ઘણા ઉપસર્ગ વેઠીને, વિવેકે કાર્ય આદરવાં,
શુણાનુરાગ આદરવો, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૮
- જિનાગમની ધરી શ્રદ્ધા, યથાશક્ત્યા વ્રતો ધરવાં,
જગત્સેવા ભલી કરવી, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૯
- રમણુતા જ્ઞાનમાં કરવી, અહંતાને પરિત્યજવી,
ક્રિયાયોગી થવું જ્ઞાને, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૧૦
- અધિકારે કરો કાર્યો, મળે તે શક્તિ વાપરવી,
“બુદ્ધચન્દ્રિ” ધર્મની સેવા, હુકમ મારો સુશિષ્યોને. ૧૧
- વૈશાખ વદી ૬. સં. ૧૯૬૭ મુંબાઈ.

(૧૪૭)

જૈનો કરશો જયજયકાર.

સવેચા.

- જૈન ધર્મનું જ્ઞાન કરીને, સંપીને ચાલો નરનાર,
ત્રણ તત્ત્વની શ્રદ્ધા ધારી, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૧
- જિનવરવાણી શ્રદ્ધા ધારો, આગમ વર્તે છે સુખકાર,
વૈર વિરોધો સર્વ સમાધી, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૨
- બહાદુર જૈનો પૂર્વસમયના, ક્ષત્રિયો શૂરા સરદાર,
મસ્તક મૂકી ધર્મ દીપાવ્યો, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૩
- એક ધર્મનું ખંડન કરતાં, થાશે અન્તે બહુ ખુવાર,
ધર્મદાઝને હૃદયે ધારી, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૪
- અભિમાનરાસભપર બેસી, શોભા પામે નહીં લગાર,
અભિમાન ઈર્ષ્યાને ત્યાગી, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૫
- એક બીજાની સહાય લઈને, જીવે છે સઘળો સંસાર,
યથાશક્તિથી સહાય કરીને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૬
- પૂર્વસમયમાં વિદ્વાનો બહુ, પરવાદીના ટાળ્યા ખાર,
પૂર્વસમય પાછો લાવીને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૭
- સંપવિના નહિ જંપ કદાપિ, સંપવિના દુઃખી નરનાર,
સંપ કરીને પ્રેમ ધરીને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૮
- ત્યાગો નિન્દા પાપરાક્ષસી, નિન્દાથી નીચા અવતાર,
નિન્દાની આદત ત્યાગીને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૯
- એક બીજાના સદ્ગુણ લેવા, પામે મનમાં હર્ષ અપાર,
સદ્ગુણ દૃષ્ટિ ચિત્ત ધરીને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૧૦
- ગંભીર દૃષ્ટિ રાખી મનમાં, ઉત્તમ આચરશો વ્યવહાર,
બુદ્ધિસાગર સર્વ પ્રયત્ને, જૈનો કરશો જયજયકાર. ૧૧
- સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ વદી ૧૩. મુંબઈ, પાંજરાપોળ. ૐ જ્ઞાન્તિ: ૩

સુધારીશું જીવનરેખા.

કબાલિ.

- રહીને દુઃખના સામા, અનુભવ સર્વ કરવાના,
કરીને વજ્રસમ છાતી, સુધારીશું જીવનરેખા. ૧
- ખુશામતથી રહી દૂરે, મળ્યું સાચું જણાવીશું,
કથન રૂપે ક્રિયા સોનું, સુધારીશું જીવનરેખા. ૨

(૧૪૮)

રહીને સર્પની પાસે, રહીને વાઘની પાસે, પશુઓમાં રહી પ્રેમે, સુધારીશું જીવનરેખા.	૩
અમારી સાક્ષી પૂરે છે, હૃદય ઈશ્વર બની પોતે, જરા નહિ હારવી હિમ્મત, સુધારીશું જીવનરેખા.	૪
તત્તુના જેમ પડછાયા, તથા પૂર્વે કર્યું તેવું, હવે તો સત્યની ઝાંખી, સુધારીશું જીવનરેખા.	૫
જિનારા ધારવી શિરપર, ભલે દુનિયા પડે સામી, હૃદયના ઉચ્ચ આશયથી, સુધારીશું જીવનરેખા.	૬
રંગોરંગમાં અમારો યોગ, રંગોરંગમાં અમારો દેવ, રંગોરંગમાં પ્રભુ ધ્યાઈ, સુધારીશું જીવનરેખા.	૭
સમાયો જ્ઞાનમાં મેરૂ, સમાયો જ્ઞાનમાં સાગર, અહીં સાચું યથાશક્તિ, સુધારીશું જીવનરેખા.	૮
દિવાની દુનિયા બોલે, ગમે તેવું ભલે તો શું ? પવિત્રાઈ ખરી મનની, સુધારીશું જીવનરેખા.	૯
હૃદયની શુદ્ધતા માંહિ, અમારી શહેનશાહી છે, ઉપરનો ઠોળ ક્યાંસુધી, સુધારીશું જીવનરેખા.	૧૦
લગનવા ચિત્તની લાગી, પ્રભુમહાવીર જીવનપર, પરમ પ્રેમે પ્રભુ થાવા, સુધારીશું જીવનરેખા.	૧૧
અમારી પાસ છે સઘળું, અનન્તાનન્દમય ચેતન, “બુદ્ધચરિત્ર” શુદ્ધ સંયમથી, સુધારીશું જીવનરેખા.	૧૨
સં. ૧૯૬૭ જેઠ વદી ૩ મુંબાઈ.	શાન્તિ:

“ કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે. ”

કવ્વાલિ.

ઉપરથી શિષ્ય વ્યવહારે, ગુરૂશ્રદ્ધા નથી મનમાં, ગુરૂ નિન્દા કરે પાછળ, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧
વદે છે કલેશકર વાણી, હડીલાઈ ઘણી મનમાં, હૃદય કાતી મુખે અમૃત, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૨
વચનશસ્ત્રોત્પ્લા ઘા દે, વિનયથી હીન મન રહેતું, કરે ઈર્ષ્યાજ અન્યોની, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૩
વનોમાં વાસ છે સારો, પશુની સંગતિ સારી, પુરી કુશિષ્યની સંગત, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૪

(૧૪૯)

પલકમાં તોપને રોષજ, હૃદય વિધે વચન બાણે, કરાવે કલેશ અન્યોથી, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૫
કરે અહંકાર સ્વચ્છંદે, લઘુતાનું નથી લક્ષણ, હૃદય છે સર્પના જેવું, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૬
કપટબાણ કરે ઝાઝી, રહે ક્રોધે જ ધગધગતા, ધમાધમમાં રહે રાજ, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૭
કરી નિશ્ચય ફરી જાવે, વદે જૂઠું ધરીને સ્વાર્થ, ઘણું ચંચળ રહે મનહું, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૮
પ્રતિપક્ષી બની સત્ત્વર, કનડવાને કરે ઉદ્ધમ, ગુરના બોલ ઉત્થાપક, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૯
નથી ભક્તિ નથી પ્રેમજ, કરે સહુ લોક લજ્જાથી. હૃદયના તુચ્છ નારદસમ, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૦
સહેલા પાનની પેઠે, બગડતા ને બગાડે અન્ય, સુધરતા નહિ શિષ્યામણુથી, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૧
વિનય નહિ વાણી વા તનમાં, ભમે છે ભૂતવત્ જ્યાં ત્યાં, નથી પરમાર્થની કરણી, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૨
નથી વર્તન હૃદયથી શુદ્ધ, કરે ઉપકારપર અપકાર, બગાડે જ્યાં રહે તેનું, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૩
થઈ ઉલંઠ બહુ બોલે, વિચારી નહિ વદે વાણી, છઝી જાવે જરા ચઢતાં, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૪
રહે છે કલેશમાં વૃત્તિ, નથી આત્માર્થની દષ્ટિ, નથી પરમાર્થમાં વૃત્તિ, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૫
ફસાવે ફન્દમાં જનને, તરંગી ચિત્તને ઉંઘા, પઠિત પોપટ સમી વિદ્યા, કુશિષ્યો નહિ મળો ક્યારે.	૧૬
ગુરનો દ્રોહ કરનારા, થતા દુઃખી સ્વયં જ્યાં ત્યાં, “બુદ્ધચન્દ્ર” સત્ય શિષ્યોની, જગતમાં છે બલિહારી.	૧૭

સં. ૧૯૬૭ જેઠ વદી ૪ શુકર, મુંબાઈ.

મદત કરશો મ્હને દેવો.

કબાલિ.

પ્રભુ મહાવીર શાસનનો, ઉદ્ધત કરવા વહે વૃત્તિ,
કુસંખી ખીજ દહવાને, મદત કરશો મ્હને દેવો.

૧

(૧૫૦)

પરમ નિર્મલ જિનાગમને, જગત્માં વ્યાપ્ત કરવાને, હૃદયથી પ્રેમ લાવીને, મદત કરશે મહને દેવો.	૨
જગત્ને ધર્મ દેવામાં, જગત્નાં પાપ ધોવામાં, દયાનો બોધ દેવામાં, મદત કરશે મહને દેવો.	૩
સહજ સન્તોષ લેવાને, સહજ સન્તોષ દેવાને, પ્રભુનું ધ્યાન ધરવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૪
જનોમાં એકતા કરવા, જનોમાં મૈત્રી ખીલવવા, ભયક્રૂર કલેશ હરવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૫
જનોનાં અશ્રુઓ લહુવા, જનોને સત્ય દેવાને, મહન્તો યોગીઓ સન્તો, મદત કરશે મહને દેવો.	૬
શુભોથી આર્થ કરવાને, અનાયોને વહે ઈચ્છા, સદા શ્રી જૈનશાસનમાં, મદત કરશે મહને દેવો.	૭
ઘણા અન્યે પ્રગટ કરવા, ઘણા લેખો પ્રગટ કરવા, દયા વ્યાખ્યાન દેવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૮
ચતુર્વિધ સંઘમાં સંપજ, સદા વિસ્તારવા માટે, સકલ યોગો પ્રકટ કરવા, મદત કરશે મહને દેવો.	૯
સકલ જૈનોન્નતિ કરવા, ઉપાયો સત્ય આદરવા, કરુણા સર્વપર કરવા, મદદ કરશે મહને દેવો.	૧૦
સદા અપકારપર ઉપકાર, વિરોધીનું ભલું કરવા, હૃદયની ઉચ્ચતા કરવા, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૧
પ્રકટ દ્વેષાગ્નિ ઓલહવવા, દઉં ઉપદેશ સમતાના, હૃદયનાં ઝેર હરવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૨
સદા પરમાર્થનું જીવન, અમાફ સર્વ કરવાને, અખંડાનન્દ વરવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૩
દયા ઝરણું વહાવાને, અરે નિર્દય મનુષ્યોમાં, દયામાં નિત્ય રહેવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૪
સદા ઉપદેશ દેવાને, પ્રભુ મહાવીર આગમનો, સમાધિ શર્મ વરવાને, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૫
પરમ શાન્તિ પ્રકટ કરવા, હૃદયની શુદ્ધતા કરવા, ક્રિયાઓ ધર્મની કરવા, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૬
પરમ શક્તિ ખીલવવાને, સહજ સ્વતન્ત્ર થાવાને, “ બુદ્ધચબ્ધ ” ધર્મ કાર્યોમાં, મદત કરશે મહને દેવો.	૧૭
સં. ૧૯૬૭ જેઠ વદી ૧૧. શ્રી રવિસાગર જયંતી દીવસે. મુંબાઈ.	

(૧૫૧)

થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ?

કવ્વાલિ.

- નથી પરમાર્થની વૃત્તિ, સુજનતા ચિત્તમાં નહિ લેશ,
અહન્તાને બન્યો ઉદધિ, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧
- અસૂયાની વહે વૃત્તિ, ધમાધમથી વહે જીવન,
સકલના દોષની નિન્દા, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૨
- લઘુતાનું થયું સ્વપ્નું, પ્રપજ્યો સ્વાર્થના નાના,
દયાનો લેશ નહિ મનમાં, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૩
- નિપુણ ગીર્વાણવાણીમાં, નિપુણ ઇંગ્લીશ ભાષામાં,
હૃદયમાં સ્વાર્થની હોળી, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૪
- નિપુણ વ્યાખ્યાન દેવામાં, નિપુણતા ભાષણમાંહિ,
સકલપર પ્રેમ નહિ પ્રગટ્યો, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૫
- નથી મધ્યસ્થતા મનમાં, ધર્યો નહિ ભાવ મૈત્રીને,
ગુણગુરાગ નહિ ધાર્યો, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૬
- ભલામાં ભાગ નહિ લીધો, વદાયું જૂઠું વાણીથી,
ગરીબોનાં ગળાં રેંશ્યાં, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૭
- ગુરુભક્તિ નથી આજ્ઞા, સદાચારો ધર્યો નહિ કોઈ,
નથી નીતિ નથી રહેણી, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૮
- ધરી નહિ ધર્મમાં પ્રીતિ, ભણ્યો નહિ ધર્મના ગ્રન્થો,
નથી અધ્યાત્મનું જ્ઞાનજ, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૯
- ગમન ઉન્માર્ગમાં કીધું, કુસમ્પે કલેશ બહુ કીધા,
કદાચહ ચિત્તમાં ધાર્યો, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૦
- લગાવ્યા લોકને ભારી, અશાન્તિ ખીજ જગ વાવ્યાં,
જગતનું નહિ કર્યું શ્રેયજ, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૧
- વિષયના ફન્દમાં રાગ્યો, ગણ્યા નહિ આત્મવત્ જીવો,
મનોવૃત્તિ સુધારી નહિ, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૨
- વિવાદાર્થ ધરી વિદ્યા, અસન્તોષે સદા મ્હાલ્યો,
કરુણા કોઈપર નહિ રે, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૩
- કરી પગ્યાત અન્યોની, અધર્મીનો બની સાથી,
કર્યો નહિ મૂર્ખને સમજી, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૪
- હૃદય શુદ્ધિ કરી નહિ કંઈ, વિચારી ને હૃદયમાં સહુ,
દિધો ઉત્તર લખીને પત્ર, થયો વિદ્વાન્ તથાપિ શું ? ૧૫

(૧૫૨)

સ્વપર કલ્યાણ કરવાને, કરો ઉપયોગ વિધાનો,
 “બુદ્ધચન્દ્રિય” લેખ વાંચીને, સુધારી લે જીવનરેખા. ૧૬

કર્તું શું લક્ષ્મીને ધારી.

કંવાલિ.

- હૃદયને ખોલ જાત્રત થા, વિચારી જો ફસાયો ક્યાં,
 અહન્તા શું? ધરે ફાગટ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૧
- ભલે શ્રીમન્ત કહેવાયો, જગત્માં માન બહુ પામ્યો,
 સ્વપરની ઉન્નતિમાટે, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૨
- ધનોપાસક મનુષ્યોએ, કરી જુહા પ્રશંસાને,
 મનુષ્યોનાં હયાં નહિ દુઃખ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૩
- ગણીને વિત્તને ઇશ્વર, થયો કંજુસનો શિરદાર,
 જરા નહિ આવશે સાથે, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૪
- કયાં નહિ ધર્મનાં કાર્યો, કરી નહિ સાધુની ભક્તિ,
 ભલામાં ભાગ નહિ લીધો, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૫
- દયામાં વાપર્યું નહિ વિત્ત, બનીને સ્વાર્થનો દાસજ,
 શુભ્યો નહિ સદ્ગુરુનો ષોધ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૬
- ગુરુજો સ્થપાવ્યાં નહિ, દિધું નહિ દાન વિદ્યામાં,
 કરી નહિ ધર્મની ચડતી, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૭
- સુપાત્રે દાન નહિ દીધું, લખાયા અન્ય નહિ કોઈ,
 છપાયાં પુસ્તકો નહિ કોઈ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૮
- ગરીબોનાં હયાં નહિ દુઃખ, નથી ઉપકારની વૃત્તિ,
 પ્રપંચોનો બન્યો આશ્રમ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૯
- કયાં આરંભનાં કાર્યો, અસત્યોતું બન્યો મન્દિર,
 કરી ચોરી કપટ ધારી, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૧૦
- બુઝાયું લોભ સાગરમાં, અનીતિમાં વહ્યું જીવન,
 કયાં કલેશો જગત્માં બહુ, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૧૧
- બુરામાં ભાગ લીધો બહુ, સતાવ્યા બહુ મનુષ્યોને,
 વિવેકે કાર્ય નહિ કીધાં, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૧૨
- લઘુતાને ધરિ નહિ લેશ, તણાયો લોભ સાગરમાં,
 હૃદય શુદ્ધિ કરી નહિ રે, કર્યું શું? લક્ષ્મીને ધારી. ૧૩

(૧૫૩)

કુટ્યો બહુ કર્યાં કાળાં, અદેખાઈ કરી નિન્દા, વધાર્યો ક્રોધનો અગ્નિ, કર્યું શું ? લક્ષ્મીને ધારી.	૧૪
હર્યાં નહિ દુઃખિનાં દુઃખો, સદાચારો ધર્યાં નહિ અંગ, મનોવૃત્તિ સુધારી નહિ, કર્યું શું ? લક્ષ્મીને ધારી.	૧૫
કર્યું નહિ ધર્મનું જ્ઞાનજ, ધર્યો નહિ ધર્મ શ્રદ્ધાથી, ખરી લક્ષ્મી નહીં જાણી, કર્યું શું ? લક્ષ્મીને ધારી.	૧૬
ગદેડાપર ભર્યું ચંદન, વિચારીને સુધારી લે, “બુદ્ધચરિત્ર” સદૃશુણો લેઈ, સફલતા લક્ષ્મીની કરવી.	૧૭

સં. ૧૯૬૭ અશાઠ વદી ૧૨ મુંબાઈ.

“તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.”

કન્વાલિ.

મજ્યો તવ પત્ર વાંચ્યો મહેં, થવાનું શ્રેષ્ઠ તહેં ધાર્યું, કહું તે તું કરે જ્યારે, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧
સદા સુમતિ હૃદય ધરવી, વિવેકે સર્વ આદરવું, વિચારી બાલને બાલીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૨
સદા ગંભીર મન ધરવું, વિનય કરવો મહન્તોનો, મજ્યું તેમાં અહન્તા નહિ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૩
વિચારો ઉચ્ચ ધરવા મન, સદાચારોપ્રતિ પ્રીતિ, યથાશક્તિ કરીશ દાનજ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૪
વડેરાનો વિનય કરવો, લઘુતા ચિત્તમાં રહેશે, કરીશ નિષ્કામથી કરણી, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૫
અનુભવ જ્ઞાનમાં પ્રીતિ, જીવોપર પ્રેમની વૃત્તિ, ગુરૂની ભક્તિને ધારીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૬
મળે લક્ષ્મી પ્રભુતા નહિ, મળે સત્તા અહન્તા નહિ, ગણીશ તું આત્મવત્ સહુને, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૭
ગુરૂને દેવમાં શ્રદ્ધા, હૃદયનિર્લેપતા કરવી, શુભાનુરાગને ધારીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૮
સરલતા ચિત્તમાં ધારીશ, પરમક્ષાન્તિ હૃદય વસશે, સદા આનન્દમયવૃત્તિ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૯
રહી ન્યારો હૃદયથી સહુ, કરીશ કાર્યો ભલા માટે, પ્રતિકૂલનો રહે નહિ ભાવ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૦

(૧૫૪)

પડે તે દુઃખ સહવાનાં, કરેલાં કર્મ ભોગવવાં,	
જરા નહિ દીનતા મનમાં, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૧
ભલામાં ભાગ લેવાને, સદા ઉજમાળ થઈ રહેશે,	
યથાશક્તિ કરીશ સાચું, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૨
જીવન સઘળું ભલામાટે, નથી મહાં નથી તહાં,	
સહજ સ્થિરતા ધરીશ મનમાં, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૩
ધરીશ અધ્યાત્મમાં વૃત્તિ, રહસ્યો ધર્મનાં ધારીશ,	
સકલ સિદ્ધાન્તને જાણીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૪
કરીશ સન્તોતણી સેવા, કરીશ તું ધર્મ ફેલાવો,	
કરીશ પરમાર્થનું જીવન, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૫
હૃદયશુદ્ધિ કરીશ જ્યારે, સકલના દોષ ધોવાના,	
દયાવૃત્તિ હૃદય ધારીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૬
ધરી વ્યવહારને નિશ્ચય, ખરા સમભાવને ધારીશ,	
“બુદ્ધચન્દ્ર” ધર્મને ધારીશ, તદા તું શ્રેષ્ઠ કહેવાશે.	૧૭

મુંબાઈ, સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ વદી ૪.

જ્ઞાન અને ક્રિયાથી મોક્ષ.

ગઝલ.

“અરે અજ્ઞાનથી અંધા, ક્રિયાઓ પૂતળી પેઠે,	
કરેછે ને કરાવેછે, સ્વયં નાચે નચાવે છે.”	૧
“અહો ઉન્મત્તની પેઠે, વટેછે જ્ઞાનવણુ શબ્દો,	
ધમાધમમાં ધરી પડતા, કંઈકું શું? વિચારે નહિ.”	૨
અરે એવી પ્રવૃત્તિથી, ચડાતું નહિ મનુષ્યોથી,	
ક્રિયારૂચિ ઘણા જીવો, મકર વૃત્તિ, કદા શૃંખલાં.	૩
નથી વિજ્ઞાનથી નિશ્ચય, ગ્રહે નહિ યુક્તિથી સાચું,	
કરેછે સ્થૂલ બુદ્ધિથી, અધિકારી અરે તેવા.	૪
બધું એ અન્ધશ્રદ્ધાથી, કરેછે બાળ જીવો રે,	
કરે નહિ જ્ઞાનની રૂચિ, અધિકારી થશે ક્યારે.	૫
ક્રિયાનું જ્ઞાન થાશે તો, ક્રિયા સહ આવશે લેખે,	
ક્રિયાવણુ પંચુ છે જીવો, અરે વિજ્ઞાનવણુ અંધા,	૬
શુદ્ધગમ જ્ઞાન લેઈને, પ્રવૃત્તિ યોગ આરંભો,	
ધરો અધ્યાત્મમાં નિષ્ઠા, વિકલ્પો સહુ ટળે તેથી.	૭

(૧૫૫)

નયોનું જ્ઞાન થાવાથી, ટળે સહુ કલેશના ઝંઘડા,	
નથી શાસ્ત્રાર્થના ભડકા, યથારૂપે જણાતું સહુ.	૮
અનુભવ જ્ઞાનની મૈત્રી, વધાર્થ મુક્તિની નફી,	
અલખની ધૂનની ધારા, ટળેછે મોહની વૃત્તિ.	૯
ક્રિયાની ઉચ્ચતા થાવે, મનોવૃત્તિતણી સ્થિરતા,	
સ્વયં વિજ્ઞાનઘન ધારો, ખરો એ યોગ જ્ઞાનીનો.	૧૦
ક્રિયાભેદો અસંખ્યાતા, વિષમતા ભાવના ભેદે,	
ભલી ઉપયોગ નિસ્સરણી, ચડોને મુક્તિના મહેલે.	૧૧
ધરો મધ્યસ્થતા જ્ઞાને, પ્રવૃત્તિપાર અલખેલો,	
પ્રવૃત્તિની નિવૃત્તિમાં, “ સુદ્ધચિદ્ધિ ” લક્ષ દેવાનું.	૧૨

કાર્તિકમાસ, સુરત.

સદા મન રાખ આનંદી.

કવ્વાલિ.

સુખોધી જાગૃતિચંદ્ર, બનીને સૃષ્ટિનો સાક્ષી,	
વિકલ્પોને સમાવીને, સદા મન રાખ આનંદી.	૧
કરાતું ને કરાશે એ, અદા કરવી ફરજ મારી,	
કરીશ ના ભાવિની ચિન્તા, સદા મન રાખ આનંદી.	૨
સદા સુકૃત્ય કરવાનાં, નથી ફળની જરા ઇચ્છા.	
બને તે જોઈ લે આંખે, સદા મન રાખ આનંદી.	૩
અરે માફ થશે શું? એ, કરીશ નહિ દીનતા કિંજિત,	
સુધારો શુદ્ધ સંકલ્પો, સદા મન રાખ આનંદી.	૪
વિચારો શુદ્ધ સહુ કરવા, વિચારો દુષ્ટ સહુ ત્યજવા,	
કરી લે આત્મની શુદ્ધિ, સદા મન રાખ આનંદી.	૫
ગમે તેવા પ્રસંગોમાં, મગજની રાખજે સમતા,	
મગજ ખોલું કદી નહિ હો, સદા મન રાખ આનંદી.	૬
ઘણું સુણતાં ઘણું જોતાં, અનુભવ આવશે મનમાં,	
ભ્રમરવત્ સાર ખેંચી લે, સદા મન રાખ આનંદી.	૭
કર્ચો કર્મો ઉદય આવે, જણાવે છાંયને તડકો,	
ઉદય આવ્યાં સકલ વેદી, સદા મન રાખ આનંદી.	૮
બનીને મેઢવત્ ધીરો, હૃદય સૃષ્ટિ સુધારી લે,	

(૧૫૬)

અનુપમ સુખ દેખાશે, સદા મન રાખ આનંદી.	૯
કરે દુનિયા નથી તે તું, સદા નિર્ભય બન્યો રહેજે,	
યથાપરિણામ તેવો તું, સદા મન રાખ આનંદી.	૧૦
પવિત્રાર્ધ ધરી મનની, પ્રભુની ધારણા ધરજે,	
“ બુદ્ધ્યધિધ ” ધર્મને ધારી, સદા મન રાખ આનંદી.	૧૧

માગશરમાસ. મું. વલ્લસાડ.

સાધુશિષ્ય પ્રવોધપત્ર.

કંવાલિ.

અરે પરમાર્થના શિષ્યો, જગત્ જંઝાળના ત્યાગી,	
બન્યા તેવા બની રહેશો, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧
વિનાશી વિશ્વના ખેલો, કદી નહિ થાય પોતાના,	
નિહાળી આત્મને ન્યારો, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૨
સદા વૈરાગ્યમાં રહેશો, સમિતિ પાંચ આદરશો,	
ધરી શુભિ મજાની રે, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૩
જગત્નો પ્રેમ છે જૂઠો, કદી વિશ્વાસ ના કરશો,	
અરે સ્વાર્થી બને ભકતો, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૪
મરી જાવું અરે અન્તે, કદા થાશે સહુ દીકું,	
વિચારી જ્ઞાનથી સાચું, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૫
ક્રિયા રૂચિ કરી સાચી, ક્રિયાઓ પ્રેમથી કરશો,	
તજીને સંગ બાહિરનો, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૬
બની ગંભીર બહાદુરો, ક્ષમા રાખો સહુ સાથે,	
અહં, મમતા તજી વેગે, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૭
પ્રભુનો વેશ ભજવી દ્યો, શુરની શિખ માનીને,	
સદા ચડતી કળા થાશે, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૮
વિનય એ ધર્મ છે મોટો, વિનયથી શત્રુઓ વશમાં,	
શુરની આણુમાં ધર્મજ, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૯
સજી સદ્ગુણની દષ્ટિ, તજી અવગુણની દષ્ટિ,	
ભલામાં ભાગ લેવાને, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૦
પ્રમાદો આવતા વારો, કરોને સંગ જ્ઞાનનો,	
સકળ કર્મો તજી દેવા, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૧

૧ આણુમાં (આજ્ઞામાં)

(૧૫૭)

અરે ઓ વીરના પુત્રો, જરા નહિ રાખશે ખામી, હઠાવી થો કષાયોને, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૨
વિકારો આવતા વારો, બહુ વાંચો ભલા ગ્રન્થો, તજ વિકથાતણી વાતો, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૩
જીવાની ભરતીના જેવી, સદા સંભાળતા રહેશો, જશે જોયું સહુ ચાલી, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૪
બહુ ઉપસર્ગે આવ્યાથી, કરો નહિ ચિત્તમાં કિંજિત, વિપત્તિમાં ધરી ધીરજ, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૫
કરો ઉપકારનાં કાર્યો, વિચારી બોલશે જ્યાં ત્યાં, કરો સહુ કાર્ય જયણાએ, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૬
પરમ્પર મહા ગુરૂઓની, સ્મૃતિથી સદ્ગુણો લેશો, સદા અવહારનિશ્ચયથી, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૭
ભલી અમૃતસમી શિક્ષા, અજિતચેતન કરો ધર્મે, “બુદ્ધચન્દ્રિધ” પત્ર વાંચીને, ધરો ચારિત્રમાં પ્રીતિ.	૧૮

પોષમાસ શુદ્ધ ૧. સં. ૧૯૬૭ દહાણુ.

“અમારે કાર્ય કરવાનું.”

કવ્યાલિ.

ભલું કરતાં ભલું થાશે, ભલું દેશે ભલું લેશે, ભલામાં ભાગ લેવાનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૧
વિચારો આપવા સારા, ધરી ઉદારવૃત્તિને, સકલનું દુઃખ હરવાનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૨
કર્મોથી દાન બહુ વધતી, મળેલી શક્તિયો સર્વે, ખરૂં દષ્ટાન્ત ઉદધિનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૩
મળ્યું જે વિત્ત માટી તે, કદાપિ તે ન રહેવાનું, વિવેકે ભવ્ય જીવોનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૪
મળ્યું તે આપણું સહુને, સકલનો હક્ક છે તેમાં, જીવો દષ્ટાન્ત જગમાંહિ, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૫
સકલને સુખ છે ળહાલું, સકલને દુઃખ નહિ ળહાલું, સકલને પૂર્ણ સુખકારક, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૬
જિનાગમના અનુસારે, સ્વપરની ઉન્નતિ માટે, સદા શ્રી જૈનશાસનનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૭

(૧૫૮)

સુસાદર સહુ મનુષ્યો છે, અરે મેમાનના મેળા;	
પરસ્પર શાન્તિ દેવાનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૮
ખરાં સુખમાં મળ્યાવણુ તો, ખરી સ્થિરતા નથી થાતી,	
ઉપાયો સર્વ દેવાનું, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૯
લઈશું ને દઈશું સુખ, પરસ્પર ઉન્નતિ કરશું,	
ઉદયવૃદ્ધિ ખરી લેખી, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૧૦
હરીશું ચિત્તના રોગો, હરાવીશું ઉપાયોથી,	
જગત્માં જન્મીને પ્રેમે, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૧૧
સકલનું સંહરી પોતે, કદી નહિ શ્રેષ્ઠ થાવાનું,	
ખડું તે સુખ અન્તરમાં, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૧૨
કરો વાંચી મનન તેનું, ઉતારો દીલમાં સઘળું,	
“બુદ્ધ્યબિધ” મંગલો માટે, અમારે કાર્ય કરવાનું.	૧૩

માહાસ શુદ્ધી ૨. સં. ૧૯૬૭ અગાસી.

અમારા ભક્ત ગણવાના.

કંવાલિ.

અમારું દીલ નહિ જાણે, અમારા ભક્ત તે શાના,	
અમારા દીલના આશય, ગ્રહે તે ભક્ત ગણવાના.	૧
ઘણા આશય અપેક્ષાથી, વધું તે સર્વ જે જાણે,	
જણાવે અન્યને જાણ્યું, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૨
અપેક્ષાઓ ઘણી ઉંડી, અમારા બોલમાં જ્યાં ત્યાં,	
પરીક્ષાની કસોટીમાં, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૩
ઘણા છે ભક્તના લેટો, બને છે ભક્તિથી ભક્તો,	
રંગોરંગમાં વસેલાઓ, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૪
હૃદયના આશયો સર્વે, કહ્યા વણુ જ્ઞાનથી ખેંચે,	
નથી કીર્તિતણી ઇચ્છા, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૫
સમર્પણ ભક્તિના માટે, જીવન સઘળું કર્યું નક્કી.	
હૃદયનો પ્રેમ જ્યાં સાક્ષી, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૬
નથી ભક્તિ જરા ઘટતી, ભમાવ્યાથી ભમે નહિ જે,	
હૃદય અધ્યાત્મમાં વહેતું, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૭
ઘણી શ્રદ્ધા નથી રાહુ, જરા નહિ સ્વાર્થનો છાંટો,	
પડે તે દુઃખ સહનારા, અમારા ભક્ત ગણવાના.	૮

(૧૫૯)

અમારા કાર્યમાં ભેગા, થતા નહિ ડોળડાઘા જે,
 ધરે સમતા તજે મમતા, અમારા ભક્ત ગણુવાના. ૯
 ઉપરનો ડોળ નહિ કરતા, વઢે તેવું કરે નિશ્ચય,
 પરમ પ્રેમે વહે જીવન, અમારા ભક્ત ગણુવાના. ૧૦
 કરે છે જ્ઞાનની વૃદ્ધિ, કરે છે દીલથી સેવા,
 “બુદ્ધચરિત્ર” ભક્ત છે નિશ્ચય, પ્રગટતા સદ્ગુણો નક્કી. ૧૧
 ॐ જ્ઞાન્તિઃ ૩ માઘ વદી ૧૪. મુંબાઈ,

“ નથી દહાડા સકળ સરખા. ”

કંવાલિ.

સમર્પે દુઃખ શિરપર તુલ, અહર્નિશ કર્મ સાહિબ જે,
 ગણી ખ્યાઈ સકળ સહેજે, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૧
 ગણીને ઉત્સવો સરખા, સકળ ઉપસર્ગને સહેજે,
 ચુકાવી લે કર્યું દેવું, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૨
 જરા નહિ હાર હિમ્મતને, અનુભવ દુઃખ શાળાને,
 ઘણું ત્યાં સૂક્ષ્મ જોવાનું, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૩
 ઘણા તાપે ઘણી વૃદ્ધિ, બને છે સર્વ સુખમાટે,
 ધરી લે શાન્તતા મનમાં, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૪
 થતું ને જે થશે ભાવી, ઉદય માટે સકળ માની;
 સદા આનન્દમાં રહેજે, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૫
 અરે શાતા અશાતામાં, કદી લેપાય નહિ મનથી;
 ખરો સુખી જગત્માં તે, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૬
 બહુ ચિન્તા કરે શાને, કર્યાં સહુ કર્મ ભોગવવાં,
 નથી ઘટતું નથી વધતું, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૭
 થવા નહિ દે અસર મનપર, ભલે આવે પછી સઘળું,
 કદી આનન્દ ટળશે નહિ, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૮
 દોવાની દુનિયા બોલે, ભરોસો રાખ નહિ કિઝિયત,
 જગત્માં સ્થૂલને જોતાં, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૯
 ગમે તે આવવા દે દુઃખ, સદા નહિ પાસ રહેવાનું,
 સ્વયં તે નષ્ટ થાશે સહુ, નથી દહાડા સકળ સરખા. ૧૦
 ગણીને સર્વથી સુખી, જીવન વહેજે સદા આકી,
 “બુદ્ધચરિત્ર” સામ્ય મન થાતાં, સદા દહાડા સકળ સરખા. ૧૧
 ॐ જ્ઞાન્તિઃ ૩ વાલકેશ્વર, મુંબાઈ. ચૈત્ર શુદ્ધી ૩.

(૧૬૦)

જિનવાણી.

(આધવજ સંદેશો કહેશે શ્યામને—એ રાગ.)

જનવાણીને નમન કરું કર જોડીને, જેથી ભવસાગરનો પાર પમાય જો, પીસ્તાલીશ આગમરૂપે જે શોભતી, પૂર્વાચાર્યો કથી ગયા સુખદાય જો.	જનવાણી.	૧
સુવિહિત આચાર્યોના ગ્રન્થો શ્રેષ્ઠ છે, વન્દું તેને ભાવધરી જયકાર જો, પુણ્યોદયથી શ્રવણ મનન તેતું થતું, મિથ્યાતમ મનમાંથી ઝટ વિખરાય જો.	જનવાણી.	૨
જનવાણીમાં શ્રદ્ધા ભક્તિ ધારીએ, વિપરીત ભાષણ કરીએ નહિ લવલેશ જો, ગુરુગમ લેઈ સાંભળીએ બહુ ભાવથી, ભવભય ભ્રાન્તિ નાસે શાન્તિ હમેશ જો.	જનવાણી.	૩
કળિકાળે જન આગમનો આધાર છે, વિનયભક્તિથી સેવો વાંચો સાધુ જો, ગુરુ બહુમાન કરીને સાંભળવાં ઘટે, સમજો સાચું આજ્ઞાધારક શ્રાદ્ધ જો.	જનવાણી.	૪
જનવાણીનો લાભ ભવીને આપવો, શરણુ શરણુ જનવાણીતું સુખકાર જો, આગમ આરાધે તે પામે જ્ઞાનને, આગમ પૂજે ધ્યાવો નર ને નાર જો.	જનવાણી.	૫
આગમના અનુસારે લખવું બોલવું, આગમથી ચાલે છે શિવપુર પન્થ જો, આગમ દીપક સહાયે સઘળું દેખીએ, આગમ અનુસારે રચવા શુભ ગ્રન્થ જો.	જનવાણી.	૬
આગમથી જનશાસન ચાલે હાલમાં, કેઈકે ભળ્યો પામે તેનો સાર જો, બુદ્ધિસાગર આગમ અનુભવ લેઈને, શિવસુખસાધક બનીએ મહા અવતાર જો.	જનવાણી.	૭

સં. ૧૯૬૭ વૈશાખ શુદ્ધ ૪, મુંબાઈ. ❀ શાન્તિ: ૩

(૧૬૧)

“સમય ત્હારી બલિહારી.”

કન્વાલિ.

ગતિ છે દૈવની ન્યારી, ઘડીના રંગ છે જૂદા,	
અકળ ઘટના ઘડે છે તું, સમય ત્હારી બલિહારી.	૧
ઉદયને અસ્તનાં ચક્રો, સકલના શીર્ષપર ભમતાં,	
જરા વિશ્રામ નહિ લેતાં, સમય ત્હારી બલિહારી.	૨
ઘડીમાં દિવ્ય વાણંત્રો, ઘડીમાં રોકકળ ભારે,	
થતું સહુ કર્મ અનુસારે, સમય ત્હારી બલિહારી.	૩
હતું નહિ તે થતું પલમાં, થવાનું તે વિલય પામે,	
જણાવે કર્મનાં નાટ્યો, સમય ત્હારી બલિહારી.	૪
કરે છે ઉચ્ચને નીચા, કરે છે નીચને ઉચ્ચા,	
બળવે કાર્ય પોતાનું, સમય ત્હારી બલિહારી.	૫
ચડાવે હસ્તિની ઉપર, પલકમાં રાસભ સ્વારી,	
શરમ નહિ ઇન્દ્રની ધારે, સમય ત્હારી બલિહારી.	૬
કરે છે સર્વનું ભક્ષણ, અચે છે યોગિયો કોઈ,	
ગતિ ત્હારી સકળથી ભિન્ન, સમય ત્હારી બલિહારી.	૭
સમયનો પાર પામીને, નિરજ્જન સિદ્ધતા વરવી,	
“બુદ્ધચન્દ્રિય” જ્ઞાન પામીને, સમય છૂતી થવું નિર્ભય.	૮
જેઠ સુદિ ૫. ૧૯૬૭. મુંબાઈ.	જ્ઞાન્તિ: ૩

શ્રીમદ્ રવિસાગરજી મહારાજની સ્તુતિ.

ધનધટા ભુવનરંગ છાયા, એ રાગ.

નમું રવિસાગર ગુરૂરાયા, જિનશાસન જય વર્તાયા.	
સંવત્ ઓગણીશત સાત, મૌન એકાદશી વિખ્યાત;	
લઈ દીક્ષા ને સુખ પાયા,	નમું રવિસાગર. ૧
વિચર્યા બહુ ગામોગામ, કીધી યાત્રાઓ બહુ ઠામ;	
સમતા ગુણ ઉરમાં લાયા,	નમું રવિસાગર. ૨
દિધી દીક્ષાઓ બહુ હાથે, જન પ્રતિબોધ્યા બહુ નાથે;	
વૈરાગી ત્યાગી સુહાયા,	નમું રવિસાગર. ૩
બ્રહ્મચારી પૂર્ણ પ્રતાપી, દશ દિશમાં કીર્તિ વ્યાપી;	
ભક્તોના મનમાં ભાવ્યા,	નમું રવિસાગર. ૪
૨૧	

(૧૬૨)

શ્રદ્ધાળુ ધર્મે પૂરા, ક્રિયામાં નિશદિન શૂરા;
 તથા દૂર મમતા ને માયા, નમું રવિસાગર. ૫
 સુકતાલીશ વર્ષ સવાયા, શુભ સંયમની લય લાયા;
 સંવેગી શીર સુહાયા, નમું રવિસાગર. ૬
 ઓગણીશ ચોપનની સાલ, જેઠ એકાદશી રવિવાર;
 મેહસાણે સ્વર્ગ સિધાયા, નમું રવિસાગર. ૭
 વંદુછું સદ્ગુણધારી, એવા ગુરૂની બલિહારી;
 બુદ્ધિસાગર ગુણ ગાયા, નમું રવિસાગર. ૮
 સં. ૧૯૬૭ જેઠ વદી ૧૧, મુંબઈ.

“પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી.”

વસંતવિલકા વૃત્તમ્.

હું કોણ છું ? ભુવનમાં કઈ વસ્તુ મહારી,
 ઉંડો વિચાર કરતાં જીવ ખૂબ મૂઝે;
 મોટો થયો હવે અરે મન જે વિચારી,
 પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી. ૧
 વાતો કરી બહુ નિર્થક આયુ ગાળ્યું,
 લોકો લડાવી જગમાં બહુ કર્મે બાંધ્યું;
 અજ્ઞાન વાસિતમના થઈ ખૂબ મહાદયો,
 પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી. ૨
 વિશ્વાસઘાત પરના બહુ વાર કીધા,
 નિન્દા કરી અવરને બહુ આળ દીધાં;
 દ્રેષે બહુ ધમધમ્યો કરી ક્રોધ ભારી,
 પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી. ૩
 જીવું વધો દિવસમાં બહુ વાર લોભે,
 ચોરી કરી અવરની છળ ખૂબ તાકી;
 કર્મભિલાષ મનમાં નહિ ચિત્ત શુદ્ધિ,
 પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી. ૪
 મહારૂં કરી મન વિષે બહુ પાપ કીધું,
 દુર્ધ્યાનના વશ થઈ શુભ ના વિચાર્યું,
 દીધાં ન દાન પરને કરૂણા કરીને,
 પામી નૃજન્મ ભવમાં કરી શી કમાણી. ૫

(૧૬૩)

સેવા કરી ન ગુરની બહુ ભાવ લાવી, ક્રીધી ન ભક્તિ ગુરની નહિ જ્ઞાન લીધું; સત્ સેવના કરો નહિ શુભ બુદ્ધિ ધારી, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૬
દુષ્કૃત્યના વશ થયો શુભ કૃત્ય ભૂદયો, મોહિ અરે ભવપયોધિ ન પાર પામ્યો; ક્રીધી ન ઉત્તમ દયા જગમાં જીવોની, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૭
થે આશ દાસ જગમાં મનમાન્યું ખાધું, શોભા કરી તનુતણી બહુ ખેલ ખેલ્યો; સેવ્યો પ્રભાદ રિપુને બહુ પ્રેમ લાવી, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૮
હાંસી કરી અવરની ખુબ ચિત્ત રીજ્યો, માની બની મનવિષે ખલ ખૂબ કૂદ્યો; ભૂલો પડ્યો ભવવિષે થઈ મોહિ થેલો, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૯
વાંચ્યું ઘણું નહિ રહ્યું મન ઠામ કયારે, વક્તા થઈ કર્યું નહીં શુભ કાર્ય સારું; જ્ઞાની થઈ ધરી નહીં પરમાર્થ વૃત્તિ, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૦
ચિત્તે ધરી નહિ અરે કંડણા જીવોની, પ્રેમે ધરી નહિ અરે મનમાંજ મૈત્રી; મધ્યસ્થભાવ મનમાં શુભ ના વિચાર્યો, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૧
ક્રીધી ધમાધમ બહુ કરો ખૂબ ચર્ચા, વાચ્યાં અરે મહોંવિષે બહુ કલેશ ખીન્ને; ભૂદયો ભણી તણ અરે શુભ આત્મવૃત્તિ, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૨
કાન્તાવિષે મન દિધું ધરી મોહિ માયા, શુદ્ધોપયોગ મનમાં ઘડોંએ ન ધાર્યો; શિક્ષા ધરી મન વિષે નહિ સત્ય શોધ્યું, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૩
સ્વાર્થો તણ નહિ કર્યો પરમાર્થ કાર્યો, ધાર્યો ન પ્રેમ જગમાં સહુ જીવ સાથે;	

(૧૬૪)

ભૂલો પડ્યો દુઃખ લહો નહિ એક આરો, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૪
કોધી થઈ ઝટ કર્યા બહુ.કર્મ કાળાં, ઘાતો કરી મનવિષે પર જીવની રે; સાધ્યું ન સાધ્યું થઈ સંવર કાર્ય સાંરું, પામી નૃજન્મ ભવમાં કરો શી કમાણી.	૧૫
ભૂલ્યો હવે કરો ગણું થઈ શુદ્ધવૃત્તિ, નક્ષી ધરું મનવિષે પરમાત્મભક્તિ; જાગ્યો હવે મન ધરું પરમાત્મ વાણી, બુદ્ધચિન્ધિ ધર્મ ધરિને કરોશું કમાણી.	૧૬
સં. ૧૯૬૭ આવાડ વદી ૧. મુંબાઈ, લાલબાગ.	

ગુરુસ્તુતિ.

(ઓધવજ સંદેશો કહેશે શ્યામને, એ રાગ.)

નમન કરું સુખસાગર ગુરુજને સદા, વૈરાગી ત્યાગી સમતા ભંડાર જે, ઓગણીશ શત તેતાલીશમાં દીક્ષા ગ્રહી, રવિસાગર ગુરુ પાસે જગજ્યકાર જે.	નમન૦ ૧
પગ્ય મહાવ્રત પાળે ગુરુ આજ્ઞા ધરી, ગુર્જરદેશે ગુરુની સાથ વિહાર જે, ગુરુની સેવા મીઠા મેવા માનતા, ગુરુ આજ્ઞા ઉઠાવે થઈ તૈયાર જે.	નમન૦ ૨
આવશ્યક દશવૈકાલિક કંઠે કર્યું, સજ્જાયોને સ્તવનોનો નહિ પાર જે, ગુરુની વાણી આચરણમાં મૂકતા, સંયમનો ખપ કરતા નિશદિન સાર જે.	નમન. ૩
ગુરુની પાસે બેસી ધર્મકથા સુણે, ક્ષાન્તિ લધુતા સરળપણું ધરનાર જે, વિનયમૂર્તિ વૈયાવચ્ચ ઘણું કરે, ગંભીરતા ને ઉત્તમતા ગ્રહનાર જે,	નમન૦ ૪

(૧૬૫)

વાણી વિચારી બોલે વિકૃતા પરિહરે,
મૈત્રી ભાવના મનમાંહિ ધરનાર જો,
સર્વ જીવોપર કરૂણા ધરતા ભાવથી,
સદ્ગુણદષ્ટિ ધારક મહા અનગાર જો. નમન૦ ૫

વૃદ્ધાવસ્થામાં પણ સંયમ સાચવે,
ધરી શિથિલતા દોષ ન સેવે લગાર જો,
પરઉપકારી સંયમમાર્ગ ચૂડામણિ,
પંચસમિતિ ગુપ્તિ પાલનહાર જો. નમન૦ ૬

દિન દિન ચડતા પરિણામે સંયમ વહે,
ક્રિયાધર્મેના અનુભવને વહનાર જો,
સંપ્રતિકાળે ઉત્કૃષ્ટા શુભ સંયમી,
મળે ન જોડી જોતાં જગ નિર્ધાર જો. નમન૦ ૭

ઐગણીશ સત્તાવનના માગશર માસમાં,
સુદિ છકુના રોજે ગુરૂની પાસ જો,
દીક્ષા લીધી પાલણુપુરમાં મહેં ભલી,
ગુરૂપાથી આનન્દ લીલ વિલાસ જો. નમન૦ ૮

જેની કૃપાથી દુઃખ દોહગ દૂરે ટળે,
જેના ગુણગણ ગણતાં પામુ ન પાર જો,
બહુલ ધરે મુજ ઉપર હિત શિક્ષા કહે,
ક્રીધો મારો દીક્ષા દર્શ ઉદ્ધાર જો. નમન૦ ૯

ગુરૂના ગુણ ગાતાં ભક્તિ બહુ ઉલ્લસે,
દોષ ટળે મળે શાશ્વત સુખ આધાર જો,
દર્શન દીઠે મનની આશાઓ ફળે,
પૂર્વપુણ્યથી સદ્ગુરૂનો અવતાર જો. નમન૦ ૧૦

ગુરૂ દીવો ને સદ્ગુરૂ જાણો દેવતા,
ગુરૂ સર્વસ્વ માન્યું મન ધરી પ્યાર જો,
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરૂ ભક્તિ સદા મળે,
અનંતાર્યામી ગુરૂ હૈયડાના હાર જો. નમન૦ ૧૧

સં. ૧૯૬૭ આષાઢ વદી ૧૦. મુંબાઈ, માંજરાપોળ.

(૧૬૬)

“ ગુરુજી દક્ષિણા લેશો. ”

કંવાલિ.

- હૃદયચક્ષુ ઉઘાડ્યું મુજ, ખરું તે શું? જણાવ્યું મુજ,
અનન્યપ્રેમથી પ્રાર્થું, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૧
- હૃદય લો આ ભલા માટે, તમારું સર્વ છે હૃદેમાં,
ગ્રહો આ આંખ જીવો સહુ, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૨
- ભલા બે હસ્ત લો મહારા, ચરણપર શીર્ષ મૂકું છું,
ત્વદર્થે પાદ આ બે છે, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૩

(૧) શિષ્ય સ્વકીય ધર્મ સદ્ગુરુને ગુરુદક્ષિણાની પ્રાર્થના કરે છે, તે અત્ર જણાવવામાં આવે છે. શિષ્ય કથે છે કે હે સદ્ગુરો ! આપે મહને આત્મતત્ત્વનો સદ્બોધ આપીને હૃદયચક્ષુ ઉઘાડ્યું, અને સત્ય ચૈતન્યમય આત્માને દર્શાવ્યો, તેથી હું આપને નમસ્કાર કરું છું. કહ્યું છે કે અજ્ઞાન તિમિરાન્ધારાં, જ્ઞાનાન્ન જાલાકયા ॥ નેત્રનુન્મીલિતંચેન, તસ્મૈ શ્રીગુરવે નમઃ ॥ ૧ ॥ નવતત્ત્વાદિનું યથાર્થ સ્વરૂપ દર્શાવીને મહને સત્યજ્ઞાનનો પ્રકાશ આપ્યો માટે આપશ્રીના ઉપકારનો બદલો વાળી શકાય તેમ નથી. હું આપને અનન્ય પ્રેમથી પ્રાર્થના કરું છું કે આપ મારી દક્ષિણા સ્વીકારશો.

(૨) સ્વપરના કલ્યાણ માટે મહારું હૃદય આપને સોંપું છું અર્થાત્ આ હૃદય આપશ્રીનું આજથી છે તે હૃદયમાં આપનો સદ્બોધ ભરાશે અને એ હૃદયમાં આપના વિના અન્યનું ચિંતન થશે નહિ. એ હૃદયમાં આપનું સર્વ છે એમ માનીને આપે તેની ઉત્તતિ કરવી, હૃદયમાં દ્વિધાભાવ હવે રહેવાનો નથી. મારી આંખોનું સમર્પણ આપને કરું છું અર્થાત્ સારાંશ કે મારી બે આંખોવડે આપની આજ્ઞા પ્રમાણે પદાર્થોનું વિલોકન કરાશે. બે આંખોવડે જે જોવાય છે તે આપશ્રીની આજ્ઞા પ્રમાણે સ્વપરની ઉત્તતિ મળે છે. રાગ અને દ્વેષરહિત દશાએ આંખોથી સર્વ દેખાઓ એવી આંખોની દક્ષિણા હું આપને સમર્પું છું, અર્થાત્ આજથી હું આંખોને આપની માની ઉપયુક્ત શ્રેયાર્થ પદાર્થોને દેખીશ.

(૩) મારા બે હસ્ત હે સદ્ગુરો ! આપને સમર્પું છું. હસ્તવડે જગત્ના જીવોનું ભહું થાય એવાં કાર્ય કરવાં જોઈએ, હસ્તવડે દાન દેવાં જોઈએ. જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર ગુણની પ્રાપ્તિમાટે હસ્તથી કાર્યો કરવાં જોઈએ. આજથી આપની આજ્ઞા પ્રમાણે ઉપયુક્ત શ્રેયઃ કાર્યોમાટે બે હસ્ત વાપરીશ આપની આજ્ઞા પ્રમાણે આપના જ હસ્ત માતાને ધર્માદિ શ્રેયઃ કાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ કરીશ. આપના ચરણકમલપર શીર્ષ મૂકીને એવી પ્રાર્થના કરું છું કે ધારેલા શીર્ષવડે આપની આજ્ઞા પ્રમાણે આત્માની ઉત્તતિ થાય, અને જગત્માં ધર્મનો ફેલાવો થાય એમ શુભ તર્કોમાં મસ્તકને વાપરીશ. હે સદ્ગુરો ! તમારા માટેજ આ બે પગ છે અર્થાત્ તમારી આજ્ઞા પ્રમાણે શુભકાર્યોમાં બે પાદને વાપરાશ એવી ભાવનાથી પગની દક્ષિણા આપને સમર્પું છું. અર્થાત્ બે પગને શુભ કાર્યમાં વાપરીશ.

(૧૬૭)

સમર્પું કાન બે મહારા, સમર્પું જીભ તે લેશો,
ખરી નિષ્કામની ભક્તિ, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૪
ભવોભવમાં સદા ભક્તિ, જીવન અર્પણ કયું તે લો,
પ્રતિષ્ઠા કીર્તિને ધનની, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૫
અનન્ય શુદ્ધ શ્રદ્ધાના, સુકોમળ પુષ્પથી પૂજું,
તમારો હું તમે તે હું, ગુરુજ દક્ષિણા લેશો. ૬

(૪) મહારા બે કાન આપને સમર્પું છું કાનથી કોઈની નિન્દા સાંભળવી નહિ. સત્પુરુષોના ઉત્તમ શબ્દો સાંભળવા. રાગ અને દ્વેષનો નાશ કરે, અને દયાદિ સદ્ગુણો ઉત્પન્ન કરે. ઇલાદિ ગુણોત્પાદક શબ્દ સાંભળવા એ કાનનું કાર્ય છે. આપના જ કાન છે એમ જાણી કર્ણદ્વારા ઉત્તમ શુભ ધર્મે શબ્દોને સાંભળીશ. જિન્હા ઉદરમાં આહાર ચાવીને નાખવાને માટેજ ફક્ત નથી કિન્તુ જિન્હાવડે સુશબ્દો ધોલવા, સત્ય ધોલવું, ઉત્તમ વ્યાખ્યાનો દેવાં, રવ અને પરના ભલા માટે જિન્હાવડે વાણી ધોલવી એજ જિન્હાનું કાર્ય છે. કોઈનો પ્રાણ હણાય એવું જિન્હાથી ન ધોલવું એમ પ્રતિજ્ઞા કરે છું અને તે પ્રમાણે વર્તીશ એમ આપની જિન્હા માનીને પ્રવૃત્તિ કરીશ. ઉપર્યુક્ત જિન્હા સત્કાર્યરૂપ હું આપશ્રીને દક્ષિણા સમર્પું છું. જેમાં અશુભ વાસના વા વિષયવાસનાની ઇચ્છા નથી એવી નિષ્કામ ભક્તિની દક્ષિણા સમર્પું છું તે લેશો. આજથી હું નિષ્કામ ભક્તિ કરીશ અને જગત્ના ભલા માટે પણ નિષ્કામ શુદ્ધિથી પ્રવર્તીશ.

(૫) ભવોભવમાં આપની ભક્તિ થાઓ. આપના સદ્ગુણોનો ઉપાસક બન્યો છું. મહારે જીવન આપને સમર્પું છું તે આપ કૃપા કરીને લો. સારાંશ કે મહારે જીવન ઉત્તમ ધર્મકાર્યો કરવામાં ગાળીશ. મહારા જીવનનો અભિમાન ત્યાગ કરે છું અને પરમાર્થનાં કાર્યો કરવા જીવન ધારે છું તેમાં હું એવો પ્રસન્ન ન થાય તેવી ભાવનાની ઉત્પત્તિ માટે આપને જીવન સમર્પણ કરે છું. આજથી પ્રતિષ્ઠા કીર્તિ અને ગૃહસ્થદશામાં જે શિષ્ય હોય તેની અપેક્ષાએ ધન. એ ત્રણનું આપને સમર્પણ થાય છે. એ ત્રણમાં અહંત્વ શુદ્ધિ થાય છે તેનો ત્યાગ કરે છું અને જગત્ના શ્રેયઃ માટે તેમાં થતું અહંત્વ તત્ત્વું હું આપને સમર્પું છું તેનો ભાવાર્થ એ છે કે હવે એ ત્રણને પોતાનાં નહિ માની આપની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તીશ.

(૬) હે સદ્ગુરો ! આપના ઉપર મહારી સદાકાળ અનન્ય શ્રદ્ધા છે તે અનન્ય શ્રદ્ધારૂપ સુકોમલ પુષ્પથી આપને પૂજું છું. આપનાસંબંધી મારા હૃદયમાં અનન્ય શ્રદ્ધા છે તે શ્રદ્ધા ચોલમજીકના રંગ જેવી છે. કદી ગમે તેવા મનુષ્યોના સમાગમથી પણ આપપ્રતિની અનન્ય શ્રદ્ધા ન્યૂત થવાની નથી. હે સદ્ગુરો ! હું તમારો છું આપની આજ્ઞાનો હું ઉપાસક છું, હું આપના ઉપર અત્યંત પ્રેમ ધારે છું ત્યારે તે વખતે આપના આત્માને મારારૂપે ભાવું છું તેથી તમે તે હું એવો અનન્ય સંબંધ અનુભવાય છે. મારામાંથી અહંત્વ કાઢી નાખું અને તમને ધ્યેયરૂપે ધારે છું ત્યારે ત્વિમવાહં એવું ભાન થાય છે. તમારી જે દિશા છે તેજ મારી દિશા છે એવં. આપની ભક્તિના દ્વારા અહંત્વભાવનો નાશ અને અનન્યદશાની આપને દક્ષિણા સમર્પું છું તે કૃપાદષ્ટિ કટાક્ષતઃ પ્રહણ કરશો.

(૧૬૮)

નથી હું ને તમે એવું, સદા જ્યાં એકય આનન્દમય,
 “ યુક્તચિન્ધ ” પ્રેમ લાવીને, ગુરુ દક્ષિણા લેશો.

૭

સં. ૧૬૬૭ આષાઠ શુદ્ધિ ૩ મુંબાઈ. ૐ શાન્તિઃ. ૐ શાન્તિઃ ૐ શાન્તિઃ ૩.

(૭) હે સદ્ગુરો! આપના સદ્ગુણોની પ્રાપ્તિ માટે આપના સદ્ગુણો ઉપર પ્રેમ ધારણ કરું છું અને સદ્ગુણ પ્રેમની ભાવનામાં જ્યારે લીન થઈ જવામાં આવે છે ત્યારે હું અને તમે એવું ભાન ભૂલી જવાય છે અને તત્ સમયે આપનું અને મહાર્કે એકય અનુભવાય છે અને તત્ સમયે સત્વાનન્દગુણ ખીલી ઉઠે છે અને આપના સદ્ગુણોની સાથે એકય થતાં અપૂર્વ સુખની ઝાંખી અનુભવાય છે, એવી મારા આત્માની દશાની હું આપને દક્ષિણા આપું છું. સારાંશ કે આપની આજ્ઞા પ્રમાણે ચાલવાથી અહંત્વ-ભાવનો નાશ થાય છે. આ સર્વસ્વ તમારું છે એવી ભાવનાની આપને દક્ષિણા આપતાં મન, વાણી, કાયા, અને નામાદિમાં અહંત્વ ઉઠતું નથી. અને મન, વાણી અને કાયા-વડે ધર્મવ્રતોનું આચરણ થાય છે. હે સદ્ગુરો! હું આપનો છું, આપના અને મારા વચ્ચે દ્વિધાભાવ નથી. આપના આત્માની દશા પ્રાપ્ત કરવા માટે રાગદ્વેષ અને વિષયભોગ આદિ પાપવાસનાનો ત્યાગ કરીને આપને હું સર્વસ્વ માનીને અનુસરું છું. માટે હે સદ્ગુરો! મારા ઉપર પૂર્ણ પ્રેમ લાવીને ગુરુદક્ષિણા ગ્રહણ કરશો. ગુરુશ્રીના કહેવાનો આશય આદેય છે.

મધુકર.

